

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Smith, romantizmde gerilimi
dengelemeyi çok iyi biliyor."
Publisher's Weekly

New York Times Bestseller ve National Bestseller

Seninim

MAUREEN
SMITH

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Seninim

**Arzular, karanlık çöktükten sonra
daha derinden alev alır.**

Lena Morrison gündüzleri, bapartı hırsı ile dolu bir ıptadıdır. Geceleri ise Chichago'nun en bapartı erkeklerinden bazılarına eskortluk yapmaktadır. Seka, menüsünde yoktur. Oram iyi, seçkin müşterilerine eşlik etmek ve parlak zekasıyla onların sohbetlerine dahil olmaktır. Lena ek gelir elde etmekten hoşlanmaktadır. Dahası, güzelliğine ve beynine hayran kaldıkları hissetmeyi sever.

Zengin ıptadarı Roderick Brand, Lena'yı kendi özel partisi için kiralandığında, aralarında okuyan elektrik Lena'nın hayatındaki en tuzkulu geceyi yapmasına yol açar. Basından geçenlerin aklı almaz oluşuna rağmen, iş ve zevki bir kez daha birbirine karıştırmamaya yemin eder fakat Roderick acımasızdır. Tekbâ karşı koyulmazdır. Üç hafta boyunca tüm fantazilerini gerçekleştirecek, karşılığında ise Lena'nın ciddi bir terfi almasını tesinleyecek bir milyon dolarlık bir bağış yapacaktır.

Lena bu oyunu oynayabilir. Roderick'e en mepli, en vahşi tutkuları yapıp daha fazlası için kavrandırarak böylece çekip gidebilir. Ancak, iş arzulara geldiğinde kurallar ve kalpler kolayca saralabilir. En iyi hazırlanmış planlar bile kimsenin ummadığı biçimde bapartılığa uğrayabilir.

625

SENİNİM

Original Adı: Whatever You Like

Yazarı: Maureen Smith

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Merve Süzer

Düzeltili: Duygu Harmancı

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

1. Baskı: Haziran 2012

ISBN: 978-605-5358-10-5

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2010, Maureen Smith

Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

☛ Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt:

Deniz Ofset

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok

Kat: 2 No: 403 Topkapı/İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 / Faks: (0212) 613 51 97

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: (0216) 550 55 44

**Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantev.org>
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com**

Seninim

Maureen Smith

Çeviri
Dilek Kodal

Teşekkürler

Editörüm Glenda Howard'a, vizyonu ve editoryal tavsiyeleriyle bu baştan çıkarıcı hikâyenin hayat bulmasını sağladığı için minnettarım.

Gerilim romanı yazarı R. Barri Flowers'a ise, eskortların kazançları hakkındaki sorularıma cevap verdiği ve acaba yanlış mesleği mi yapıyorum diye beni kuşkuya düşürdüğü için teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

"Geldik mi?"

Üniformalı şoför, Lena Morrison'ın bakışlarını dikiz aynasında yakaladı. "Beş dakika daha kaldı."

Lena kafasını sallayıp, MAC rujunu hızlıca dudaklarının etrafında dolandırdı ve gece çantasından çıkardığı küçük aynasındaki yansımasına baktı. Rujunun parlak kırmızı rengi, dudaklarını, bir ağacın aşağı eğilmiş dallarından sarkan olgun mangolar gibi çekici ve davetkâr gösteriyordu. Puslu göz farı ise vahşi, siyah gözlerini ve çıkık elmacık kemiklerini belirgin hale getirmişti. Tutucu iş kıyafetlerinin yerini sırtı açık ve vücut hatlarını saran siyah, seksi bir elbise almıştı. Gerdarında, kulaklarında ve bileğinde elmaslar parıltıyordu.

Milyon dolarlık bir kadın gibi görünüyor, kendini öyle hissediyordu.

Oysaki bu gece gerçek olan tek şey, Chicago'nun en gözde bekârlarından birine, yatında verdiği ihtişamlı partide eskortluk yapıyor olmasıydı. Roderick Brand, çok uluslu bir enerji şirketinin genel müdürü ve CEO'su idi. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde eğitim almıştı. Yakın zamanda, Forbes dergisi tarafından yılın işadamı ilan edilmişti. Şirketinin net varlığı 2,4 milyar dolardı.

Lena, elbette araştırmasını yapmıştı. Profesyonel bir eskort olarak, zengin müşterileriyle ilgili araştırma yapmak işinin bir parçasıydı. Onları ne kadar tanır ve anlarsa, ihtiyaçlarını o kadar iyi giderebilirdi.

“İşte geldik.”

Bentley marka limuzin yavaşça süzülerek, 41. Otoyol’un kenarındaki parlak camlı yüksek binanın önünde durdu. Binanın saçaklı girişinde duran kapıcı, önünü ilikleyerek kibarca selam verdi.

Limuzinin arka koltuğundaki Lena, şoförün araç telefonuyla konuşmasını dinliyordu. Birkaç dakika sonra, şoför telefonu kapatıp dikiz aynasından Lena’ya baktı. “Bay Brand, kısa süre içinde aşağıda olacak.”

Lena gülümseyerek başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Lena, prensip olarak, müşterilerinin evine asla girmezdi. Pek çoğu, Lena’ya sosyal etkinliklerde kendilerine eşlik etmesi için para ödediğini anlasa da, ondan daha fazlasını bekleyen birileri her zaman olurdu. Elle taciz edilip birkaç uygunsuz teklif aldıktan ve hatta banyoda köşeye sıkıştırıldıktan sonra, müşterilerinin evlerine asla adım atmadığı takdirde profesyonel sınırlarını korumanın daha kolay olacağını anlamıştı.

Sınırlarını koruma ihtiyacı, Lena’nın kalkıp karşı koltuğa geçmesine sebep olmuştu. Müşterileriyle yan yana oturmak tansa karşı karşıya oturduğunda, kendini daha rahat hissediyordu. Bu da elbisesinin yukarı sıyrılması umuduyla bacaklarını süzen müşterileri için harika bir fırsat oluyordu. Lena, umutsuz düşüncelere kapılmıştı. Ya bu geceki müşterisi...

Aniden Lena’nın nefesi kesildi, camdan dışarı bakakaldı.

Şimdiye dek gördüğü en muhteşem adam, binadan çıkmıştı. En az bir doksan boyunda, kaslı ve geniş omuzlarıyla son derece yapılı bir adam. Lena siyah papyon takmış

sayısız zengin adama eskortluk yapmıştı ama hiçbir zaman böylesine muhteşem bir smokin içinde görmemişti. Bu şama dek. Roderick Brand, GQ dergisinin kapağına poz vermiş olsa, ancak bu kadar mükemmel görünebilirdi.

Roderick, bekleyen limuzine yaklaştığında, Lena kendi kendine mırıldandı. Kelimeler ağzından tane tane çıkmıştı *Aman Tanrım...*

Şoför, Roderick'e arka kapıyı açmak için arabadan indi. Roderick eğilip karşısındaki lüks deri koltuğa kendini attığında, Lena'nın karnı sıkışmaya başlamıştı.

Göz göze geldiler.

Sanki arabanın içindeki bütün oksijen dışarı çekilmişti, ya da en azından Lena'nın ciğerlerindeki hava. Birdenbire zorlukla nefes almaya başlamıştı.

Birkaç dakika, ikisi de konuşmaya kalkışmadı.

Roderick'in koyu renkli gözleri yüzünde ve vücudunda dolaşırken, Lena da kaşıklık veriyordu. Ulanıyordu. Gördüğü fotoğraflarından hiçbirisi, Roderick'e hakını vermiyordu. Roderick, siyah yay gibi kaşları, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen elmacık kemikleri ve köşeli çenesiyle inanılmaz derecede yakışıklıydı. Ten rengi koyu kahverengiydi ve bu da Lena'ya hiç yemediği çikolatalı tatlıları düşündürüyordu. Fakat asıl ağzını sulandıran şey Roderick'in; tenin tene değmesi, birbirine kenetlenmiş, rahat durmayan dil ve dudaklar, ıslak ve çarşafa dolanmış bir halde birbirine sürtünen bedenler gibi erotik sembelleri aklına getiren dolgun ve şehvetli dudaklarıydı.

Roderick'in dudaklarında sakın bir gülümseme belirdi. Sanki Lena'nın aklından geçenleri gasp ediyordu.

"Merhaba." Derin, tok sesi en az sahibi kadar seksiydi.
"Sen Lena olmalısın."

Lena, elbette araştırmasını yapmıştı. Profesyonel bir eskort olarak, zengin müşterileriyle ilgili araştırma yapmak işinin bir parçasıydı. Onları ne kadar tanır ve anlarsa, ihtiyaçlarını o kadar iyi giderebilirdi.

“İşte geldik.”

Bentley marka limuzin yavaşça süzülerek, 41. Otoyol’un kenarındaki parlak camlı yüksek binanın önünde durdu. Binanın saçaklı girişinde duran kapıcı, önünü ilikleyerek kirbarca selam verdi.

Limuzinin arka koltuğundaki Lena, şoförün araç telefonuyla konuşmasını dinliyordu. Birkaç dakika sonra, şoför telefonu kapatıp dikiz aynasından Lena’ya baktı. “Bay Brand, kısa süre içinde aşağıda olacak.”

Lena gülümseyerek başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Lena, prensip olarak, müşterilerinin evine asla girmezdi. Pek çoğu, Lena’ya sosyal etkinliklerde kendilerine eşlik etmesini için para ödediğini anlasa da, ondan daha fazlasını bekleyen bir ücret her zaman olundu. Elle taciz edilip birkaç uygunsuz teklif aldıktan ve natta banyoda köşeye sıkıştırıldıktan sonra, müşterilerinin evlerine asla adım atmadığı takdirde profesyonel sınırlarını korumanın daha kolay olacağını anlamıştı.

Sınırlarını koruma ihtiyacı, Lena’nın kalkıp karşı koltuğa geçmesine sebep olmuştu. Müşterileriyle yan yana oturmak tansa karşı karşıya oturduğunda, kendini daha rahat hissediyordu. Bu da elbisesinin yukarı sıyrılması umuduyla bacaklarını süzen müşterileri için harika bir fırsat oluyordu. Lena, umutsuz düşüncelere kapılmıştı. Ya bu geceki müşterisi...

Aniden Lena’nın nefesi kesildi, camdan dışarı bakakaldı.

Şimdiye dek gördüğü en muhteşem adam, binadan çıkarmıştı. En az bir doksan boyunda, kaslı ve geniş omuzlarıyla son derece yapılı bir adam... Lena, siyah papyon takmış

sayısız zengin adama eskortluk yapmıştı ama hiçbir erkeği böylesine muhteşem bir smokin içinde görmemişti. Bu akşama dek. Roderick Brand, GQ dergisinin kapağına poz vermiş olsa, ancak bu kadar mükemmel görünebilirdi.

Roderick, bekleyen limuzine yaklaştığında, Lena kendi kendine mırıldandı. Kelimeler ağzından tane tane çıkmıştı. *Aman Tanrım...*

Şoför, Roderick'e arka kapıyı açmak için arabadan indi. Roderick eğilip karşısındaki lüks deri koltuğa kendini attığında, Lena'nın karnı sıkışmaya başlamıştı.

Göz göze geldiler.

Sanki arabanın içindeki bütün oksijen dışarı çekilmişti, ya da en azından Lena'nın ciğerlerindeki hava. Birdenbire zorlukla nefes almaya başlamıştı.

Birkaç dakika, ikisi de konuşmaya kalkışmadı.

Roderick'in koyu renkli gözleri yüzünde ve vücudunda dolaşırken, Lena da karşılık veriyordu. Utanmıyordu. Gördüğü fotoğraflarından hiçbirisi, Roderick'e hakkını vermiyordu. Roderick, siyah yay gibi kaşları, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen elmacık kemikleri ve köşeli çenesiyle inanılmaz derecede yakışıklıydı. Ten rengi koyu kahverengiydi ve bu da Lena'ya hiç yemediği çikolatalı tatlıları düşündürüyordu. Fakat asıl ağzını sulandıran şey Roderick'in; tenin tene değmesi, birbirine kenetlenmiş, rahat durmayan dil ve dudaklar, ıslak ve çarşafa dolanmış bir halde birbirine sürtünen bedenler gibi erotik simgeleri aklına getiren dolgun ve şehvetli dudaklarıydı.

Roderick'in dudaklarında sakın bir gülümseme belirdi. Sanki Lena'nın aklından geçenleri gasp ediyordu.

"Merhaba." Derin, tok sesi en az sahibi kadar seksiydi. "Sen Lena olmalısın"

Lena gülümsedi. "Öyle olmalıyım, ya da sen yanlış limuzine bindin."

Roderick bir kahkaha attı. Çıkan boğuk ses tonu, Lena'nın göğüs uçlarını titretmişti. "Espri anlayışın güzel. Bu hoşuma gitti."

"Sizi memnun etmeyi amaçlıyorum." Lena da gülüyordu.

"Ah, öyle tabii." Roderick, Lena'yı yavaşça bir kez daha süzdü mırıldanırken. "Beni çok fazla memnun edeceksin."

Bu sözler, Lena'nın omurgasından aşağıya yasak bir ürperti inmesine sebep oldu. Bacaklarının arasında bir kasılma başladı. Hissettiği baskıyı gidermek için oturma şeklini değiştirene kadar da bu kasılma devam etti.

"İçecek bir şeyler ister misin?" Lena beklenmedik bir şekilde içki teklifinde bulunmuştu.

Roderick güldü. "İyi olur."

Limuzinin içinde tamamen dolu bir mini bar vardı. Lena üç zeytinli Dirty Martini hazırlamak için işe koyulduğunda, Roderick onu izledi. Bardağı uzattığında, parmakları birbirine değdi. Damarianna dolan sıcaklık, Lena'nın tenini karnıcalandırmıştı.

"Hımm." İçkisinden bir yudum alan Roderick mırıldanmıştı.

"Güzel olmuş mu?"

"Çok..." Bardağın üzerinden Lena'nın bakışlarını yakalayan Roderick devam etti. "Nelerden hoşlandığımı iyi biliyor gibisin."

Lena çekingen bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bilmezsem," dedikten sonra sırtını arkasına yaslayıp devam etti, "işimde iyi olamam. Ama ben çok iyiyim."

Roderick'in gözlerinde sıcak ve günahkâr bir ışık parladı. "Ne kadar iyi?"

Lena'nın nabızı yükseliyordu, Roderick'in bakışlarına kitlenmişti. "Bu soruyu sözle yanıtlamaktan daha fazlasını bilecek kadar iyi..."

Roderick kendi kendine gülüp, alaycı bir tavırla Lena'ya kadeh kaldırdı. "Güzel oyun."

Lena, gülümsüyordu. Belirgin göz kapakları ve kemikli gülümsemesiyle Roderick, Idris Elba'nın erkek kardeşi gibi görünüyordu. *Merhamet et.*

Roderick içkisini yudumlarken Lena, bakışlarını kadehi tutan eline dikmişti. Parmakları uzun, kalın ve erkeksiydi. Testosteron, özgüven ve güç salgılıyor; çalımli biri olduğunu açıkça sergiliyordu. Özel dikim, pahalı bir smokin ve John Lobb marka ayakkabılarını giymiş, kolundaki Breguet marka altın saatle, lüks limuzinin içinde tam da kendi evindeymiş gibi görünüyordu. Yine de ince bir çizginin ardından yaydığı tehlike, bir tür acımasızlık duygusu Lena'yı o çizgiyi geçerse Roderick Brand'in son derece korkunç biri olabileceğine dair uyarıyordu. Roderick bulunduğu yere, içindeki güneyli kökeninin erdemlerini taşıyan sokak dövüşçüsünün yanlımı olmadan gelmemiştir.

"Adil görünmüyor."

Lena'nın gözleri Roderick'in yüzüne takıldı. "Ne?"

"Bu durum. Senin benim hakkımda çok fazla şey bildiğin, ama benim seni yeterince tanımadığımı gerçeği."

Lena neşeyle baktı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"İlk olarak, soyadını..."

"Bunu sana söyleyemem."

"Söyleyemez misin, yoksa söylemez misin?"

"Her ikisi de."

"Neden?"

Lena gülümsemesini durduramıyordu. "Nedenini biliyorsun. Kurallar böyle."

"Kimin kuralları?" Roderick kafa tutuyordu. "Senin mi, şirketinin mi?"

Gülmek ve sinirlenmek arasında kalan Lena kafasını salladı. "Her zaman böyle ısrarcı mısın?"

"Kesinlikle." Sesi son derece alçak çıkıyordu. "Ve bir şeyi ne kadar çok istersem o kadar acımasızca peşine düşerim."

Bu güçlü, muhteşem adamın, peşine düşmesi fikri Lena'nın ağzının kurummasına sebep olmuştu. Ve yakalarsa ona ne yapacağını düşünmek... Çıplak bedeni, el ve ayaklarından gerilmiş bir halde yatağa bağlı, Roderick'in onu arkasından yakaladığı aklında canlansa da yine merak ediyordu. Yakalarsa ne olurdu?

Zorlukla yutkunarak bu erotik imgeyi aklından silmek için zihnini boşlattı. "Benim hakkında bilmeniz gereken tek şey, Bay Brand, ismi ciddiye aldığım ve kendimi ihtiyaçlarınızı gidermeye adanmışım." Roderick'in gözlerine dolan ımalı parıldamanın ardından, Lena devam etti. "O türden ihtiyaçlar değil. Beni, bu akşam size eşlik etmem için tuttunuz, benim de niyetim bundan ibaret. Ne fazlası, ne eksigi..."

Roderick'in dudakları haylaz bir tebessümle büküldü. "Bu durumda, bir ricam olacak."

Lena, sormaya korkuyordu. "Nedir?"

"Burada kendimi biraz yalnız hissediyorum. Eminim ki beni yalnız bırakmak gibi bir niyetin yoktur."

"Elbette yok," diyerek mırıldandı Lena.

Roderick, koltuğa elini vurarak yanma gelmesini söyledi. "O zaman neden gelip bana katılmıyorsun?"

Lena bunun bir rica olmadığını biliyordu. Bu, emirler vermeye ve kendisine itaat edilmesine alışkın bir adamın güç gösterisiydi. Lena, herhangi birinin şimdiye dek onu reddettiğinden şüpheliydi. Ve gerçek şuydu ki Roderick, Lena'nın şirketine iyi para ödüyordu. Bu yüzden, en azından yanında oturabilirdi. Bu, kendi kendini kontrol etmeyi denemek anlamına gelse bile. Çünkü uzak durması gereken bir adam varsa bu Roderick Brand'di.

"Daha iyi." Lena'nın yanına gelmesi Roderick'in hoşuna gitmişti. "Gördün mü? Tamamen zararsızım."

Lena'nın kuşkucu bakışı, Roderick'i güldürmüştü. Her ikisi de biliyordu ki Roderick, bir sonraki yemeği için av peşine düşmüş, kana susamış bir kurt kadar tehlikeliydi.

Roderick, içkisi yanında, arkasına yaslanmış otururken, Lena da pantolonunun kumaşının, kaslı bacaklarını nasıl sarıdığını izliyordu. Bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Roderick'in parfümünün odunsu, hoş kokusu Lena'nın duygularını ateşliyor, daha da yakınına uzanıp, derin derin içine çekmesi için onu baştan çıkarıyordu. Fakat bir şekilde karşı koymayı başarabiliyordu.

"Pekâlâ," Roderick konuşmaya başladı. "Ne kadar zamandır bu şirketle çalışıyorsun?"

Lena, bir an tereddüt ettikten sonra, "Üç yıldır," dedi.

Roderick yavaşça kafasını salladı. "Zandra bana senin yirmi dokuz yaşında olduğunu, iletişim üzerine master yaptığını ve İtalyanca ile Japonca'yı akıcı konuşabildiğini söyledi."

"Doğru."

Seçkin Arkadaşlar şirketinin sahibi olarak, Zandra Kennedy en nitelikli eskort kızları kiralamak konusunda kendisiyle gurur duyardı. Onun seçtiği kadınlar sadece güzel olmaz, aynı zamanda akıllı ve gösterişli de olurlardı.

dünya meseleleri ve herhangi bir sosyal ya da ticari konu hakkında sohbet edebilirlerdi. Zandra'nın, eskort kızlarından birine para ödeyen zengin müşterileri, kollarına takacak bir şekerden daha fazlasını aldıklarını bilirlerdi. Güzelliklerinin yanında beyinleri ile de kendilerine hayran olunacak arkadaşlıklar aldıklarını.

"Neden Zandra'nın en gözde çalışanlarından biri olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum." Roderick kelimelerini uzatarak konuşuyordu.

Lena bir kaşını kaldırıp, "Sana böyle mi söyledi?" diye sordu.

Roderick güldü. "Bunu inkâr mı edeceksin?"

"Ah, hayır." Lena alaycı bir ciddiyetle devam etti. "Patronuma yalancı demek, hiç bana göre değil."

Roderick'in gülümsemesi dudaklarına iyice yayıldı. "Özellikle de senin arkandan o kadar güzel şeyler söylerken..."

Lena'nın dudakları büküldü. "Çalışanlarını övmek yoluna başvurduğuna göre, zor bir müşteri olmalısın."

"Şöyle diyeyim. Birazcık, hımmmm, ikna edilmeye ihtiyacım vardı."

"Anladım." Lena sinsi bir gülümseme takınmıştı. "Sen bakirsin."

Roderick, yavaşça gülümsedi. "Daha önce hiç eskort arkadaş kiralamamış müşterilerinize taktığınız isim buysa, o zaman evet, ben bakirim."

Lena'nın karnı titriyordu. "Öyleyse, ben senin için bir ilkim."

"Sen benim için bir ilksin," derken, Roderick yavaşça ve şehvetle gülümsüyordu. "Ne kadar şanslıyım!"

Birbirlerine bakarlarken aralarında oluşan hava, birbirleriyle sevişmeyi her şeyden çok isteyen ama bunu yapmamaları

gerektiğini bilen iki insanın var ettiği saf ve kavurucu bir enerjiyle çatırdıyordu.

Birkaç dakika sonra, Lena bakışlarını kaçırıp camdan dışarıya bakmaya koyuldu. Limuzin, gecenin bu saatinde bile yoğun olan trafiğin içinde yavaşça şehir merkezine doğru ilerliyordu. Sonunda gidecekleri yere vardılar.

Ne kadar çabuk, o kadar iyi, diye düşünüyordu Lena.

İkinci Bölüm

Lena ve Roderick geldiğinde, partinin en hareketli anları başlamıştı.

En az iki yüz kişi, Roderick'in Michigan Gölü üzerindeki lüks yatının zarif balo salonunu doldurmuştu. Renkli gece kıyafetleri; kulaklarda, gerdanlarda, parmaklarda ve bileklerde parıldayan mücevherlerle karışıyordu. Işık, kristal avizeden düşen elmaslar gibi yayılıyordu. Beyaz eldivenli bir garson ordusu kalabalığın içinde dolaşüyor, ordövr ve şampanya servis ediyordu. Bir orkestra ise misafirlere serenat yapıyordu.

Roderick, Lena'yı koluna taktı ve parti severlerin ısıltılı denizine doğru birlikte ilerlediler. Üst tabakaya hitap eden bir eskort şirketi için çalışmakla Lena, Chicago'yu hareketlendiren ve sarsan kişiler hakkında ansiklopedik de olsa pek çok bilgi edinmişti. Şaşırtıcı olmamakla birlikte, o gece bu insanların pek çoğu oradaydı. Lena, Belediye Başkanı ve eşini, önemli senatörlerden birini, bir yargıcı ve ünlü bir medya patronunu hemen tanımıştı.

Roderick, yanında Lena ile misafirlerinin arasına karıştı. Herkesi ilk adıyla selamlıyor; onlara çocuklarını, golf maçlarını ya da St. Tropez veya Monte Carlo'daki yazlıklarını sormayı ihmal etmiyordu. Varlığıyla insanları eriten havalı bir büyü,.

bir çekiciliği vardı. Kirpiklerini kırpa kırpa Roderick'in söylediği her şeye gülen eşler, utanç verici aptallara dönerken, güçlü kocalar da küçülerek sırtan ezikler haline geliyordu. Yanlarından ayrıldıktan sonra bile kadınların bakışları odanın içinde Roderick'i takip ediyordu. Lena onları suçladığını söyleyemezdi. Roderick öylesine mükemmeldi ki Lena kendini, kiralık bir arkadaş değil de onun kadını olarak orada bulursa, bunun nasıl olacağını düşünmekten alamıyordu. Bunlar çılgın, tehlikeli düşüncelerdi.

O geceki en önemli misafir, Roderick'in haftalardır kendi güçlü enerji şirketine kazandırmak için peşinden koştuğu Japon işadamı Ichiro Kawamoto idi. Neyin kavbedileceğini anlayan Lena, çekiciliğini kullanarak ve akıcı Japoncası ile Japon ekonomisini etkileyen meseleler hakkındaki bilgisinin de yardımıyla, Kawamoto'yu etkilemişti.

Yemek masasına doğru ilerledikleri sırada Kawamoto, Roderick'in omzuna vurarak, "Sizin yerinizde olsam, Bay Brand bu güzel kadının gözlüğün önünden ayrılmasına izin vermezden," dedi.

Roderick de gülümseyerek, "İnanın buna hiç niyetim yok," diye cevap verdi. Lena ile bakışları kesiştiğinde, gözlerinde beliren sıcak bir sahip olma belirtisi, Lena'nın içini titretti.

Lena, yemekten sonra da çekici saldırganlığını sürdürdü. Roderick'in işle ilgili meselelerine yardım etmekte kendine düşen payı tamamlamaya kararlıydı. Stratejisi gereği ikisinin arasına oturmuştu. Neredeyse kırk yıl önce kurduğu şirketi Kawamoto Enerji hakkında konuşmalara girerek vakit kaybetmemişti. Kawamoto'ya işe nasıl başladığı hakkında dostça, tehditkâr olmayan sorular sorarak buzları kırmayı başarmıştı. Kawamoto'nun sert, ürktütücü gözleri, 1970'lerde yaşanan petrol krizi sırasında Japonya'da bir enerji şirketi kurmaya çalışırken

karşılaştığı ve üstesinden geldiği zorluklara dair anılarını anlatırken, gururla parlamaya başlamıştı.

Zarif taranmış saçları, pürüzsüz cildi ve tatlı diliyle Natsumi Kawamoto, kocası konuşurken yüzüne anlayışlı bir gülümseme takınmıştı. Benzer şekilde Roderick de Kawamoto'nun geçmişle hesaplaşmasından etkilenmiş benziyor, belli başlı detayları açıklaması için arada sırada sözünü kesiyordu.

Roderick ve Bayan Kawamoto, yanlarında oturan diğer misafirlerle başka konulara daldıklarında Lena, Bay Kawamoto ile olan sohbetini yeni bir yöne çekme fırsatını yakaladı.

Japonca konuşurken çok dikkatli davranarak, "Jeneratörünüzün devre dışı bırakılmasından sonra şirketinizin nükleer kapasitesinin sert bir şekilde düştüğünü anlayabiliyorum," dedi.

Kawamoto kafasını sallayarak bunu doğrulamış, kasvetle bakmaya başlamıştı. "Üç yıl önceki bir depremde tesisimiz ciddi bir hasar aldı. Önemli bir radyoaktif atık su sızıntısı oluştu."

Halden anlar bir tavırla, "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Muazzam bir gelir kaybına uğramış olmalısınız," dedi Lena.

"Doğru." Kawamoto durumu sert bir şekilde kabulleni-yordu. "Ve asla tamamen toparlanamadık. Sonuç olarak, ticari işlerimizi yeniden başlatamadık çünkü jeneratörü tamir edip güvenlik tedbirlerimizi arttırmak için ihtiyacımız olan sermayeye sahip değiliz."

"Ama Bay Brand bu paraya sahip." Lena nazikçe hatırlat-mıştı. "Tesisinizi onarmak için 1,6 milyar dolarlık bir yatırım yapmaya hazır. Ayrıca, ticari faaliyetlerinize yeniden başlaya-bilmeniz için gereken onayları almak amacıyla doğru siyasi yerlerle çoktan bağlantı kurdu."

"Bu doğru." Kawamoto, belli belirsiz bir gülümsemeyle şarabından bir yudum aldı.

Lena kendi kadehine uzanırken devam etti. "Bay Brand bana en önemli önceliklerinden birinin, enerji sektöründeki payını arttırarak, Kawamoto Enerji'yi Japonya'nın en büyük şirketlerinden biri haline getirmek olduğunu söyledi. Neticede o da şirketinizin, Elektrik Enerjisi Şirketleri Federasyonu içindeki on önemli elektrik santralinden biri olarak eski yerini aldığını görmek ister."

Kawamoto, bu sözleri sabit bir bakışla karşıladı. "Bu tam anlamıyla büyük bir başarı olur." Lena, çok etkilenmiş görünmesine rağmen Kawamoto'nun ses tonunda bir kararsızlık fark edip duraksadı.

Bir anda, Roderick'in iş teklifine Ichiro Kawamoto'nun neden bu kadar direndiğini anladı. Kawamoto, şirketini inşa edebilmek için daha temeli atılırken kan, ter ve gözyaşı dökmeye başlamıştı. Şimdi dizginleri başka birine verme fikri, onun için dinden aforoz edilmekle birdi. İşleri daha da kötüleştiren şey ise Kawamoto Enerji'nin müthiş bir finansal darlığıyla karşılaşmasıydı. Adam bunu muhtemelen bir başarısızlık olarak gördü.

"Artık Kawamoto Enerji'nin başında olmayacak olsanız bile," Lena, kibar ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu, "Şirketin gelecekte kazanacağı her başarının altında, sizin attığınız sağlam temellerin olduğunu bilmek gururunu yaşayabileceksiniz. Bu şirket sizin mirasınız Bay Kawamoto, bunu hiç kimse aklından çıkarmayacak."

Kawamoto'nun bakışları yumuşamış, gözlerinde Lena'ya karşı yeni bir hayranlık ve saygı belirmişti. "Üç kızımdan bir tanesinin, sizde kesinlikle olduğu gibi bir ticari kafası olsaydı, belki de şirketimi satmak zorunda kalmayacaktım."

Lena güldü. "İltifat ediyorsunuz, Bay Kawamoto. Ticarete kafamın çalıştığını iddia edemem."

Kawamoto hafifçe gülümsedi. "O halde kendinizi hafife alıyorsunuz. Kurnaz bir işadamlı olmanın bir parçası da karındaki insanı okuyabilme yeteneğine sahip olmaktır. Bu çok nadir bir hediyedir ve açıkça görüyorum ki siz buna sahipsiniz." Kadehini Lena'ya kaldırdı.

"Şerefimize!"

Lena sıcak bir gülümsemeyle ve mimikleriyle karşılık verdi.

"Şerefimize!"

Yemekten sonra Roderick ve Lena, Kawamoto ve eşiyle gelecek tatil planları hakkında sohbet ettiler. En azından Lena, bundan bahsettiklerini düşünüyordu. Roderick'in parmakları kalçalarının hemen üzerinde, sırtının aşağı kısımlarında gezindikçe Lena herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Roderick'in dokunuşları onu kışkırtıyor, bacaklarının arasına, iç çamaşırı tamamen sırlıslık olana dek açlıktan kaynaklanan sancılar girmesine sebep oluyordu. Bir mucize sonucu konuşmaya, gülmeye devam etmeyi başatabiliyor, göğüslerinin şişip sutyenine vahşice saldırmaya başladığına ya da ot ırdı şu yerden her an boşalabilme tehlikesi ile karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi davranabiliyordu.

Fark ettirmeden yanlamasına Roderick'in yüzüne baktığında, onun Japon çiftle yaptığı sohbele kendini kaptırdığını gördü.

Lena, içini yağmalayan dokunuşlardan kendini bir parça da olsa uzaklaştırabilmek için masadakilerden izin isteyip lavaboya gitti.

Lüks döşenmiş banyodaki, sıcak havlu dağıtan hizmetçiye kibarca gülümseyerek en yakındaki boş kabine girdi. Yanına almadan evden çıkmadığı, kadınlara özel ıslak mendillerden birini çantasından çıkarıp, bacaklarının arasındaki ıslaklığı

temizledi. İşi bittikten sonra sifonu çekip, ellerini yıkamak için, yan yana dizilmiş mermer lavabolardan birine geçti.

Orta yaşlarındaki siyahi hizmetçi, Lena'ya gülümseyerek sıcak havlusunu uzattı. "İyi vakit geçiriyor musunuz?"

Lena da ona gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim."

"Bu iyi işte! Bay Brand, nasıl parti verileceğini kesinlikle iyi biliyor."

"Evet, öyle." Lena da aynı fikirdeydi. Rujunu tazeleyebilmek için havluyu bıraktı.

"Bay Brand oldukça hoş, genç bir adam. Yine de çok fazla çalışıyor."

Lena, kadınla aynada göz göze geldi. Kadının bakışlarında sinsi bir parıltı vardı.

"İkinizin birlikte geldiğinizi gördüm. Çok güzel bir çiftsiniz."

Bu kararın kızaran Lena, Roderick ile birlikte olmadıklarını söylemek için ağzını açtı ki birden bu kararı yeniden düşündü. Bir eskort olarak onun mesleki görevi müşterilerinin mahremiyetini korumaktı. Bu nedenle, tamamen yabancı birine, kendisinin Roderick'in kiraladığı bir arkadaş olduğunu anlatması söz konusu bile olamazdı.

Hizmetçiye içten bir gülümsemeyle, "Bay Brand'in bu akşam bana eşlik etmesinden son derece memnunum," dedi.

Kadın mutlulukla gülümsemişti.

Lena, kadına bahşış vermeye kalkmıştı ama kadın kafasını salladı. "Ah, hayır. Bana bahşış vermenize hiç gerek yok. Bay Brand bana oldukça iyi bir ödeme yapıyor."

İkimize de yapıyor, diye düşündü Lena alaycı bir şekilde.

Elindeki banknotu, kadının itirazlarına aldırmaz etmeden, üniformasının ön cebine sıkıştırdı ve banyodan ayrılmadan önce kadına bir kez daha gülümsedi.

Balo salonunun kapısında belirdiği anda, onu beklediği açıkça ortada olan Roderick'le karşılaştı. Daha ağzını açıp bir şey söylemesine kalmadan, Roderick elini yakalamıştı.

"Sana henüz yatı gezdirmedim." Roderick'in sesi çok yumuşak çıkmıştı.

"Ama misafirlerin..."

"Bir süre kendi başlarına da eğlenebilirler."

Orkestranın, misafirlerin maun dans pistinde yavaşça salınmalarına sebep olan yavaş, blues bir şarkı çalmaya başladığı balo salonundan çıktılar. Misafirlerden bazıları güverteye çıkmış ve Michigan Gölü'nün ay ışığının aydınlattığı parlak sularına bakıp, serin esintinin tadını çıkarmak için tırabzanların etrafına toplanmıştı.

Roderick, Lena'yı güvertenin her iki tarafından kavrarak, açık havada hayallere kapılmak için mükemmel bir yer olan yukarıdaki güvertede birleşen çift taraflı merdivenlere çekti. Şaşırtıcı biçimde, henüz üst güvertede dolaşan hiç kimse yoktu.

Güvertenin diğer ucuna doğru yavaşça ilerlerken Lena, "Bay ve Bayan Kawamoto iyi bir çifte benziyor," diyerek aklından geçenleri söyledi.

"Öyleler." Roderick de böyle düşünüyordu. "Kırk yılı aşkın bir süredir evliler. Çocuklarına inanılmaz derecede düşkünlüdürler."

"Tahmin edebiliyorum. Ne zaman kızlarından bahsetseler gözleri parlıyor." Lena çekinerek devam etti. "Yine de Bay Kawamoto'nun şirketin yönetimini devralacak bir oğlu olmasını istediğini anlayabiliyorum."

SENİNİM

Roderick sahte bir hüznle, "Sanırım olmadığı için şanslıyım," dedi.

"Bence de." Lena yavan bir gülümsemeyle konuşuyordu. "Fakat böyle bir şey, bir şirket avcısını ne zaman kazançlı bir işin peşine düşmekten alıkoydu ki?"

Roderick yüzünü buruşturdu. "Şirket avcısı deyimi, seksenlerdeki sinsi ele geçirmeler yüzünden bana olumsuz şeyler çağrıştırıyor. Ben kendimi, iflas etmiş şirketlerin kalıntıları üzerinde uçup, onlardan beslenmeyi uman hırslı akbabalardan biri olarak görmüyorum."

"Ama onların ekonomik talihsizlikleri üzerinden rant elde ediyorsun." Lena bunu vurgulayarak söylemişti.

"Bu doğru." Roderick hak veriyordu. "Ama ben sadece her iki tarafa da karşılıklı fayda sağlayacak kazançlar peşinde koşuyorum. Ben asla, karşı tarafı kasten kullandığım için sonrasında vicdanımla boğuşmama sebep olacak iş anlaşmaları yapmıyorum."

"Aferin!" Lena homurdanmıştı.

Roderick göz ucuyla Lena'ya gülerek baktı. "Seni, dalga geçip geçmediğini anlayabilecek kadar iyi tanımıyorum," dedi.

"Dalga geçmiyorum. Ne dediysem onu kastettim. Zayıfların ve haksızlığa uğramışların peşine düşen bir köpekbalığı olmadığın için sana saygı duyuyorum."

Roderick başını yukarı kaldırıp bir kahkaha attı. "Sert eleştiriyorsun!"

Lena da güldü. Derin ve erkeksi sesi hoşuna gitmişti. "Şaka bir yana, Kawamoto Enerji'yi iflastan kurtarmaya çalışma şeklinde bir yanlışlık olduğunu düşünmüyorum. Jeneratörlerini kapatmalarına sebep olan deprem, kimsenin hatası değildi ama o zamandan beri alınan yönetim kararları, şirketin girdişatını olumsuz etkilemiş. Bana göre, Kawamoto Enerji'nin

iyice bir elden geçirilmesi gerektiği açıkça ortada. Ve ben, şirketin nükleer kapasitesini ve satışlarını arttırmak konusundaki stratejilerini zekice buluyorum." Hafifçe gülümseyerek devam etti. "Zamanı geldiğinde, Bay Kawamoto'nun sana teşekkür edeceğini şimdiden görebiliyorum."

Roderick güldü. "Öyle mi?"

Lena kafasını salladı. "Kesinlikle. Tabii, sevgili şirketini bir başkasının yöneteceği gerçeğine alışmak için biraz zamana ihtiyacı olacak. Fakat senin ne kadar iyi çalıştığını gördükten sonra, sana duyduğu minnettarlığı dile getirmekten çekineceğini sanmıyorum."

Roderick yürümeyi bıraktı ve Lena'nın yüzüne bakmak için ona döndü. Gümüşü ay ışığının altında, yüz hatlarını görmeye çalışıyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Sen kesinlikle çok şaşırtıcısın."

Lena utanarak kızardı. "Çok nazıksın."

"Bunun nezaketle bir ilgisi yok. Ben gerçeği söylüyorum. Sen gerçekten çok şaşırtıcı bir kadınsın, Lena. Kawamoto ile ne olursa olsun, ben bu gece seni tanıma fırsatı bulduğum için çok memnunum."

Lena, sevinçle daha samimi bir hal aldı. "Böyle hissetmeden memnum oldum," dedi yavaşça. "Ben de seni tanıdığıma sevindim, Roderick."

Birbirlerine baktılar.

Birbirlerine dokunmamalarına rağmen Lena, aralarındaki havayı titreten, her yeri kaplamış bir elektriğe benzer, hissedilir bir bağ kurduklarını algılayabiliyordu. İnsanı kendinden geçirecek, tehlikeli bir bağ...

Bakışlarını Roderick'ten alarak yıldızlı gökyüzüne baktı ve derin bir şekilde içini çekti. "Ne kadar güzel bir..."

Roderick, sözünü bitirmesini beklemeden Lena'yı karanlık bir köşeye çekip sırtını duvara yasladı. Parıldayan gözlerine bakarken, Lena'nın çantası elinden düştü.

Roderick başını hafifçe yana eğip, dudaklarını Lena'ya yaklaştırmadan önce, "Akşamdan beri bunu yapmak için ölüyorum," dedi.

Lena'nın nefesi kesilmişti. Refleksif olarak, Roderick'i itmek için ellerini kaldırdı. Ama itmek yerine, kollarını boynuna dolayıp onu kendine çekti. Roderick'in öpücüğü öyle şiddetli, yakıcı ve vahşi bir öpücüktü ki Lena daha önce böyle bir şey yaşamamıştı.

Yüzünü, kocaman ellerinin arasına almış, dudaklarını adeta parçalıyordu. Sıcak, ıslak dilinin ağzının içinde dolandığını hissetmek Lena'nın inlemesine sebep oluyordu. Birinin onları görebileceği aklına bile gelmiyordu. Roderick'in güçlü ve sağlam bedeninin onu esir almasıyla, öpücüğün verdiği hazla kendinden geçmekle meşguldü. Roderick ellerini bacaklarına doğru indirip, oradan da kalçalarına kaydırmış ve kalçalarını sıkımayışa başlamıştı. Lena kıvranıyordu. Roderick'in alt dudaklarını ısırıyordu. Roderick de onunkini... Kaçılmaz biçimde vahşice öpüşüyorlardı. Dilleri birbirleriyle çarpışıyor, dudakları savaşıyordu.

Lena'yı duvara iyice yaslamak için Roderick, kash bacaklarından birini Lena'nın bacaklarının arasına dayadı. Kulaklarının arkasından boynuna, oradan da omuzlarına doğru öperken, Lena titriyordu. Göğüs uçları, acıyacak kadar şişmişti. Karnında sıcak, büyük ve olağanüstü bir sertlik hissediyordu. Bacak arasında arzu dolu bir zonklama hissediyor, bir akıntı duyuyordu.

Lena soluk soluğa kalmıştı. Bir bacağına Roderick'in beline dolayıp, iri yarı gövdesini kendine doğru çekti. Roderick inleyerek kendini Lena'nın dokunuşlarına bırakmıştı. Lena,

Roderick'in fermuarını çözüp önünde diz çökmeye niyetlenmişti ki Roderick bir anda ellerini yakaladı. Her iki bileğini de tutup başının üzerinde duvara dayarken, ay ışığında göz göze geldiler. Roderick, Lena'nın bileklerini tek elinde birleştirdi. Lena inliyor, Roderick'in karşısında umutsuzca boyun eğiyordu.

Heyecanın doruğundayken bir müşterisi ile sınırı aşiyor olması, bir daha asla yapmayacağına yemin ettiği bir şey yapıyor olması Lena'nın hiç umurunda değildi. Roderick'i nefes almaktan bile daha çok istiyordu ve başka hiçbir şeyi umursamıyordu.

Roderick boşa kalan eliyle Lena'nın elbisesini yukarı sıyırdı. Giydiği çorapları ve jartiyeri ortaya çıkmıştı. Roderick'in hoşuna gittiğini belirten mırıldanmaları, Lena'nın titremesine sebep oldu. Elini bacaklarının arasına uzatıp, parmak uçlarıyla dokunmaya başladı. Lena'nın nefesi boğazına dizilip kalmıştı. Bedeninin her parçası hazırdu ve tatlı bir karıncalanma baştan ayağa tüm bedenini sarmıştı.

Roderick, Lena'nın sırlı-sıkılam olmuş iç çamaşırını kenara sıyrıp tenine dokunmaya başladı. Lena ürpertiyle başını duvara dayadı. Roderick'in parmakları, bacaklarının arasında gezindikçe Lena acı çekiyor, Roderick'in parmaklarını içinde hissetmek istiyordu. Fakat Roderick yaptıklarının tadını çıkarıyor; Lena ile oyun oynuyor, parmaklarını Lena'nın teninde dans ettirip daireler çiziyor, çok yaklaştırsa da asla tam olarak içine sokmuyordu.

Lena hepten dayanamaz hale geldiğinde, kalçalarını kontrol edemeyip Roderick'in parmakları üzerinde kıvranmaya başladığında, cinsel arzuları tüm bedenine bir düğüm attığında Roderick sonunda insaf edip iki parmağını birden Lena'nın içine soktu. Lena, kendini kaybedip neredeyse çığlık atacaktı.

Roderick, bedeni titreyip rahatladığını hissettikten sonra Lena'nın ellerini bıraktı. Kollarını dolayıp onu sıkıca kendine çekti.

Lena, ancak birkaç dakika sonra kendine gelip derin bir nefes alabilmişti. Başını Roderick'in omzuna bıraktı. Hâlâ daha Roderick'in sertliğini hissedebiliyordu. Yeniden heyecanlanmıştı.

Roderick, çıplak sırtını okşamaya başladığında, bu heyecanı tüm vücuduna dalga dalga yayılmıştı. "Ne dersin, bir yatak bulup bitirelim mi bunu?" diye kulağına fısıldadı.

Evet! Lena bağırarak istiyordu. Evet, evet, evet!

Fakat Roderick'in teklifi ne kadar çekici gelse de onunla yatmanın yanlış olacağını biliyordu. Zaten yeterince ileri gitmişti. Sadece şirketinin değil, müşterilerle yaklaşmamak konusunda kendi kurallarını da çiğnemişti. Roderick ile bir kez birlikte olursa bundan asla geriye dönemezdi. Çünkü onunla tek bir gece bile geçirirse, onu bir daha asla aklından çıkaramazdı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

"Hâlâ daha misafirlerim için endişeleniyorsan," Roderick fısıldayarak konuşuyordu, "partinin bitmesini bekleyebiliriz. Büyük kamaralardan biri alt güvertede. İçinde bir jakuzi, bir şömine ve seni üzerine atıp baştan ayağa tadabileceğim, yeterince büyük bir yatak var."

Lena ağlamak istiyordu çünkü Roderick gülerek konuşuyordu. Ahlaksızca...

"Evet de lütfen." Lena'ya ısrar ediyordu.

"Ben... Ben yapamam." Lena, Roderick'in omzunda fısıldıyordu. "Olanlar yanlış. Sen benim müşterimsin."

"Sadece birkaç saat daha..."

"Mesele bu değil. Benim bunu..."

Yaklaşan sesler Lena'nın sözünü kesti. Kafasını kaldırıp korkuyla Roderick'in yüzüne baktı. *Kalırsın!* Partiyeye katılan herkes, onların zaten sevgili olduğunu ya da gecenin sonunda olacaklarını düşünse de Lena'nın en son istediği şey Roderick ile sevişirken birilerine yakalanmaktı.

Roderick, dikkatle Lena'yı izliyordu. "Lena..."

Lena, eliyle Roderick'in ağzını kapattı ve onu birden kendine, iyice karanlığın içine çekti.

Sesler, muhtemelen biraz yalnız kalmak için gizlice üst güverteye çıkmış bir kadınla bir adama aitti. Lena, bu çiftin de gizli bir yer bulmaya karar vermemelerini umuyor ve bunun için dua ediyordu. Özellikle de Roderick ile ikisinin oldukları yeri bulmamaları için...

"Daha şimdi birinin çılgınlık attığını duyduğuma yemin edebilirim," diyordu kadın, belli belirsiz çıkan sesiyle.

Yanındaki ise, "Bence sen şarabı fazla kaçırdın," diyerek gülüyordu.

"Belki de... Ama bir ses *duydum*. Bir kadının *çığlığına* benziyordu."

Lena'nın yüzü asılmış, kendini kontrol edemediğinden içinden lanet okumaya başlamıştı. Ay ışığı Roderick'in yüzüne vurmuş, attığı kahkahanın gözlerindeki parıltısını ortaya çıkarmıştı. Lena ellerini daha sert bastırdı. Gözlerindeki sert ifade Roderick'i bir daha nefes alırken bile ses çıkarırsa, bunun sonuçlarının çok ağır olacağına dair uyarıyordu.

"Agatha Christie romanı gibi," diyerek devam etti adamın bu durumu komik bulan sesi. "Karanlık, yıldızlı bir gece... Sosyetenin renkli bir grup zengin siması, lüks bir yatta verilen bir partiye katılıyor. Üst güvertede gerçekleşen korkunç cinayetten habersiz, eğleniyorlar."

Kadın belli belirsiz bir kahkahayla devam etti. "Ya Roderick Brand görüldüğü gibi biri değilse? Ya sadist bir ruh hastası ise ve bizi buraya, *On Küçük Zenci* romanındaki katil gibi, hepimizi tek tek öldürmek için çağırdıysa?"

"Ah, korkunç!" Adam gülüyordu.

Lena, Roderick'in avucunun içindeki dudaklarının, gülümsediği için hafifçe kıvrıldığını hissetti. Gözlerini yukarı kaldırıp baktı.

Bulundukları kuytu köşeye çok yaklaşmışlardı. Lena nefesini tutmuş, sessizce yürümeye devam etmelerini umuyordu. Roderick baştan aşağı siyahlar içinde olsa da, gölgeleri çok uzun süre görünmeden kalmalarına engel olabilirdi. Üstelik taktığı elmaslara vurup yansıyan ay ışığı da ortaya çıkmalarını kolaylıkla körükleyebilirdi.

"Brand bir ruh hastası olsa bile," adam dalga geçmeye devam ediyordu, "muhteşem bir partinin nasıl verileceğini kesinlikle iyi biliyor."

"Muhteşem derecede seksi de..." Kadın kelimeleri bastırarak söylemişti.

"Hey!" Adam buna itiraz etti.

Lena, bakışları düpedüz hınzırlaşan Roderick'e doğru kafasını salladı. Şüphe içinde onu süzerken, avucunun içindeki dudakları aralandı. Lena teninde Roderick'in sıcak nefesini hissedebiliyordu. Ardından da dilinin avucunda gezinmeye başladığını... Duyduğu heyecan damarlarına yayılmaya başladı. Kaynar suda yanmış gibi, bir anda elini geri çekti. Roderick'in bembeyaz dişleri ay ışığında parladığı anda, Lena tam olarak Roderick'in istediği şeyi yaptığını anladı. Sessiz kalmasını söyleyen bakışları Roderick'i delip geçmişti fakat Roderick'in aklından başka şeyler geçtiği çok açık ortadaydı.

Roderick kolunu sıkıca Lena'nın beline dolayıp, diğerini de ensesine dolamıştı. Dudaklarını yaklaştırdı. Lena'nın tüm bedenine bir sıcaklık yayıldı. Tüm iradesini zorlayarak dudaklarını kaçırabildi. Sonra da yüzünü duvara dönüp Roderick'e sırtını çevirdi. Çok büyük bir hata yapmıştı. Kalçalarının arasında Roderick'in hâlâ sert oluşunu hissetmek, Lena'yı çılgına çevirmişti.

Durum yeterince kötü değilmiş gibi, şu rahatsız edici çift de gelip tırabzanların kenarında durmuştu. Karanlıkta sessizce oynastıkları yerle aralarında üç metre bile yoktu fakat Lena artık ne konuştuklarını duyamıyordu. Roderick'in, dilini ensesinde aşağı yukarı gezdirirken boynuna sürtünen burnunun sesi, çiftin sesini boğuyordu.

Roderick'in elleri göğüslerinde gezinirken, Lena neredeyse ses çıkararak inliyordu. Nazik dokunuşlar, göğüslerini sertleştirmişti. Roderick'in bedeninin sıcaklığı, ipek elbisesinden içine işliyordu. Bir an için, Roderick'in ellerinden kurtulmaya çalıştı fakat hemen ardından kendini ona doğru iyice itmeye başladı. Artık onun mümkün olduğunca daha çok yerine değdiğini hissetmek istiyordu.

Roderick kalçalarını kıvrarak Lena'ya sürtünmeye başladı. Lena dudaklarını ısırp yeniden inlemekten kaçınmaya çalışıyordu. Öne doğru eğilip, bacaklarını aralamak ve Roderick'i içine almak istiyordu. Suları akıp bacaklarının içine dolana dek, kendinden geçip bağırmaktan gırtlığı kuruyana dek Roderick'in içinde kalmasını istiyordu.

"Geceyi benimle geçir," dedi Roderick fısıldayarak, bir yandan da kulak memelerini öpüyordu.

Lena titriyordu. Teninde elektrik kıvılcımları dolanıyordu. Bir şekilde kafasını sallayıp hayır diyebilmeyi başarabilmişti.

"Lütfen..." Roderick dilini kulağında gezdiriyor, Lena'nın nefesini kesiyordu.

"Sen de duydun mu?" Tirabzanlardaki kadın yanındaki adama sordu.

Lena buz kesilmiş, kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Roderick gülümseyen ağzını Lena'nın kulaklarından aşağı, çıplak omuzlarına kaydırmıştı.

"Ben hiçbir şey duymadım." Adam hâlâ dalga geçer bir haldeydi. "Hatırlat da bu gece daha fazla şarap içmene izin vermeyeyim."

"Çok komik. Ben sarhoş değilim. Bir ses duydum."

"Elbette duydun. Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Bu aşk gemisinin yirmi tane misafir kamarası olduğunu duydum. Gidip içlerinde kilitli olmayan var mı bir bakalım."

"Hımmm." Bu fikir kadının hoşuna gitmişti. "Seni yaramaz seni!"

Lena, çiftin ayak sesleri uzaklaşıp kaybolana dek rahat bir nefes alamamıştı. Ardından da Roderick onu yeniden kapana kısırmadan, kollarının arasından fırlayıp çıktı.

"Partiye dönme zamanı geldi," dedi. "Misafirlerini yeterince ihmal ettin."

Roderick güldü, sesi Lena'nın etrafını bir duman bulutu gibi sarmıştı. "Şu ikisi sana ihmal edilmiş gibi mi geldi?"

Hayır, öyle görünmüyorlardı ama bu, konunun dışındaydı.

Dik bakışlarıyla Roderick'i iğneleyen Lena, kararlı bir şekilde konuşuyordu. "Bak, seninle yatmayacağım. Bu gece yaptıklarımız hataydı. Büyük bir hata... Seni suçlamıyorum. Kendi davranışlarım için tüm sorumluluğu kabulleniyorum. Sana bunu şu nedenle söylüyorum..." Lena konuşurken elini ikisi arasında sallayarak, kendilerinden bahsettiğini işaret ediyordu. "Olamaz. Anlıyor musun?"

Roderick uzun bir süre Lena'yı inceleyerek baktı.

Lena da gardını almış, meydan okuyan bakışlarla Roderick'e karşılık veriyordu.

Hiç bitmeyecek gibi görünen bu anın sonunda Roderick, her şeyi olurluna bırakmış bir halde derin bir nefes aldı. "Tamam."

Lena göz kırptı. "Tamam mı?"

Roderick kafasını salladı. "Sana kendini rahat hissetmediğin bir şeyi yapman için baskı yapmak istemiyorum. Bu ben-cilce olur. Beni bir vahşi gibi görme. Kadınlarla birlikteyken bu şekilde davranmam."

Lena, Roderick'i dikkatle süzdü. Bu kadar çabuk pes etmesine inanamıyordu. Daha doğrusu, inanmıyordu. Roderick'in bir şey planladığından emindi.

Roderick öne doğru bir adım attı, Lena'nın alnuna son derece dostça bir öpücük kondurdu. "Hadi," dedi, yavaşça Lena'nın elini tutarken. "Misafirlerimizi daha fazla bekletmeyelim."

Kullandığı kelime Lena'nın mutluluktan içini ısıtmıştı. *Misafirlerimiz...*

Bunun hoşuna gitmemesi gerekirdi ama Lena bunu se. mişti.

Ve işte o an, ciddi bir problemi olduğunu anlamıştı.

Üçüncü Bölüm

Gecenin geri kalanını atlatabilmek, Lena için bir sınav gibiydi. Sakinliğini korumaya çalışmak, gülümseyerek tanımadığı insanlarla sohbet etmeye çalışmak, Roderick'in, içine saplanmış parmaklarının anısını silmeye çalışmak... Tüm bunlar onun rotasını tamamen saptırmıştı.

Gece yarısından sonra partiden ayrıldıklarında, Roderick ile yalnız kalma beklentisine kapıldığı için dehşete mi kapılmalıydı, yoksa huzura mı ermeliydi bilmiyordu. Roderick'in vazgeçtiğine dair söylediklerine rağmen, samimiyetine inanmış değildi. Evine bıraktığı sırada yeniden onu tahrik etmeye kalkarsa, Roderick'e karşı koyacak iradeyi gösterip gösteremeyeceğini bilmiyordu doğrusu.

Limuzinin peluş, koyu renk örtüsünün içine gömüldüğü anda Roderick, kravatını gevşetip bardan bir şişe Moët şampanya çıkarmıştı. Lena, Roderick'in ikisine de birer içki doldurup kadehini kendisine uzatmasını izliyordu.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi Roderick gülerek. "Bu akşam büyük bir başarı elde ettik, senin sayende."

"Benim mi?"

"Evet, senin. Pazartesi sabahı, Ichiro Kawamoto ile enerji şirketini benim devralmamla ilgili bir toplantı yapacağız."

"Bu harika bir haber!" Lena heyecanla bağıırıyordu. "Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim. Sana daha önce de söylediğim gibi, haftalardır Kawamoto'nun peşinden koşuyordum. Çok az ilerleme kat edebilmişim. Bu akşam *seninle* tanıştıktan sonra, benimle görüşmek için birden daha ılımlı bir hale gelmesinin, bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Lena güldü, peluş koltuklarda daha rahat oturabilmek için bacak bacak üstüne attı. "Bence, bana çok fazla itibar ediyorsun. Belki Bay Kawamoto zor adamı oynuyordu." Yemekten sonra farklı bir kanıya varmış olsa da Roderick'in aklına bunu sokmaya çalışıyordu. "Belki de bir karara varmadan önce senin iş teklifinin artılarını ve eksilerini iyice tartabilmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı."

Roderick güldü. "Bence onu nasıl inanılmaz bir biçimde etkilediğini, nasıl tamamen büyülediğini hafife alıyorsun." Kadehini ona doğru kaldırdı. "Şerefine! Tanıma ayrıcalığına eriştiğin en özel, en büyüleyici kadınlardan birisin..."

Duyduğu memnuniyetten, Lena'nın yüzü kızarmıştı. Kadehlerini tokuşturup, gözlerini birbirlerinden hiç ayırmadan şampanyalarını yudumladılar.

"Zandra haklıymış," diye mırıldandı Roderick.

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında. Senin benim için mükemmel olacağını söylemişti. Haklıymış."

Lena'nın nabızı tuhaf bir şekilde pır pır etmeye başladı. "Aslında, bana senin Japonca konuşabilen bir eskortu tercih ettiğini söyledi. Bu vasfı karşılayabilen tek kişi de ben oluyorum."

"Sen olduğun için memnunum." Roderick, Lena'nın baskılarına kilitlenmişti. "Fakat benim için mükemmel olmanın tek sebebi bu değil, Lena."

Lena'nın ağızı kurdu. Biraz daha şampanya içti, ~~sinirlerini~~ yatıştırarak daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyuyordu.

Roderick usulca, "Seni yeniden görmek isterim," dedi.

Lena kafasını salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Birbirimize kapıldığımız için mi?"

Lena kısa ve keyifsiz bir gülümsemeye yanıt verdi. "Kapılmak hafif kalır."

Roderick alaycı bir şekilde güldü. "Yani, beni yeniden görmeyi reddediyorsun çünkü inanılmaz bir kimyamız var. Bana söylediğin bu mu?"

"Sana söylediğim, tam olarak bu."

"Paralı bir müşteriyi geri çevirdiğini duyunca Zandra ne düşünecek peki?"

Lena'nın gözleri kısıldı. "Zandra beni pazarlamıyor."

Roderick'in kaşları çatılmıştı. "Bunu söylemeye çalışm..."

"Dışarıya çıkmak istediğim müşteriyi ben seçerim. Zandra beni asla hiç kimse için zorlamaz. İşler böyle yürüyor."

Roderick'in çenesindeki kaslar gerildi. İçkisinin geri kalanını kafasına dikip boş bardağı yanına bıraktı ve Lena'nın yüzünü görmek için oturduğu yerde yan döndü. Bakışları delip geçecek kadar keskindi. "Seni zorlamayacağıma söz verdiğimi biliyorum."

"Ne kadar dayanabildiğine bir bak!"

Roderick kaşlarını çatmıştı. "Lanet olsun, Lena. Seni ikna etmek için bir yol bulmaya çalışıyorum."

"Ve ben de sana diyorum ki..."

Hiçbir uyarı vermeden limuzin aniden yön değiştirdi. Koltuğundan fırlayan Lena'nın içkisi elinden kaydı ve kapıya doğru savrulan Roderick'in üzerine döküldü.

"Kahretsin!" Roderick küfrediyor, arkalarından bangır bangır kornalar çalarken, Lena'yı omuzlarından yakalamaya çalışıyordu. Endişeli bakışlarla Lena'yı süzdü. "Sen iyi misin?"

Lena sarsılmış bir halde kafasını salladı.

Roderick kapıdan uzaklaşırken iç kısmı ayıran camı indirdi ve şoföre bağırdı. "Ne oldu orada?"

Adamın huzursuz yüzü dikiz aynasında belirdi. "Bunun için üzgünüm Bay Brand. Birkaç çılgın serseri önüme çıktı. Siz ikiniz iyi misiniz? Bayan Morrison?"

"İyiyim." Lena o kadar kötü sarsılmıştı ki şoförün kendisine soyadıya hitap ettiğini sonradan fark edebildi.

Roderick onu kucağına çekti. Yüzündeki saçlarını geriye itip kırılan bir yeri var mı diye kontrol eder gibi ellerini Lena'nın bedeninde gezdirdi. "Canının yanmadığından emin misin?" diye sordu.

"İyiyim," diye mırıldandı Lena. "Sadece biraz şaşkınım, hepsi bu. Ve minnettarım."

"Minnettar mı?"

Lena titreşen bir nefes alırken kafasını salladı. "Daha kötü olabilirdim. Senin üzerine düşmeseydim, camdan baş aşağı uçabilirdim. Bu da hoş bir görüntü olmazdı."

Roderick, Lena kadar eğlenmiyordu. Gaddar ve sert bakışları ile şoföre bağırmaya devam ediyordu. "Bundan sonra yavaş kullan."

"Emredersiniz efendim!"

Roderick'in kendisi için endişelenmesinden etkilenmiş de olsa, Lena kendini patronunun acemi şoförünü savunmak zorunda hissetti. "Alınma ama birkaç Chicago'lunun kötü araba kullanması onun hatası değil."

"Alınmıyorum." Roderick gülümsüyordu. "Sen sanki Chicago'lu değil misin?"

Lena bir an tereddüt etti ama sonra dürüstçe cevap verdi.
"Hayır, değilim."

"Nereli olduğunu sormaya iznim var mı?"

"Sorabilirsin. Bu cevap vereceğim anlamına gelmiyor."

"Yine de deneyeceğim. Nerelisin?"

"Transilvanya."

Roderick güldü. "Transilvanya mı?"

"Doğru." Lena da gülümsüyordu.

"Tahmin etmeliydim. Romanyalı aksanın olmasa da tahmin etmeliydim."

"Öyle mi?" Lena umursamaz bir şekilde omzunu silkemişti. "Aksanımı kaybedecek kadar uzun süredir Amerika'da yaşıyorum."

"Farkındayım." Roderick devam etti. "Peki, Transilvanya'nın en çok neyini özölüyorsun?"

"Ah, çok basit... Harika manzarası olan dağlarını ve efsanevi kalelerini..."

"Öyle mi? Dracula'nın kalesine gitmiş miydin hiç?"

"Elbette. Orası ulusal bir anıt ve turistlerin sevdiği bir yerdir."

Ses tonunu sakın bir fısıltıya kadar alçaltan Roderick sordu.

"Hiç zombi gördün mü?"

"Tam üstüne bastın." Lena da fısıldayarak oyuna dâhil olmuştu. "Bir defasında karşıma..."

Roderick eğilip ona biraz daha yaklaşmıştı.

Lena düşüncelerinin akışını kaybetti.

"Evet?" Roderick şeytanca parlayan gözleri ile birkaç dakika sonra yeniden konuştu. "Karşına ne çıktı?"

"Ah, ben..." Lena bocalıyordu. Karşılıklı devam ettindikleri bu oyundan o kadar çok etkilenmişti ki Roderick'in kucagında

olduğunu tamamen unutmuştu. Taa ki Roderick kıpırdayıp da bacak kaslarını kalçalarında hissedene dek...

"Lena." Roderick'in boğuk sesinde, sorulmamış bir soru gizliydi.

Yüzüne baktı.

Roderick bakışlarına karşılık verdi.

Lena, önce kimin hareketlendiğini bilmiyordu.

Bildiği tek şey, dudaklarının kaynaştığı ve dillerinin birbirine dolandığıydı. Roderick, limuzinin dirseklisindeki düğmeye basıp onları şoförün görüşünden koruyan renkli camı kapattı.

Ardından, ellerini Lena'nın bacaklarından yukarı kaydırıp iç çamaşırını ustaca çıkardı. Lena bacaklarını yanlara açıp Roderick'in kucığına oturduğunda, elbisesi yukarı sıyrıldı. Roderick smokinin ceketini çıkardı. Lena'nın gözü dönmüştü, Roderick'in tenine dokunabilmek için gömleğinin önünü yırtarak açtı. Daha fazla bekleyemezdi.

Roderick elbisesini askılarını tutup sutyeniyle birlikte aşağı çekti. Hafifçe sallanan göğüsleri serbest kalmıştı. Göğsündeki ağzın sıcaklığıyla ve dilinin ıslak darbeleriyle, Lena inliyordu.

Roderick pantolonunun fermuarını açıp elini içeri soktu ve kendini serbest bıraktı. Gördüğü şeyden, Lena'nın nefesi kesilmişti.

Roderick içini doldurduğunda, Lena hazla inlemeye başladı. Roderick'in etrafını saran kasları titreyerek geriliyordu.

Onun da inlemeye başlaması, Lena'nın daha da kasılmasına sebep oluyordu. Neredeyse boşalacaktı. Titreyerek yukarı kalkıyor, sonra da kendini yavaşça aşağı bırakıyordu. Roderick'in omuzlarına tutunmuştu. Parmakları, gömleğinin altındaki kaslarda geziniyordu. Kafasını geriye attı. Roderick'in doyumsuz dudakları, ortaya çıkan boynunda dolanmaya başladı.

Roderick, birbirine kenetlenmiş vücutlarının arasından bacak arasına uzandığında, Lena çığlık atmaya başladı. Teneinde yavaşça daireler çizen parmaklar, karnından ayakuçlarına doğru bir sıcaklık yayılmasına sebep oluyordu.

Lena'nın tüm korkuları ve kuşkuları yok olmuştu. Birbirlerine karşı duydukları, bitmek tükenmek bilmeyen arzularından başka hiçbir şey umurunda değildi. Altta olmasına rağmen, bir sonraki adımı Roderick belirliyordu.

Nefes alıp vermeleri hızlandıkça, önce limuzinin içini çığlıkları doldurdu. Sonra da nefeslerinden camlar buğulandı.

İniltilerinin kesilmesiyle ortaya çıkan sessizliği bölen tek şey, düzensiz nefes alış verişleriydi. İkisi de bir tek parmağını bile oynatamayacak haldeydi.

Birkaç dakika içinde, kaçınılmaz bir suçluluk duygusu, yatağından taşan bir nehrin suları gibi, Lena'nın vicdanına dolmaya başladı. Gözlerini kapatıp düşüncelerinin kafasından çıkıp gitmesini bekledi. Limuzinin dönmesi ile birlikte, elinden düşürdüğü şampanya kadehinin yerde yuvarlanmaya başladığı sırada çıkardığı seslere ve mini bardan gözlerine süzülen ışığa odaklanmaya çalışıyordu.

Ancak Roderick'le yaptıklarından başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Lena, Roderick kafasını kaldırıp da ona bakıncaya dek ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Göz göze geldiler. Roderick'in bakışları uysalken Lena'ninkiler ihtiyatlıydı. Roderick dudaklarını uzatıp Lena'yı öpmek istemişti fakat Lena kafasını çevirdiğinden sadece dudaklarının kenarını yakalayabildi. Bir süre daha Lena'ya baktı, sonra yanından uzaklaşıp koltuğa oturdu.

Fermuarını kapatırken, Lena ona bakmıyordu. İç çamaşırlarını kendisine uzattığında bile onunla göz teması kurmaktan kaçınmıştı.

Koltuğunda doğrulurken bir şeylerle meşgulmüş gibi görünmek için iç çamaşırını giyiyor, çoraplarını yukarı çekiyor, elbisesini düzeltiyor ve isteksiz bir halde, mahvolmuş saç modelini eski haline getirmeye çalışıyordu. Muhtemelen hissettiğinden daha kötü de görünmüyordu.

Roderick mini bara uzanıp, kendisine bir kadeh votka doldurmuş ve tek yudumda hepsini içmişti. Lena'ya da bir kadeh içki teklif etmişti ama Lena kafasını sallayarak istemediğini söylemişti. Gerçi sert bir içki ona şu an çok iyi gelebilirdi.

Roderick gelip yanına oturduğunda kafasını çevirip camdan dışarı bakmaya başladı. Roderick'in kendisine yoğunlaşmış kararlı bakışlarını hissetmek Lena'ya güç veriyor, önce onun konuşmasını bekliyordu.

Uzun süre beklemesi gerekmemişti.

Roderick, "Olanlar için özür dilemeyeceğim," dedi usulca.

"Özür dilemeni beklemiyorum," Lena'nın ses tonu kendine acı gibi çıkmıştı. "Beni buna sen zorlamadın."

Roderick uzanıp Lena'nın elini tuttu. Güçlü parmaklarını Lena'nın parmaklarının arasından geçirmişti. "Seni yeniden görmek istiyorum, Lena."

Duyguları katılaştan Lena, elini çekti ve "Cevabım değişmedi," dedi.

Roderick derin bir nefes almış, içinden küfrediyordu.

Limuzin durdu. Sonunda Roderick'in şehir merkezindeki evine gelmişlerdi.

Şoför arabadan indi fakat arka kapıyı hemen açmadı. Tedbirli davranmaya çalışıyor, sırtını cama dönmüş bekliyordu. Yolcularının mahremiyetine özen gösteriyordu.

Birden, Roderick'i bir daha görmeyeceği gerçeği ile karşılaşınca, Lena düşünmeden içinden geçenleri söyledi. "Ne olursa olsun, bu gece harika vakit geçirdim. Ama seninle bir daha çıkamam. Umarım anlarsın."

Uzun, kasvetli bir bakışın ardından Roderick'in dudakları Lena'yı şaşırtan bir şekilde yavaş bir gülümseme ile açıldı. Lena'nın bilmediği bir sır biliyor gibiydi.

Roderick, "Sana daha önce de söyledim," diye mırıldandı.

Lena'nın kaşları çatılmış, yüzü asılmıştı. "Neyi?"

Roderick uzandı, Lena'nın dudaklarına daha çok acı çekmesine sebep olan yumuşak, hassas bir öpücük bıraktı. Geri çekilirken göz kırptı ve "Düşün biraz," dedi.

Lena hayal kırıklığına uğramış bir halde bakakalmıştı. "Neden bahsettiğini anlam..."

Fakat Roderick çoktan arabadan inmişti.

Lena arkasından bakarken, Roderick'in partiye giderken kendisine ne söylediğini hatırlamıştı. *Bir şeyi ne kadar çok istersem o kadar acımasızca peşine düşerim.*

Lena gözlerini kapatıp arkasına yaslandı ve derin, ürkek bir nefes aldı.

Roderick Brand, Lena'nın peşine düşmeye karar verirse, Tanrı Lena'ya yardım etsin.

Tanrı her ikisine de yardım etsin.

Dördüncü Bölüm

“İşte burada! İşte benim canım bebeğim!”

Cleveland Morrison’nın büyük, dişlek gülüşünü görmek, Lena’nın ertesi gün öğleden sonraki ruh halinde harikalar yaratmıştı. Kucağında bir kitap ve açık sayfanın üzerinde duran büyüteciyle oturduğu masaya ulaşmak için taş terasta yürümeye başladığında, Lena’nın da yüzünde büyük bir gülümseme belirmişti.

“Baba.” Lena eğildi, büyükbabasının yukarıya doğru çevirdiği çenesine sevecen bir öpücük bıraktı. Sakalı dudaklarını gıdıklamış, Lena’yı gülümsetmişti. “Hemşire Jacobs izinli olmalı.”

“Nasıl bildin?” Büyükbabası şaşkınlıkla sormuştu.

“Çünkü tıraş olman gerekiyor ve elinde jiletle yakınında dolaşmasına izin verdiğin tek kişi o.”

Cleveland utanarak güldü ve iyi olan elini kıllı çenesine sürttü. “Ne yaptığını bilen tek kişinin o olması benim hatam değil.”

“Hı hı.” Lena kıkırdayarak masaya oturdu.

Büyükbabasının, son üç yıldır evi bildiği yaşam destek merkezindeki bakıcılarından biri olan Margaret Jacobs’a

tutulduğunu bilmeyen yoktu. Bir tarafını felçli bırakan ağır bir inme geçirdikten sonra, bu kadın büyükbabasının tedavisinde bir demirbaş haline gelmişti. Bu da büyükbabasını bir bakımevine bırakma kararı yüzünden acı çeken Lena için Tanrı'nın bir lütfu olmuştu. Bir meslektaşı, Chicago'nun en pahalı yaşam destek evi olan Lakeview Manor'ı önermeden önce Lena, ziyaret ettiği her kurumda bir kusur bulmuştu. Burası ise göl manzaralı zarif tesisi, modern rehabilitasyon merkezi, güzel düzenlemiş bahçeleri ve yardımsever, profesyonel çalışanları ile övünüyordu. Üst kesime hitap eden bir eskort olarak geceleri ikinci bir iş yapmak, Lena'nın böyle bir yerin parasını karşılayabilmesinin tek yoluydu ama buna fazlasıyla değerdi. Büyükbabası en iyi olandan başkasını hak etmiyordu.

"Hemşire Jacobs izinden ne zaman dönüyor?"

"Yann."

"İyi." Lena alaycı bir şekilde gülüyordu. "Bir günü daha tıraşsız geçireceksin. İnsanlar seni Kurtadam Jack'le karıştıracak."

Bu lafı Lena'ya, Cleveland'ın samimi, göğsünden kopan bir kahkahasını kazandırmıştı. Küçük bir kızken Lena, büyükbabasının kucasına tırmanıp kahkahasındaki derin titreşimi hissedebilmek için kulaklarını onun sağlam göğsüne dayamayı çok severdi. Felç geçirdikten sonra, bu harika sesi bir daha duyamayacağından ya da hissedemeyeceğinden çok korkmuştu.

Kitabını ve büyütecini kenara bıraktıktan sonra Cleveland, Lena'nın masaya bıraktığı kapaklı kek tabağını başıyla işaret ederek sordu. "Orada ne var?"

"Ah, bu sabah senin için hazırladığım küçük bir şey." Lena, kapağı gelişigüzel kaldırdı.

Büyükbabasının yüzü, karanlık gökyüzüne fırlatılmış havai fişekler gibi parladı. "Çikolatalı Alman pastası! En sevdiğimden!"

Lena güldü. "Biliyorum."

Tam da pasta lafının üstüne çalışanlardan biri, Lena'ya geldiğinde rica ettiği kek bıçağı ve pasta tabakları ile...

"Sherry bak, bebeğim bana ne getirmiş!" Cleveland, gülümseyen kadına böbürleniyordu. "Dünyadaki en şanslı ~~adam~~ ben değilim de neyim?"

"Kesinlikle öylesiniz, Bay Morrison. Ve en şımarığı..." Sherry, Lena'ya göz kırpmış, dalga geçiyordu.

Lena keki keserken güldü. "İyiliğinin karşılığını veriyorum. Büyükbabam, ben ve kız kardeşim büyürken, bize her istediğimizi verdi. Bize asla hayır diyemezdi, biz de bundan sonuna kadar faydalanırdık."

Cleveland, annelerinin ölümünden sonra eşi ile birlikte yetiştirdikleri iki torunu tarafından kullanılmış olmak fikrine bir kahkaha ile karşılık verdi. Çünkü kızların biyolojik babaları bir sperm donörü olmaktan öteye geçememişti. Lena ve küçük kardeşi Morgan'ın bildikleri tek baba, Cleveland idi ve her şevlerini ona borçluydular.

Kendisi, Cleveland ve Sherry için pastayı dilimledikten sonra büyükbabası, pastanın geri kalanını orada kalan diğer insanlara paylaşması için, kadını içeri göndermişti. Lena büyükbabasına sık sık şekerleme getirse de Cleveland paylaşmaya özen göstermezdi. Hem de bazı günler, hiç umrunda olmazdı.

Lena çatalına uzandığı sırada, Cleveland kendi pastasının yarısını çoktan yemişti. Lena, büyükbabasının yemek yediğini görmekten mutluluk duyuyordu çünkü geçirdiğinden sonra, yeniden kendi kendine yemek yeme yeteneğini kazanabilmek için çok çalışmıştı. Korkunç hastalığından ~~sonra~~ en büyük amacı ise yeniden yürüyebilmektir.

“Büyükannenin Alman pastasını yapmanı kesinlikle seviyorum. Tadı her zaman onun yaptıklarına benziyor. Tanrı onun kutsal ruhunu affetsin.”

Lena hafifçe gülümsedi. “Onu mutfakta izlediğim onca yıla kesinlikle değdi.”

Cleveland güldü. “Her zaman söylediğim gibi bebeğim, bir gün şanslı bir adama harika bir eş olacaksın.”

Anlam veremediği bir şekilde, Lena, Roderick Brand’i düşünmüştü. Tabii onu düşünmek, Lena’yı bir gece önce yaptıklarını hatırlamaya zorluyordu ki bu da muhtemelen hâlâ bakire olduğunu düşünen seksen yaşındaki büyükbabasının karşısında otururken düşünmesi gereken son şeydi.

Yüzü utançla kızınca Lena bakışlarını, göle kadar uzanan geniş çimenliklere çevirdi. Parlak ikinci güneşi, kendine suyun üzerinde yanardöner bir yol çiziyordu.

“İş nasıl?” diye sordu büyükbabası.

Lena pastasıyla oynuyordu. “İyi,” dedi.

Lena gündüzleri, Evanston’daki özel bir edebiyat enstitüsünde yazarlık yapıyordu. Büyükbabasının, geceleri eskortluk yaptığından haberi yoktu ve Lena bunu böyle devam ettirmeye kararlıydı.

“Büyük projeler geliyor mu?”

“Elbette geliyor.” Lena büyükbabasına, enstitünün sahne sanatları merkezi adına yakın zamanda bir şirkete sunduğu bir milyon dolarlık bağış teklifinden bahsetti. “Bu bizim şimdiye kadar aldığımız en büyük bağış olabilir,” diye de açıkladı.

“Gerçekten mi?” Cleveland, kar beyazı iki kaşını kaldırdı. “Omuzlarında çok fazla yük taşıyorsun gibi görünüyor.”

“Öyle de denebilir. Ekonomi bozulduğundan beri, üniversitelere ve enstitülere ayrılan ödenekler neredeyse kurudu. Bizim, araştırma fonlarına gerçekten ihtiyacımız var. Bu bağışın

yapılmasını sağlayabilirsem, elde edeceğim terfiden bahsetmiyorum bile.”

“Bu harika, tatlım,” dedi Cleveland yavaşça. “Bu kadar çok çalıştığın sürece, terfi etmeyi de hak ediyorsun. Fakat ben sadece merak ediyorum da...” Cleveland duraksadı. Çenesini kaşırken, düşünceli görünüyordu.

Lena, kekinden bir çatal aldı. “Neyi merak ediyorsun?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, bebeğim, senin için endişeleniyorum.”

“Endişeleniyor musun? Neden?”

“Pekâlâ, zaten çok fazla çalışıyorsun. Bir de terfi edersen, bu daha fazla sorumluluk ve daha çok çalışman demek. Haksız mıyım?”

“Büyük ihtimalle, haklısın.” Lena da böyle düşünüyordu.

Cleveland’ın kaşları çatıldı. “Sosyal hayatına ayıracak çok fazla vaktin yok gibi görünüyor.”

“Ayırıyorum.” Büyükbabasını ikna etmek istiyordu. Bu tam olarak bir yalan da sayılmazdı. Zengin ve güçlü insanlarla gösterişli yat partilerinde takılmak sosyal hayat diye nitelendirilmezse, buna başka ne denebilirdi?

Cleveland kuşkulu bakıyordu. “Kötürüm büyükbabanı bakımevinde her hafta ziyaret etmek, sosyal hayat sayılmaz.”

Lena sitemle baktı. “Kendine kötürüm demekten vazgeç. Hem ben sana gezdiğim yeni restoran ve müzeleri hep anlatmıyor muyum?”

“Tek başına gezdiğin...” Cleveland bunu bastırarak söylemişti.

Lena omzunu silkti. “Tek başına olmayı seviyorum.”

“Sen harika bir arkadaşsın. Biliyorsun ki seninle vakit geçirmeyi her zaman iple çekiyorum. Sadece, yeterince dışarı

çıkmadığından ve kendin gibi genç insanlarla tanışmadığından endişeliyim. Kardeşin sürekli hayatındaki yeni adamları anlatıyor.” Gözlüklerinin üzerinden Lena’ya dikkatle baktı. “Peki ya sen en son ne zaman biriyle çıktın?”

Lena, kısık bir kahkaha attı. “Baba!”

“Ne var? Gayet açık bir soru.”

Lena, kederli bir gülümseme ile cevap verdi. “Kusura bakma baba ama ben seninle, şey, aşk hayatımı konuşurken kendimi hiç de rahat hissetmiyorum.”

Aslında bahsedecek pek fazla şeyi yoktu çünkü profesyonel bir eskort ya da birinin kız arkadaşı olmak arasında denge kurabilecek bir yol bulamamıştı. Lena, eskortluk yapma kararını ve büyükbabasının yegâne desteğiyle bu işi bırakmak gibi bir seçeneği olmadığını anlayabilecek ya da kabul edebilecek çok fazla erkek olmadığını biliyordu. Yan işini, çıktığı hiçbir erkekten bir sır gibi saklamaya da niyeti yoktu. Erkek arkadaşlarının arkasından gizlice iş çeviren ve sürekli yalan söyleyen arkadaşları vardı fakat Lena o türden bir ilişki istemiyordu. Hem arkadaşlarının bitmek bilmeyen şikâyetlerine bakılırsa, yalnız kalmakla çok fazla şey kaybetmiyordu. Fakat bir kadının ihtiyaçları olurdu ve son üç yıldır Lena, kendisi gibi, birine bağlanmaktan korkan erkeklerle kısa fakat tatmin edici birliktelikler yaşıyordu.

Ne var ki Roderick Brand ile geçirdiği tek gecenin ardından Lena, cinsellikten nasıl da mahrum kaldığının farkına varmıştı.

Büyükbabası, “Ben sadece tüm hayatının işinden ibaret olmadığını eminden emin olmak istiyorum,” dedi.

Lena zorlanarak da olsa kafasını sallamıştı. “Bunları, hayatının elli yılını Los Angeles Metropol Ulaşımı Müdürlüğü’ne adanmış birinden duyduğuma inanamıyorum. Ailene bakabilmek için ve sana muhtaç ben, Morgan ve annemle birlikte

üç kişinin üniversiteyi bitirebilmesi için yorulmak nedir bilmeden çalıştın. Şimdi bana çok çalışmakla ilgili nasihatler mi vereceksin?"

"Aynı şey değil." Cleveland homurdanıyordu. "Sen bir işkolik olmak için çok güzel ve henüz çok gençsin, Lena."

"Ben işkolik değilim. İnan bana, enstitünün dışında da bir hayatım var." *Ah bir bilsen!*

Sinsi bir sessizlikle, büyükbabası bir süre daha Lena'yı inceledi. Ardından ekledi. "Sen mutlu olduğun sürece..."

"Mutluyum."

"Asıl önemli olan da bu." Büyükbabası çekiniyordu. Daha fazlasını söylemek ister gibi bir hali vardı.

Lena bekledi.

"Beni bu cennette nasıl yaşatabildiğin hakkında her zaman endişelerim olduğunu biliyorsun. Buranın ucuz olmadığını biliyorum."

"Baba!" Lena'nın vüzü asılmıştı.

Lena'nın itirazının önüne geçmek için, Cleveland elini kaldırdı. "Söyleyeceğim tek şey şu ki terfi etmen belki de fena olmaz. Sen de biliyorsun, bu bana bakabilmeni kolaylaştırır."

Lena'nın boğazı düğümlenmişti. Büyükbabası o iki kelimeyi kullanmadan ona teşekkür etmeye çalışıyordu çünkü daha önce ne zaman minnettarlığını ifade etmeye kalksa, Lena onu terslemişti.

Lena kibarca gülümsedi. "Terfi ettiğim zaman, baba, bunu kutlamak için seni yemeğe ve sonra da tiyatroya götüreceğim."

Cleveland göz kırptı. "Randevu gibi..." Bakışları Lena'nın neredeyse hiç yemediği pastasına takıldı. "Onu yiyecek misin, yoksa öylece bakacak mısın?"

Lena gülerek tabağını masanın üzerinde itti. "Afiyet olsun!"

Beşinci Bölüm

Chicago'nun merkezindeki apartman dairesinin kapısından adım attığı anda, Lena'nın telefonu çalmaya başlamıştı. Telefonunu çantasından çıkarıp cevap verdi. "Efendim?"

"Merhaba." Onu, Zandra'nın yumuşak, dost canlısı sesi karşıladı. "Kötü bir zamanda mı aradım?"

"Pek sayılmaz. Büyükbabamı ziyaret etmekten şimdi döndüm."

"Büyükbaban nasıl?"

"Harika," diye yanıtladı Lena. Çantasını girişteki masanın üzerine bırakıp ince topuklu botlarını çıkardı. "Ben ayrılırken, arkadaşı Abraham ile satranç oynamak üzereydiler. Personeli, kan basıncını yükselten her zamanki tartışmalarından birine girerlerse diye dikkatli olmaları için uyarıp çıktım."

Zandra güldü. "Abraham, şu sana hep Stormy Weather şarkısını söylemen için yalvarıp, sonra da Lena Horne gibi söyleyebilmen için hangi notayı daha çok uzatman gerektiğini belirterek seni eleştiren, alıngan, yaşlı Yahudi değil mi?" diye sordu.

Lena da gülüp, "Ta kendisi," dedi.

Büyükbabası sayesinde Lena'ya merhum efsanevi şarkıcının adı verilmiş ve Lena onun şarkılarını dinleyip filmlerini izleyerek büyümüştü. Küçük bir kızken bir peruk takıp, akortsuz fakat yüreğinden gelen sesi ile Stormy Weather'ı söyleyerek büyükanne ve büyükbabasını eğlendirmekten çok zevk alırdı. Geçen yıllar boyunca Lena'nın şarkı söyleme yeteneği gelişmiş olsa da artık gösterilerini, orada kalanların çoğunun zaten işitme cihazı taktığı bakımevinin yıllık partileri ile sınırlamıştı.

"Büyükbabanın iyi olmasına sevindim," dedi Zandra. "Onun için ne kadar endişelendiğini biliyorum."

Lena güldü. "Onun benim için endişelendiğinden çok değil."

Oturma odasından içeri adım attığı anda, ayakları peluş halısının içine gömüldü. Chicago'ya taşındıktan sonra ev aramaya başladığı ilk andan itibaren, zeminin halıyla kaplı olması onun için bir ön koşuldu. Dairesinin yüksek tavanlı ve şehir silueti manzaralı geniş odalarından memnun olsa da halıyla kaplı zemin kadar, şöminesi ve sıcak otoparkı olmadan da Chicagoda bir kış bile atlatabilmesi mümkün değildi.

"Pekâlâ." Zandra, asıl arama sebebine gelmeye başlıyordu. "Dün gece Roderick ile işler nasıldı?"

Lena zorlukla yutkundu, kendini güçsüz bir halde kanepe üzerine bıraktı. Bu konuşmayı mümkün olduğunca geçiştirebilmeyi umuyordu fakat Zandra sandığından daha çok şey biliyor olmalıydı. Onu Roderick ile çıkması için ilk aradığında da normalden farklı bir şekilde heyecanlıydı. Lena'ya ulaşmak için, cep telefonuna iki mesaj bıraktığı halde onu iş yerindeyken arayarak aralarındaki protokolü çiğneyecek kadar hevesliydi. Lena, Zandra'nın bu ısrarcı tavrını Roderick'in milyoner oluşuna bağlamıştı. Gerçi Roderick şirketin ilk milyoner müşterisi değildi, sonuncusu da olmayacaktı.

"Evet, buradayım." Lena, normal bir ses tonu ile konuşmaya çalışıyordu. "Dün gece güzel geçti."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Biz, şey, harika zaman geçirdik."

"Bu harika!" Zandra çok sevinmişti. "Roderick ile birbirinizi tamamlayacağınızı biliyordum."

Sen onların yarısını bile bilmiyorsun... Lena yüzünü asmış, düşüncelere dalmıştı.

"Onun için mükemmel olacağını söylemiştim," derken Zandra, sevinçle çığlıklar atıyordu.

"Evet, bana bundan bahsetti."

"Kesinlikle haklıydım." Zandra, kendinden memnun olmuş gibi konuşuyordu.

Lena yutkundu. Lanet olası bir korkak olmasaydı, Roderick ile yaptıklarını Zandra'ya anlatırdı. Ne de olsa Roderick ile sevişerek, şirket politikasını bir kez daha çiğnemişti. Kendi kendini kontrol etmekten yoksun oluşu Zandra'nın isine, ününe ve hatta şirket fuhuş soruşturması geçirir-se özgürlüğüne bile mal olabilirdi. Vereceği tepki ne olursa olsun, Zandra'ya gerçeği söylemek zorundaydı.

Kot pantolonundan pamuk tiftiklerini koparıken üstün-körü bir eda ile sordu. "Peki, sen Roderick ile konuşmadın mı?"

"Henüz konuşmadım. Bu sabah bana bir mesaj bırakmış. İş için Japonya'ya gittiğini fakat çok yakında yeniden arayacağını söylemiş."

"Öyle mi?" Lena'nın karnı düğümlenmişti. Roderick'in kendisini onunla yeniden görüşmeyi reddettiği için Zandra'ya şikâyet edip etmeyeceğini merak ediyordu. Fakat Zandra aralarında ne geçtiğini öğrendiği anda, Lena'nın bu kararını anladığı

"Sanırım, Ichiro Kawamoto ile anlaşmalarını tamamlamak için Japonya'ya gitti. Bu da dün gece işler umduğundan

daha iyi gitti demek oluyor." Zandra mutlulukla gülüyordu. "Bana çok borçlandı."

Lena cılız bir gülümseme ile devam etti, "Roderick'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

Anlamalı bir sessizlik oldu. "Birbirimizi oldukça iyi tanıyoruz."

Zandra ve Roderick'in eski sevgili olabileceklerini idrak etmek, Lena'ya kıskançlıktan birden karnına bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Neden olmasın? Zandra güven, şehvet ve cazibe örneği; zeki ve çekici bir kadındı. Lena, uzun kirpiklerini kırparak ve sıcak bir gülümseme yayarak Zandra'nın bir oda dolusu yetişkin erkeği nasıl ağzının suyunu toplayamayan yeniyetmelere çevirdiğini görmüştü. Müşterilerinin pek çoğu, ilk başta ondan bir randevu koparabilmek için şirketini arıyordu.

"Sandığın gibi değil," dedi Zandra alaycı bir sesle.

"Efendim?" Lena, Zandra'nın neden bahsettiğini anlamamış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Roderick ve ben birbirimizi yirmi yılı aşkın bir süredir tanıyoruz. Biz birlikte büyüdük, aynı okullara gittik, aynı yerlerde takıldık. Ama asla bir arkadaştan öteye geçmedik."

Lena'nın yüzü hâlâ asıktı. "Yani siz hiç?"

"Birlikte olmadık mı?" Zandra içini çekti. "O zevki yaşadığımı söyleyemem."

"Öyle mi?" Lena rahatlamalı mı, yoksa şaşırmalı mıydı bilmiyordu.

Zandra yavan bir gülümseme ile devam etti. "Şu an muhtemelen aklımdan zorum mu vardı diye merak ediyorsun. İnan bana, ben kör ya da bilinçsiz biri değilim. Roderick'in inanılmaz derecede seksi biri olduğunu biliyorum. Kaç kere onunla birlikte olmak isteyen arkadaşlarımdan ya da akrabalarımdan bana geldiğini sana anlatamam. Hepsi de Roderick ve

benim için aynı şeyi merak ediyordu. Bizim ne olursa olsun asla öpüşmediğimize inanmak onlar için çok zordu. Ama bu doğrudu. Biz her zaman kardeş gibiydik. Roderick'in arkadaşlığı benim için kutsaldı ve asla bunu riske atacak bir şey yapmadım."

Lena güldü. "Hayatında senin gibi biri olduğu için çok şanslı."

"Ben de ona bunu söyleyip duruyorum."

Lena, Roderick gibi bir adamla platonik bir aşk yaşadığını hayal bile edemiyordu. Ona her baktığında, kan ter içinde çınlı-
çıplak kalmak istiyordu. Fakat Zandra sadece arkadaş olduk-
larını iddia ettiği sürece, ona inanmak zorundaydı. Gerçekte mesele de bu değildi zaten. Roderick, Lena için, tek gecelik bir ilişkiden fazlası değildi. Elbette ki onunla sevişmek olağanüstüydü. Fevkaladeydi. Fakat sadece seksti. Coşku dolu fakat hiçbir şey ifade etmeyen bir seks...

Kendi kendine söyleyip durduğu böyle şeylerdi.

"Roderick, Ichiro Kawamoto için bir parti düzenlediğini söylediğinde," diye devam etti Zandra. "O gece için benim eskortlarımdan birini kiralamasını ben önerdim. Bana, ne söylediğimin farkında değilmişim gibi baktı. Kendisine eşlik etmesi için birine para ödemek ona uzak bir fikirdi."

"Buna şaşırmadım," dedi Lena. "Roderick, onu yatağa atmak için etrafında dolanan kadınlara çarpmadan iki adım bile yürüyemiyordur. Onunla dışarı çıkabilmek için kadınlar ona para vermeye razıdır."

Zandra devam etti. "Ona, normalde çıktığı kadınlardan hiçbirinin Ichiro Kawamoto'yu, benim eskort kızlarım, özellikle de senin kadar etkileyemeyeceğini söyledim. Yine de şüpheleri vardı, ben de senden bahsetmeye başladım. Sana eğitiminden son derece etkilendiğini söyleyebilirim. Japonca

konusabildiğini de duyunca, onun için konu kapandı. Fotoğrafını görmek istediğinde onu reddettim. Ağzının açık kalacağını biliyordum, bu yüzden ona sadece bana güvenmesini söyledim. Güvendiği için de çok memnunum."

Kendi adına konuş. Lena karamsar düşüncelere dalmıştı.

"Bu durumda," Zandra üstüne basa basa konuşuyordu, "onunla yeniden görüşecek misin?"

Lena zorlukla yutkundu. "Hayır."

"Hayır mı?" Zandra şaşırmıştı.

"Hayır. Görüşmeyeceğim."

Peşinden başlayan sessizlikte Lena, Zandra'nın dile getirmediği sorularını duyabiliyor, aklından geçenleri talimin edebiliyordu. Zandra, Roderick'le yatıp yatmadıklarını merak ediyor fakat doğrudan konuya girmek ve bunu sormak istemiyordu. Muhtemelen cevabı bilmek istemediğindendi.

"Onu yeniden görmek istemediğinden emin misin?" Zandra ila ca derne immek istiyordu. "Roderick yeniden görüşmek istese..."

Lena gözlerini kapattı. "Yapamam."

"Ah..." dedi uzun bir duraksamadan sonra. "Anlıyorum."

Lena gerginlik içinde bekledi.

Zandra hayal kırıklığına uğramış bir halde derin bir nefes aldı. "Lanet olsun, Lena!"

Lena suçluluk içinde cevapladı. "Üzgünüm Zandra, ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Belli ki bilmiyordun." Zandra söyleniyordu.

Lena karşı çıkmadı. Çıkamazdı.

"Beni nasıl bir duruma düşürdüğünü sana anlatmam gerekmiyor," diye devam etti Zandra. "Şirketim benim için çok

şey ifade ediyor. Bir seks skandalı yüzünden onu kaybetmeyi göze alamam."

"Biliyorum." Lena, Zandra'nın doğrularına ihanet ettiği için kendini çok kötü hissediyordu. Hissettiği suçluluk, üç yıl önce büyükbabasını bakımevine yerleştirebilmek için paraya ihtiyaç duyduğunda, Zandra'nın ona yardım eden tek kişi olması gerçeği ile birleşmişti.

Zandra ile dini bir derneğin kız yurdu yapmak için ev sahipliğini üstlendiği bir yardım toplantısında tanışmışlardı. Üst kesime hitap eden bir eskort şirketi sahibi olduğunu açıkladıktan sonra Zandra, Lena'ya böyle bir işle ilgilenip ilgilenmediğini sormuştu.

Lena da, "İlgilendiğimi söyleyemem," cevabını vermişti.

"İlgilenmelisin. Bakışların, dengeli olusun ve eğitim düzeyin sayesinde zengin adamlar senin kendilerine eşlik etmen için para ödemekten mutluluk duyacaktır. Benim için çalışacak olursan, seni temin ederim ki çok para kazanırsın," demişti.

Aralarındaki bu konuşma başka bir zaman gerçekleşmiş olsa Lena, Zandra'nın tekiifini ikinci kez düşünme gereği uymazdı ama başka bir gelir kaynağı bulmak konusu son dönemlerde aklını kurcalıyordu. Bu nedenle çok para kazanmak fikrine inkâr edilemeyecek derecede kapılmıştı.

Kabul edeceğini sezen Zandra da ona kartını vermiş, "Beni ara, seni sahnede görmekten mutluluk duyarım," demişti.

Lena onu aramış, Zandra'nın söz verdiği gibi, şirketin en çok aranan eskortlarından biri olarak gerçekten çok para kazanmıştı. Zandra için çalışarak, yazarlık yaparak bir yılda kazandığından çok daha fazlasını bir ayda kazanmaya başlamıştı. Ek gelirini kaybetmek fikrinden nefret etse de kendisini çok tehlikeli gördüğü için Zandra'yı suçlayamazdı.

Lena, "Şirketten ayrılmamı ister misin?" diye sordu.

Zandra pes etmiş bir şekilde iç geçirdi. "Elbette hayır. Sen benim en çok talep gören eskortumsun. Gitmene izin vermek benim için mantıklı bir iş olmaz. Hem bu belki de benim hatamdır. Kadınlar için ne kadar karşı konulmaz bir adam olduğunu bile bile, seni Roderick'le görüşmek için kandıran benim."

"Hayır," diyerek karşı çıktı Lena. "Olanlar sadece bir kaçamaktı. Muhakeme yeteneğimi daha iyi kullanamamam senin hatan değil. Ben bir profesyonelim. Benden daha iyisini beklemen gerekir."

Zandra içini çekti. "Pekâlâ, seks yasağımı çiğneyen ilk kızmı sen değilsin. Hele bir tanesi vardı ki ona kapıyı göstermek zorunda kalana dek tüm müşterilerle yatmayı alışkanlık haline getirmişti. Onu kaybetmek hiç hoşuma gitmemişti ama onu defalarca uyarmıştım. Bana başka bir seçenek bırakmamıştı."

Lena yutkundu. "Kendimi uyarı almış farz ediyorum."

"Güzel." Zandra homurdanıyordu. "Tatil sezonu başlar-ken senden kurtulmayı gerçekten göze alamam."

Lena, parşon bir halde güldü. "İyi çünkü paraya ihtiyacım var. Sadece büyükbabam için de değil, Morgan yılbaşına yeni bir yatak odası istediğini ima etmeye başladı bile..."

"Eline bakan birden fazla insan olduğunu unutuyorum hep."

Lena güldü. Morgan'a bakmak onun için bir alışkanlık gibiydi. Bunu çocukluklarından beri yapıyordu. Kendini, anneleri öldüğünde sadece bir bebek olan küçük kardeşine bakmakla sorumlu hissediyordu. Az para kazanan bir halkla ilişkiler uzmanı olarak Morgan şu an sadece kirasını, faturalarını ve alışverişkolik olmasının bir sonucu olarak edindiği kredi kartı borçlarını kapatabilecek kadar para kazanıyordu. Büyükbabalarının bakımı için para yardımında bulunmamasının sebebi de buydu.

"Artık kapatsam iyi olacak. Akşam yemeği için bir arkadaşımı gelecek ve ben hâlâ ne giyeceğime karar vermedim. Hafta sonunun tadını çıkar, Lena."

"Sen de..."

Telefonu kapattıktan sonra Lena, manzaralı pencereye doğru yürüdü. Güneş, Lena'nın ruh haline uygun, bulutlu bir günü arkasında bırakarak ortadan kaybolmuştu.

Önceki gece Lena çok büyük bir hata yapmıştı. Gerçeğin üzerini örtmenin hiçbir yolu yoktu. Tam anlamıyla çuvallamıştı ama bu dünyanın sonu olmak zorunda değildi. Bu yollardan daha önce de geçmişti.

İşe başladıktan kısa bir süre sonra, Glenn Donahue adında zengin bir emlak uzmanıyla çıkmıştı. Glenn yakışıklı, zeki ve çekici bir adamdı. Lena ile birbirlerine hemen kaynamışlardı. Glenn yeniden onunla çıkmak istediğinde Lena, memnuniyetle teklifini kabul etmişti. Üçüncü görüşmelerinin ardından aralarında özel bir bağ olduğuna inanmıştı. Bu yüzden Glenn onu kollarına alıp öptüğünde, buna bir yanı sıra memnuniyetle karşılık vermişti. Sonunda işler gelişmiş ve kendileri bir aileye dönüşmüşlardı. Kendini o kadar iyi hissediyordu ki geceyi birlikte geçirmekte de bir sakınca görmemişti.

Ancak ertesi sabah uyandığında Glenn çoktan gitmişti. Komodinin üzerinde bir tomar para ve otel kâğıdına gelişigüzel karalanmış bir not buldu. Glenn, geçirdiği güzel zaman için teşekkür ettiğini ve bıraktığı iki bin dolar ile kendine güzel birkaç şey almasını yazmıştı. Onurunun kınlanması yetmezmiş gibi Glenn adını bile yanlış yazmıştı.

Lena hayatı boyunca hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Uzun bir süre, yatak örtülerini göğsüne çekip öylece yatağın içinde oturmuştu. Kendini ucuz ve kullanılmış hissediyordu. Bir dahaki karşılaşmalarında, Glenn'in yanında başka bir kadın

vardı. Lena'ya bakışları, onun yüz­süz bir fahişe olduğunu dü­şünür gibiydi.

Ne kadar canı yanarsa yansın Lena, Glenn'in cinsel arzularını aptal gibi daha derin başka bir şey sandığı için ken­dinden başka suçlayacak kimse olmadığını biliyordu. İşinden olabileceğini ciddi biçimde fark ettiğinden aynı hatayı başka bir müşterisi ile yapmaktan çok korkuyordu. Olanları anlat­tığı zaman Zandra hayal kırıklığına uğramıştı fakat yine de anlayışlı olmayı başarabilmişti. Ona, işi bırakmak konusunu kafasında netleştirmeden önce bir süre ara verip, kafasını bo­şaltmasını öğütlemişti. Büyükbabasına karşı duyduğu sorum­luluk eninde sonunda her şeyin ötesine geçmiş, Lena işi bı­rakmamıştı.

Fakat Glenn'le olan küçük düşürücü deneyiminden sonra Lena bir daha asla müşterileri ile cinsel bir şey yaşamamaya yemin etmişti. Üç yıldır da bu yeminini tutmakta hiçbir so­run yaşamamıştı.

Ve ardından, Rodenick Brand çıkıp gelmişti.

Lena'yı baştan çıkarması için üç kez çıkmaları da gerek­memişti. Üç saat içinde parmaklarını içine sokmuştu bile. Gece bitmeden önce de hayatları buna bağlıymış gibi seviş­meye başlamışlardı.

Kavurucu imgeler Lena'nın aklından geçmeye başladıkça yanakları utanç içinde yanıyordu. Gözlerini kapatıp alnını ah­şap cam çerçevesine dayamış bir halde kendi kendine mırıl­danarak küfrediyordu.

Evet, büyük bir hata yapmıştı. Libidosunun, üç yıl önce aldığı acı dolu fakat paha biçilemez dersi çiğneyip geçmesine izin vermişti. Daha akli başında davranmalıydı. Daha güçlü olmalıydı.

Ancak ömrünün sonuna kadar bunu düşünecek değildi. Hayatına devam etmek zorundaydı, yoksa aklını kaybedecekti. Glenn'le olanların üzerine bir sünger çektiği gibi, bunun da üzerini kapatması gerekiyordu.

Ve Roderick Brand'i ne kadar çabuk unutursa, onun için o kadar iyiydi.

Altıncı Bölüm

Bir hafta sonra Lena ofisinde bir rapor üzerinde çalışırken, bölüm sekreteri açık kapıdan kafasını uzattı. "Konferans salonunda bekleniyorsunuz."

"Kim bekliyor?" Lena gözlerini bilgisayarından kaldırıp bakmadan sordu.

"Ethan."

Lena yazmayı bıraktı. Ethan O'Doherty, burslar ve şirket ilişkileri ile ilgilenen bölümün müdürüydü. Bir bakıma Lena'nın patronuydu.

"Hemen geleceğimi söyle."

Ofisten çıkmadan önce dosyasını kaydetti. Sonra bir kalem ve not defteri aldı. Koridorda ilerlerken, hızlıca saçlarını ve siyah dar eteğini düzeltti. İyi görüldüğünden emin olmak istiyordu.

Konferans salonuna ulaştığında, kapıdan hızlıca içeri girdi.

Ve arkasından kapıyı çekti.

Toplantı masasında oturan kişi Roderick Brand idi.

Lena'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

Roderick, Ethan ile konuşuyordu fakat Lena içeri girince kafasını ona çevirdi. Bakışları birbirlerine takılı kalmıştı.

Aralarında beliren gerilim Lena'nın ayaklarını neredeyse yerden kesecekti.

"İşte geldi," derken Ethan, Lena'yı karşılamak için ayağa kalkmıştı. Roderick daha yavaş hareketlerle Ethan'ı takip ediyordu. "Bize katıldığın için teşekkür ederim Lena. Seni, Brand International şirketinin başkanı ve CEO'su Roderick Brand ile tanıştırmak istiyorum."

Lena sakinliğini yeniden kazanarak yüzüne en profesyonel gülümsemesini takındı ve onlara doğru yürüyüp, elini uzattı. "Bay Brand."

"Bayan Morrison."

Kısa ve resmi bir şekilde tokalaştılar. Ancak Roderick'in gözlerinde, Lena'nın tenini yakan bir parlaklık belirdi. Belki de dokunuşu buna sebep olmuştu.

Roderick burada ne anyordu? Lena deli gibi merak ediyordu. Gerçek kimliğini nasıl ortaya çıkarabilmişti? Ya da nerede çalıştığını... Enstitüdeki herhangi birinin, gizli işini öğrendiği anda Lena'nın işini kaybedebileceğinin farkında değil miydi?

Ethan konuşmaya devam etti. "Lena, ben de tam Bay Brand'e senin enstitümüz için bağış teklifleri hazırlamak, teklifleri uygun yerlere sunmak ve sonuçlandırmaktan sorumlu olduğundan bahsediyordum. Kendisi, sahne sanatları merkezimiz adına görüşmeleri yürüttüğün son teklifteki çalışmalarından oldukça etkilenmiş."

"Gerçekten çok etkilendim, aslında bu nedenle sizinle teklifin detaylarını bizzat görüşmek istedim." Roderick, yumuşak bir ses tonu ile konuşuyordu.

"Ben anlayamadım." Lena, seninin titreyerek çıkmamasından gurur duymuştu. "Sizin şirketinize bir teklif yaptığımı hatırlamıyorum."

"Yapmadınız zaten." Roderick'in dudaklarında bir gülümseme gizliydi.

Lena'nın gerginliği daha da artmıştı.

"Neden hepimiz şöyle geçip oturmuyoruz?" dedi Ethan.

Ethan, Roderick'e masanın başındaki sandalyeye geçmesini işaret ederken Lena da karşısına geçip oturdu. Roderick, Noel hediyesini erken almış bir çocuk gibi gülüyordu. Lena çok geçmeden nedenini anladı.

"Sen gelmeden önce Lena, Bay Brand, şirketlerine yenice dâhil olan Orta Batı Sanat Vakfı'ndan bahsediyordu."

"Öyle mi?" Lena afallamış, Roderick'e bakakalmıştı. Gözlerindeki ahlaksız parıltıları bu kez başka şeylerle karışmıyacaktı. "Vakfın satılığa çıkarıldığını fark etmemişim bile."

"Değildi." Roderick yavaş konuşuyor, arkasına yaslanıp koltuğunda rahat etmeye çalışıyordu. Özel tasarım takım elbisesinin içine güzel bir frak gömleği giymiş, koluna pahalı bir saat takmıştı. Koyu renk takım elbisesinin kesimi geniş omuzlarını ve güçlü bedenini ortaya çıkarıyordu. Lena hatırladığından daha tatlı olmasının mümkün olup olmadığını düşünüyordu.

Güçlkle yutkunarak, zihnini yeniden önündeki meseleye odaklanmaya zorladı. "Yani, vakıf satılık olmasa bile onu bir şekilde satın aldınız, öyle mi?"

Roderick yavaşça gülümsedi. "Onlara reddedemeyecekleri bir teklifte bulundum."

Ethan kahkahalar atmaya başladı. Lena ise sadece cansız bir gülümseme gösterebildi. Şansını zorladığını bile bile Lena vurgulamadan edemedi. "Brand International'ın bir enerji şirketi olduğunu sanıyordum. Yardım derneklerini satın almaya ne zaman başladınız?"

Roderick eğleniyor görünüyordu. "Ben iyi olan her şeyi almakla ve yeni alanlara açılmakla her zaman ilgilenmişimdir. Brand International'ın, petrol rafinerilerinden yazılım şirketlerine kadar çok çeşitli işler yürüttüğünün eminim ki farkındasınızdır."

Elbette ki farkındaydı. Randevularına hazırlanırken, Roderick'in milyar dolarlık imparatorluğunu araştırmıştı ve Roderick bunu zaten biliyordu. Fakat Lena da bağış için görüştüğü Orta Batı Sanat Vakfı'nı *henüz* satın almış olmasının, tesadüfi bir şey olmadığını biliyordu. Roderick bunu sadece ve sadece tek bir sebep uğruna yapmıştı, o da Lena'yı pençesine almaktı.

Lena'nın sorularındaki suçlayıcı tavrından dehşete kapılan Ethan hemen araya girdi. "Temel nokta şu ki Lena, sahne sanatları bağışında bulunarak bizi onurlandırabilecek bir konumda olan kişi, Bay Brand. Harika değil mi?"

"Elbette." Lena başka bir zoraki gülümseme ifadesi takınmıştı.

"Teklifinizde altını çizdiğiniz ihtiyaçlarınıza dayanarak," dedi Roderick, "beş yüz bin dolarlık ilave bir bağışı onaylamaya hazırım."

Lena'nın nefesi kesilmişti. Ethan ise kendinden geçmiş bir halde gülümsüyor, neredeyse masanın üzerine çıkıp ayaklarını vura vura dans edecek gibi görünüyordu.

Lena şaşkınlık içine Roderick'e bakakaldı. Adamın gözlerinde sinsi bir parıldama vardı. Lena'yı köşeye sıkıştırmıştı ve bunun farkındaydı.

İşin kötü yanı Lena da bunun farkına varmıştı ve Roderick'in kelimenin *tam* manasıyla onu köşeye sıkıştırıp onunla istediğini yaptığını düşünüyordu.

"Ancak," diye devam etti Roderick, nazikçe özür diler gibi bir hali vardı. "Finansman ekibiyle henüz dün tanıştım. Bana teklifte belirtilmemiş bazı kaygıları olduğundan bahsettiler. Fonun size aktarılmasını onaylamadan önce, korkarım ki bazı düzeltmeler yapmanız gerekecek."

"Elbette." Ethan, Lena ağzını açmadan önce Roderick'i teskin etmek için aceleyle konuşmaya başlamıştı. "Bize teklifimizi gözden geçirme fırsatı verdiğiniz için memnunuz. Lena'nın en büyük önceliği bunun üzerinde çalışmak olacak."

"Güzel." Roderick, dudaklarına yavaş yavaş yayılan bir gülümseme ile Lena'nın bakışlarını yakaladı. "Öğle yemeği için bir planınız yoksa sanırım düzeltilmesini istediğimiz yerlerin üzerinden geçebiliriz."

"Bugün mü?" Lena korkmuştu, kafasını sallıyordu. "Maalesef gelemem. Arka arkaya birkaç görüşme..."

Ethan, aklının başında olup olmadığını sorgular bakışlarla Lena'ya baktı. "Bay Brand'e eşlik edebilmen için, eminim ki programında birkaç değişiklik ayarlayabiliriz. Özellikle de o kendi yoğun programından vakit ayırıp, bizi şahsen ziyaret ettikten sonra..."

"Tabii ki." Lena mırıldanıyordu. Roderick'in bu olanların her saniyesinden zevk aldığını biliyordu. Lanet olsun!

Ethan, kararlı bir şekilde, "Carmen'e ajandadaki bu öğleden sonra yapacağın işleri ertelettiririm. Sen de öğle yemeğini Bay Brand ile rahatça yiyebilirsin," dedi.

"Harika." Lena sıktığı dişlerinin arasından Roderick'e güldü. "Çantamı alayım."

Lena, enstitünün resmedilmeye değer kampüsünden, motorunun hırıltıları eşliğinde ayrıldıkları, pınl pınl, lüks Maybach bininceye dek tek kelime etmedi.

Roderick etrafında dolanırken, deli gibi sormak istediği tek soru vardı: "Beni nasıl oldu da bulabildin?"

Roderick, haylaz bakışlarıyla cevap verdi. "Bulamayacağımı mı sanıyordun?"

"Seni yeniden görmek istemediğimi gayet açık ifade ettiğimi sanıyordum." Gözleri şüpheyile kısıldı. "Zandra mı?"

"Hayır. Zandra hiçbir şey söylemedi." Roderick güldü. "Zandra rüşvete duyarsızdır."

"Ona para mı teklif ettin?"

"Yapacaktım ama gerek kalmadı."

"O zaman nasıl..." derken Lena, o akşamdan bir detayı hatırladı. Başka bir arabayla çarpışmanın eşiğinden döndüklerinde, şoför ona soyadıyla seslenmişti. "Şu yeni şoför... Lanet olsun!"

Roderick gülüyordu. "Hakkında o kadar çok bilgi edinmek, izini sürmeme yetti."

Lena sinirlenmişti. "Senin derdin ne? Seni bir daha görmek istemiyorum cümlesinin hangi kısmını anlamadın?"

Roderick, bu soruyu görmezden gelerek devam etti. "Özellikle sevdiğin bir şey var mı?"

"Hayır." Lena öfkeyle ters konuşmaya başladı, "Nerede yiyeceğimiz umurumda bile değil. Seninle hiçbir yere gitmem gerekir. Meslektaşlarım eskortluk yaptığımı öğrenirse neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Endişelenme," dedi Roderick. "Sırrın benimle güvende."

Lena kollarını göğsünde bağlayıp camdan dışarı bakmaya başladı. O kadar sinirliydi ki ağaçlı yolun sarı, turuncu ve kırmızı renkli canlı serpintilerini Thomas Kinkade'in bir tablosuna döndüren manzaranın bile farkına varamıyordu.

"Umarım Evanston'dan ayrılmıyorsundur," diye söylendi. "Öğle tatilim sadece bir saat."

Roderick güldü. "Müdürünün saate bakacağından ciddi şüpheliyim. Benimle bu yemeğe çıkman için programını yeniden düzenlemek konusundaki tavrı, istekliden de öteydi."

"Fark etmedim mi sence?" Lena söyleniyordu. "Bir yarım milyon daha teklif etseydin, herhalde bizi en yakın otele bırakır, bir de kredi kartını verirdi. Kesinlikle eminim sen de buna hiç itiraz etmezdin."

"Tabii ki de etmezdim." Roderick'in aç bir kurt gibi sırtması, Lena'nın topuklu ayakkabılarının içinde ayak parmaklarını bükmesine sebep oluyordu.

Bacak bacak üstüne atıp, Roderick'in, eteğinin yukarı sıyırılmasıyla ortaya çıkan pürüzsüz, çıplak bacaklarına takılan gözlerine baktı. Bakışları, damarlarından içeri bir sıcaklık dalgası yaymaya, kasıklarına doğru bir ateş yakmaya yetecek kadar uzun süre bacaklarında kalmıştı. Birden bire, bir otele gitmek çok da kötü bir fikir gibi gelmemeye başlanmıştı.

Lena, Roderick'in cep telefonunun çalmasıyla, Roderick ceketinin iç cebine uzanıp, gösterişli Blackberry telefonunu çıkardı. Sonra Lena'ya bakıp, "Özür dilerim, bunu açmam lazım. İş yerinden arıyorlar," dedi.

Lena elini salladı. "Aç o zaman, umurumda değil zaten."

Roderick telefonla konuşurken, Lena camdan dışarı bakmaya devam etti. Duyduğu derin, korkutucu ses tonu, erimiş bal gibi üzerine dökülüyordu. Roderick, hayatında karşılaştığı en seksi, en zorlayıcı adamdı. Lena, ya başka koşullarda karşılaşmış ya da hiç karşılaşmamış olmayı istiyordu. Roderick, Lena'nın istememesi gereken şeyleri istemesine sebep oluyordu. Sahip olamayacağı şeyleri...

Evanston'dan ayrıldıklarını fark ettiğinde, öylece durmuş sırtan Roderick'e öfkeyle baktı.

Roderick, bir Chicagolunun usta marifetiyle, gün ortası trafiğinde manevralar yapıyor; şehir merkezine doğru yol alıyordu. En az bir ay öncesinden rezervasyon yaptırılması gereken, sadece ayrıcalıklı müşterilere servis veren lüks bir restorana gidiyorlardı.

Araba, girişteki gölgeliğin altına yanaştığında, bir vale Lena'nın kapısını açıp inmesine yardım ederken, bir diğeri de Roderick'ten anahtarları aldı. Girişte bekleyen şef garson, Roderick'i adıyla, Lena'yı ise eğilip incelikle selamladı ve onlara, kalabalık restoranın gösterişli, özel yemek odalarından birine kadar eşlik etti.

Sıcak şöminenin yanına kurulmuş iki kişilik masaya oturdular. Sandalyelerin yakın olması Lena'ya gerçekten çıkıyorlarmış gibi hissettirmişti. Roderick'in böyle düzenlenmesini istediğinden şüpheleniyordu.

Carson siparişlerini alıp gittikten sonra Lena, bir kaşını kaldırıp konuşmaya başladı. "Buraya sık geldiğin belli, ama bu odayı nasıl ayırttın? Özellikle de öğlen kargaşasında ve de rezervasyon yaptırmadan..."

Göz göze geldiler. "Rezervasyonum vardı."

"Nasıl yani? Sürekli bir rezervasyon mu yoksa?" Anladığı anda Lena'nın gözleri öfkeyle büyüdü. "Son derece küstahsın. Seninle öğle yemeği yiyeceğimden nasıl olur da emin olursun."

Roderick'in dudakları aniden büküldü ve gülümsedi. "Buradasın işte, değil mi?"

Sıcak yüzüne çarpmıştı. Lena, "Çok fazla seçeneğim yoktu." diyerek ateşini geri püskürttü. "Bundan emin olan sendin."

Garson içkilerini ve başlangıç yemeklerini getirince, sözü kesildi. Lena, istiridye çorbasını görmezden gelerek yemeğe şarapla başladı. Bunun sinirlerini yatıştırmasını umuyordu.

Derinlerde ise nasıl da inanılmaz bir şekilde kıskanılacak bir pozisyonda olduğunu biliyordu. Akli başında hangi kadın güçlü, göz kamaştırıcı ve zengin bir adamın peşine düşmesinden mutlu olmazdı Tanrı aşkına? Hem de bir vakıf satın alacak kadar onu elde etmeye kararlı bir adamın. Lena, Roderick'in kur yapması nedeniyle, kendini gururu okşanmış hissetmesi gerektiğini biliyordu. Normal şartlar altında, hissederdi de. Fakat içinde bulunduğu durumun normal olan hiçbir yanı yoktu. Normalin yakınından bile geçmiyordu.

"Yavaş iç," dedi Roderick. Lena şarabını içerken, neşeli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Seni işe geri götürmem gerek, unuttun mu?"

"Hâlâ daha kadehimi tutabiliyorum." Lena alaycı bir bakışla konuşuyordu. "Yoksa seni bu güzel restoranda utandırmamdan mı endişeleniyorsun?"

Roderick güldü. "Ben çok kolay utanan biri değilim."

"Öyle mi?" Lena aksi bir şekilde meydan okuyordu. Çorbasını ağzını şapırdatarak içse, yemeğini ağzını kapatmadan çiğnese, sesli bir şekilde geçirse ve sendeleyecek kadar sarhoş olsa ne olur diye düşünüyordu. Acaba Roderick'in onu artık istemesine engel olabilir miydi? Ondan bu kadar kolay kurtulabilir miydi?

Roderick, aklından geçenleri okumuş gibi, yavaşça gülümsemi. "Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni utandırmaz ya da vazgeçiremez."

"Kahretsin..." Lena belli belirsiz mırıltıdanınca Roderick güldü.

Çorbasının tadına baktıktan sonra Lena sordu. "Peki, benimle konuşmak istediğin şu düzeltmeler nedir?"

Roderick kadehini kaldırıp, Bordeaux şarabından yavaşça bir yudum aldı. "Yok ki..."

Lena, Roderick'e göz kırpıp, yanlış duyduğundan emin olmaya çalıştı. "Pardon?"

"Teklifinde yapmanı istediğim hiçbir düzeltme yok. Seninle yalnız kalabilmek için uydurdum."

Lena, şaşkınlık içindeydi. Kafasını salladı. "Buna inanamıyorum, en azından teklifimi okudun mu peki?"

"Okudum. Mükemmeldi. Oldukça geniş kapsamlı ve açıklayıcı yazılmıştı. Okuduktan sonra aklıma takılan ya da önermek isteyeceğim bir şey olmadı."

"Peki ya finansman ekibin?" Lena'nın gözleri kısılmıştı. "Gerçekten böyle bir ekibin var mı?"

"Artık var. Fakat henüz onlarla tanışma şansım olmadı."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Lena öfke ve şüpheleri arasında parçalanıyordu. Roderick'te çok kötü bakıyordu. "Sana ne kaybettin?"

Roderick arsızca güldü. "Hiç de kaybetmedim."

"Pardon ama önce, kendin para kazanacak işler yaparken, para dağıtmak için kurulmuş bir vakfı satın alıyorsun. Sonra bizzat kendin bağış teklifinde bulunmak için işyerime çıkıp geliyorsun. Tabii bazı değişiklikler yapmam koşuluyla, gerçekte talep etmediğin değişiklikler. Bunların hiç biri sence de tuhaf değil mi?"

"Tuhaf değil." Roderick, yumuşak bir şekilde karşılık verdi. "Kararlı..."

Lena'nın midesi buruldu, bir heyecan dalgası bedenini esir almıştı. Cevap vermekten çekiniyordu. Garson yemeklerle birlikte geri geldi. Lena yeniden dikkatini Roderick'e

vermeden önce garsonun tabakları masaya bırakmasını, şaraplarını doldurmasını, kucığına ipek bir peçete serip odayı terk etmesini bekledi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bence ne istediğimi zaten biliyorsun." Roderick'in gözlerine sıcak, sahiplenici bir ifade dolmuştu. "Seni istiyorum."

Lena'nın omurgasına doğru bir ürperti indi. Göğüs uçları, sütyeninin ipek kumaşına dokunmaya başladı. Zorlukla yutkundu ve "Bak, kafanda ne var bilmiyorum ama..."

"Önce yemeğimizi yiyelim." Roderick yumuşak bir ifadeyle sözünü kesti. "Sonra konuşabiliriz."

Yemek? Böyle bir zamanda ondan yemek yemesini nasıl bekleyebiliyordu? Aklından geçen son şey kesinlikle yemekti. Ancak menüdeki en pahalı yemeği sipariş etmişti sırf gıcıklık olsun diye. Bunun çöpe gitmesi yazık olurdu.

Derin ve teskin edici bir soluk alıp çatalını istakozuna batırdı. Dumanı tüten etin lezzeti ağzına dolduğunda, içini çekmeden edemedi.

"Güzel mi?" diye sordu Roderick.

"Gayet güzel." Başıyla Roderick'in bifleğini işaret ederek sordu. "Senin ki?"

"Mükemmel."

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Lena yeniden bakışlarını Roderick'e çevirdiğinde, onu dalgın dalgın kendisini izlerken buldu.

Roderick, "Los Angeles'tan ayrılmana sebep olan ne?" diye sordu meraklı bir şekilde.

Lena alaycı bir bakışla, "Demek istiyorsun ki geçmişimi araştırırken benim hakkımda bilmen gereken her şeyi öğrenemedin," diye yanıtladı.

"Yüzeyi ancak çatırdatabildim, tatlım."

Bu cümle Lena'nın kalkanlarını indirmesine sebep olmuştu. Bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi. "Los Angeles'ta büyüdüm ama sahne değiştirmek istedim. Enstitüdeki işi bulduktan sonra Chicago'ya taşındım."

Roderick yavaşça kafasını salladı. "Evini hiç özlemiyor musun?"

"Bazen." Lena'nın yüzünü durgun bir gülümseme kaplamıştı. "En çok da kışın..."

"Burada kışa alışmak biraz zaman alır."

"İnsanların bana söyleyip durduğu da bu."

"Haklılar." Roderick'in gözlerinde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Seni o rüzgârlı, soğuk gecelerde ısıtacak birini bulman lazım."

Lena'nın içi buruldu. "Senin bunun için gönüllü olacak birilerini bulmakta hiç sorun yaşamadığından eminim."

"Ben de senin." Sesi baştan çıkarıcıydı. "Ben seni ısıtmak için hazırdan öte, çok da istekliyim, Lena. Sadece kışın da değil..."

Lena baştan ayağa kızarmıştı. Duyduğu sıcaklık bacaklarının arasından ayaklarına kadar iniyordu. Şömineye doğru baktı. İyice yanmaya başlamadan önce garsonu çağırıp ateşi söndürmesini istesem mi diye düşünüyordu.

Kendini bir parça da olsa serinletmek için kadehine uzandı ve bir yudum şarap içti.

Roderick onu izlerken, gözleri neşeyle hareket ediyordu. Lena'yı sinir etmekten, çok zevk alıyor gibi görünüyordu. Ona ne kadar etkileyici biri olduğunu kanıtlamak için üstünkörü bir şekilde konuyu açtı. "Bizi Japonya'ya davet ettiler."

Lena, ağzındaki şarabı neredeyse boğazına kaçırıyordu. Öksürdü, şaşkınlık içinde Roderick'e bakakaldı. "Bizi?"

"Evet. Seni ve beni. Geçen hafta Japonya'dayken, Ichiro Kawamoto ve eşiyle öğle yemeği yedik. Bana seni sordular. Partide seninle tanışmaktan ne kadar mutlu olduklarını anlattılar. Benden, bir dahaki ziyaretimde seni yanımda götüreceğime dair söz aldılar. Hatta bizi Tokyo'daki evlerinde ağırlamak istiyorlar."

Lena tek kaşını kaldırdı. "Peki, benim, senin parasını ödediğin bir arkadaşın olduğumu, kız arkadaşın olmadığımı biliyorlar mı?"

"Kawamoto anlamış."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

"Aramızda kesin bir sınır olduğunu sezmiş. Birbirimize açıkça kapıldığımız halde, bunu bana söyleyen de oydu, bizi durduran bir şey varmış."

Lena burnundan soluyordu. "Bizi durduran bir şey ha? Ellerimizi birbirimizden ayıramadık bile..."

Roderick güldü. "Ayrıca, onunla konuşurken bana 'Bay Brand' diye hitap etmişsin."

"Tabii ya, bunun her şeyi ortaya çıkarabileceğini tahmin etmeliydim."

"Bana gelip doğrudan ilişkimizin aslını sordu, ben de gerçeği anlattım. Sana 'benim güzel Amerikalı geysam' deyip durdu."

"Öyle mi?" Lena gülümsüyordu. "Güzel, geysalar eskiden Japon kültüründe göklere çıkanlıyordu. O nedenle, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Öyle kabul etmelisin zaten. Bunu kesinlikle iyi anlamda söyledi." Roderick, bakışlarını Lena'ya kilitleyip sordu. "Peki, benimle gelecek misin?"

"Nereye?"

"Japonya'ya."

"Sen bu konuda ciddi miydin?"

"Son derece ciddiydim."

Lena'nın yüzü asıldı. "Roderick..."

"Kawamoto'nun şirketini incelemesi için oraya ekibimi çoktan yolladım ve yeniden yapılandırma sürecini başlattım bile. Nasıl bir ilerleme gösterdiklerini kontrol etmek için birkaç hafta içinde ben de onlara katılacağım. Senin de benimle gelmeni çok isterim."

Daha Roderick lafını bitirmeden Lena kafasını sallamaya başlamış, itiraz ediyordu. "Gelemem Roderick, bu tartışmaya kapalı bir konu."

"Nedenmiş o?"

"Neden mi?" Duyduğuna inanamaz bir halde tekrarladı. "Bunu gerçekten soruyor musun? Her şeyden önce, biz birlikte değiliz. Ve öyle olsaydı bile her şeyi bırakıp seninle dünyanın öbür ucuna gelmem çok zordu. Benim de sorumluluklarım var. Bir işim var. İş demişken..." Saatine baktı. "Artık gerçekten ~~ofise dönmem~~ **ofise dönmem** lazım. Bir saatten fazla zamandır dışarıdayım."

Roderick, büyük bir sabırla baktı. "Müdürünün senin ne zaman döneceğini umursamadığını konuşmamış mıydık?"

"Olabilir, ben umursuyorum. Yapacak bir sürü işim var."

Roderick yavaşça gülümsedi. "Senin şu an en önemli işin bu başışı garantilemek."

Lena'yı köşeye sıkıştırmıştı. "Tamam." Lena durumu kabullenmiş, derin bir nefes almıştı. "Şartlarını söyle."

"Anlaşma yapmaya hazır mısın?"

"Evet." Ağzından bu cevap çıktığı anda, Lena'nın sinirleri gerildi. Neden Roderick Brand ile anlaşma yapmamın, şeytanla anlaşma yapmak kadar tehlikeli olduğu gibi bir hisse kapılmıştı?

"Pekâlâ, işte şartlarım." Roderick sandalyesinden öne doğruldu. Sert, keskin bakışlarını Lena'ya dikti. "Bağış teklifini tek bir şartla kabul edeceğim."

"Nedir o?" Lena'nın sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

"Önümüzdeki üç haftayı benim özel refakatçim olarak geçireceksin."

Bu sözlerin anlamını Lena başta algılayamadı. "Senin... Refakatçin?"

"Evet." Roderick güldü. "Açık olmak gerekirse Lena, senden her ihtiyacımı karşılayacak yatak arkadaşım olmanı istiyorum."

Yedinci Bölüm

Roderick'in sözlerini anlamaya başladıkça Lena'nın göğsünden öfke fışkırıyordu. Mide bulandırıcı bir deja vu hissi ile karışık bir öfke...

Ağırbaşlılığını olabildiğince korumaya çalışarak ayağa kalkıp Roderick'e buz gibi bir ifadeyle küçümseyerek baktı. "Sanırım artık beni işe geri götürsen iyi olacak."

Roderick kafasını salladı. "Henüz bitirmedik."

"Ah, hayır, bitirdik!" Lena masadan uzaklaşmaya yeltenmişti ki Roderick elini hızlıca uzatıp Lena'yı bileğinden yakaladı.

"Bırak gideyim." Lena kızmış bir halde, dişlerinin arasından konuşuyordu. Kolunu çekip kurtulmaya çalıştı fakat Roderick bileğini çok sıkı tutuyordu.

"Bekle." Roderick ayağa fırladı. "Sözümü bitirene kadar dinle beni."

"Seni dinlemek zorunda değilim! Sen kahrolası aklını kaçırmışsın!"

Tam o sırada ortaya çıkan garson önce onlara baktı, sonra aniden geri döndü ve perdeli kapıları arkasından kapatarak yanlarından ayrıldı.

Roderick masanın etrafından dolanarak Lena'yı kollarının arasında sımsıkı sardı. Lena kurtulmaya çalıştı fakat sanki üç yüz elli kiloluk bir Sibiryalı kaplanı ile g re iyordu. Ne kadar öfkelenirse de Roderick'in kuvvetiyle, tutkusuyla veya kararlılııyla ba  edebilecek kadar güçlü değildi.

"Beni dinle." Roderick, Lena'nın yüzünü kocaman ellerinin arasına almış ba ınyordu. "A ıklamama izin ver."

Lena hâlâ çok kızgındı. "Ben kahrolası bir fahi e değilim."

Roderick, "Biliyorum, tatlım. Özür dilerim, seni incitmeye  alı mıyordum. Ben sadece, lanet olsun!" dedi ve ba ını  ne e ip dudaklarını Lena'nın  a kınlıktan hareket edemeyen dudaklarıyla birleştirdi.

Lena ellerini yumruk yapıp Roderick'in g  s ne koymuştu Roderick de kollarını Lena'nun bedenine sardı. O kadar sıkı sarmıştı ki Lena'nın kurtulabilmesi imk nsızdı. Roderick'in dudaklarının sıcaklığı, tadı, Lena'nın bütün hislerini ele geçirmişti. Tüm bedeni, damarlarının içinde akan öfke ve heyecan kargaşası ile titriyordu. Bu  p c   n alelacele ve onu yaralayacak bir öpücük olacağını d   nm  tu fakat Roderick onu yavaş ve etkileyici olduğu kadar güçlü ve derin bir istekle  puyordu. Zihni ba kaldırsa da kendini onun karşısında güçsüz ihtiyaçlarının ve duygularının esiri olmuş gibi hissediyordu.

Roderick  pmeyi bırakıp dudaklarını boynunda ge dirmeye başladığında Lena neredeyse inlemeye ba layacaktı. "Seni düşünmeden edemiyorum." Kelimeler Roderick'in dudaklarından parça parça d k lm  tu. Nefesinin sıcaklığını hissetmek, Lena'nın kasıklarına doğru bir heyecan dalgası inmesine yol açıyordu. "O geceden beri yedi yirmi dört aklımdasın. Deli olduğumu d   nmeni haksız bulmuyorum. Aynı düşünce, geçtiğimiz hafta boyunca defalarca benim de aklımdan geçti. Ben hiçbir kadını asla seni istediğim kadar çok

istememedim, Lena. Sana yeniden sahip olmak için her şeyi anca her şeyi yapabilirim.”

Aman Tanrım. Lena gözlerini kapattı ve çarpıntılı nefesini kontrol edebilmek için derin bir nefes aldı. Daha önce hiçbir erkek Lena ile böyle konuşmamıştı. Hiçbir erkek onu böyle bir arzu ve elde edemeyecek olmanın verdiği hayal kırıklığı ile başını döndürecek kadar saf bir yoğunlukla istememişti.

“Evet de.” Roderick boğuk sesiyle dil döküyordu. Dudakları yeniden Lena’nın dudaklarıyla birleşti. Sıcak nefesleri birbirine karışıyordu. “Evet de, Lena.”

İçinin derinliklerine inip, iradesinin son kırıntıları ile Lena dudaklarını zorlukla Roderick’ten alabildi. “Hayır, hayır!”

Roderick içten içe küfrediyordu, sonra istemeden de olsa Lena’yı serbest bıraktı ve geri adım attı. Çok tehlikeli bir biçimde uyarılmış ve hüsrana uğramış görünüyordu.

“Ben satılık değilim, Roderick.” Kendini kontrol edemeyip titrese de Lena, sesinin kararlı çıkması için bir savaş veriyordu. “Beni, Orta Batı Sanat Vakfı’nı aldığın gibi alamazsın.”

Roderick kesik kesik soludu. “Bunu biliyorum”

“Biliyor musun?” Lena artık meydan okuyordu. “Bir bağışın bedelini bana seks teklif ederek ödetmeye kalktın. Satılık olduğumu düşündüğün çok açık ortada...”

Roderick’in kaşları çatıldı. “Lanet olsun, öyle düşünmüyorum.”

“Öyle mi? Peki sen buna ne diyorsun?”

“Her ikimizin de inanılmaz derecede fayda göreceği bir anlaşma teklif etmek diyorum. Enstitün son derece ihtiyaç duyduğu bağışı alır, ben de...”

“Her istediğini yerine getirecek bir yatak arkadaşı.”

Roderick durdu, dudaklarına bir gülümseme gelmişti. “Belki de daha farklı ifade etmeliydim.”

"Neden?" Lena, Roderick'in sözlerini yüzüne vuruyordu. "Asıl istediğin şey bir seks kölesi değil mi? Cinsel tüm arzularını yerine getirecek, sana kırbaç sesleri arasında sahip diye seslenecek biri değil mi?"

Roderick güldü. "Bu şekilde tek taraflı olması gerekmiyor tabii ki."

"Ah, doğru."

"Çok ciddiylim." Roderick'in yasak vaatlerle gözü dönmüştü. "İnan bana Lena, ne kadar haz alırsam aynısını sana da yaşatmak niyetindeyim." Sadece, partinin olduğu akşam Roderick'in onu ne mutlu ettiğini hatırlamak bile Lena'nın göğüslerinin sertleşip bacaklarının arasına bir sıcaklık yayılmasına yetti. Roderick'in seks kölesi olmak fikri son derece baştan çıkarıcıydı fakat Lena'nın şu an yapabileceği tek şey, onun üstüne atlayıp elbiselerini çıkarmamak için kendini tutmaktı.

Sesini ve yüz ifadesini etkilenmemiş göstermeye çalışarak devam etti. "Üzgünüm, hiç ilgimi çekmiyor."

"Tanrı olsun, ilgini çekiyor işte!" Roderick bağırıyordu. "Daha bir dakika önce seni öptüğümde başbayağı da ilgileniyor gibi görünüyordun. Eteğini yukarı kaldırıp seni şu masanın üstüne çıkarsaydım, bana karşı koymak için tek kelime bile etmezdin. İstediyim kadar inkâr et Lena fakat en az benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. İkimizin de aklımdan geçen birbirimizle sevişmekken, neden burada durmuş kavga ediyoruz?"

Lena, Roderick'in bu planlı kabalığına karşı koyabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. "Senin hayır cevabını kabullenmekle ilgili ciddi bir sorunun var." Sesi buz gibiydi.

Roderick sert bakıyordu. "Kahretsin Lena, bu kadar korktuğun şey ne? Sanki daha önce bunu yapmadık gibi davranıyorsun. Yaptık ve bu..."

"Bir hataydı!" Lena'nın sesi keskindi. "Bir daha yapmayacağım bir hata."

Roderick, uzun ve gergin birkaç dakika boyunca Lena'yı sessizce izledi. Lena kendini korumaya geçmiş, bir anda onu sıkımsa başlamış olan bluzunu çekiştirip düzeltiyordu.

Lena'nın sinirleri tam kırılma noktasına gelmişti ki Roderick cep telefonunu çıkarıp, bir tuşa bastı. Telefonun diğer ucundaki kişiye, "Arabayı gönder," dedi.

Telefonu kapatıp tekrar ceketinin iç cebine koydu. Bakışlarını bir daha Lena'dan ayırmadan masanın etrafında dolandı. Bardağını aldı ve kalan şarabını tek yudumda bitirdi.

Aynı anda garson içine doğmuş gibi tabakları toplayıp hesabı getirmek için geri döndü. Lavabonun yolunu sorduğunda bile Lena ile göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. Lena, Roderick'e karşı çıkmasının ne kadarını duydu acaba diye aklından geçirdi. Garsonun zamanlaması, Lena'nın onun kapıdan kendilerine kulak misafiri olduğundan şüphelenmesine yol açmıştı.

Birkaç dakika sonra restorandan çıktıklarında, pırıltı pırıltı bir Rolls Royce kaldırımında onları bekliyordu.

"Şoförüm seni işe geri götürecektir," dedi Roderick.

"Neden?"

Roderick'in dudaklarında hafif, sahte bir gülümseme belirdi. "Seninle daha fazla yalnız kalabilir miyim bilmiyorum."

Lena kızardı.

Roderick arabaya doğru yürüyüp Lena'nın lüks arka koltuğa oturmasına yardım etti. Kapıyı kapatmasına fırsat kalmadan Lena, "Ethan'a bağışla ilgili ne söyleyeyim?" diye sordu.

Roderick, "Sana kalmış," diye kibarca yanıtladı.

Lena'nın öfkeden tüyleri diken diken olmuştu. "Umarım iş yerime çıkıp gelerek, müdürümle tanışarak ve onu bu bağış

için gereksiz yere umutlandırarak ne kadar yanlış bir şey yaptığını anlarsın."

"Bunun için özür dilerim." Roderick söyleniyordu. "Ben gerçekten bazı şeyleri birlikte halledebiliriz diye düşünmüştüm ama sen seçimini yaptın Lena ve ben buna saygı duyuyorum. Bence başka şirketlere de teklifler göndersen iyi olur, ha?"

Lena yüzüne baktığında, Roderick güldü. En az Lena kadar, o da çok iyi biliyordu ki başka hiçbir şirket onun gibi beş yüz bin dolar fazladan bir bağış önermeyecekti. Hele ki şu ekonomik şartlarda, teklifiyle ilgilenen birilerini bulsa Lena şanslı sayılırdı.

"Teklifimle ilgili fikrin değişirse," Roderick kelimeleri uzatarak konuşuyordu, Lena'ya kartını uzattı, "beni ara."

Lena kaşlarını çatmış bir halde, "Ancak cehennem buz tuttuğunda," diyerek yanıtladı.

Roderick hafifçe gülerek donuk gri gökyüzüne baktı. "Donmak demişken, bu kışın çok sert geçmesi bekleniyor. Her zamankinden beter olacakmış. Umarım hazırsındır."

Chicago kışları hakkında yaptıkları konuşmayı hatırlayan Lena, küstah bir şekilde cevap verdi. "Elektrikli battaniye stoğumu yaptım ama yine de ilgine teşekkür ederim."

Roderick anladığını belirten, yavaş bir gülümsemeyle yanıtladı. "Kendi kendine yetemezsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Lena bir yanıt veremedi kapağı kapattı ve kaldırımından uzaklaştı. Camdan içeri bakarken tane tane bir şey söylüyordu: "Bekliyor olacağım."

İkizinci Bölüm

“Geçen cuma randevun nasıldı?”

Rahat, süet pufa oturan Lena, kız kardeşinin askılı, örgü elbisesini üzerine geçirip narin bedeni üzerinde düzeltmesini izliyordu. “Bu sana gerçekten çok yakıştı,” dedi.

“Öyle mi?” Soyunma odasının üç kanatlı aynasının önünde duran yirmi beş yaşındaki Morgan Morrison, her yönden kendini daha iyi görebilmek için aynanın karşısında donmeye başladı. Dudakları hafifçe asıldı. “Beni tıknaz göstermedi mi sence?”

Lena güldü. “Otuz altı beden olduğunu düşünürsen, bence bu zaten mümkün değil.”

Morgan, Lena’ya dil çıkardı ve ekledi. “Herkes, erkeklerin ağzını açık bırakan yuvarlak kalçalara ve doksan beden göğüslere sahip çekici bir kadın olamaz ki!”

Lena gülmeye devam ediyordu. “Söylenme hiç. Sen asla kilon ya da Şükran Günü’nde tabağına konulan yemek için kaygılanmak zorunda kalmadın. O yüzden, hiç konuşma.”

Morgan, buğday tenli yüzünde beliren gamzeleri ile utanç bir şekilde gülümsedi. Alışverişe gitmek için o sabah Lena onu evinden aldığından beri ilk kez gülümsemişti. Morgan, birkaç meslektaşının kafasını şişirdiği, Baltimor’daki bir

konferanstan henüz dönmüştü. O sabah Lena'yı arayıp öğle yemeği ve ardından da Magnificent Mile'da bir alışveriş terası pisi teklif etmişti.

Morgan, "Soruma cevap vermedin," dedi. Elbiseyi kafasından çıkarırken, sesi boğuklaşmıştı.

Lena anlamamış gibi davranıyordu. "Hangi soruna?"

"Geçen cuma randevun nasıl geçti diye sormuştum. Hani seni otel odamdan aradığım zamanki randevun..."

"O zamandan beri konuşmadık mı?"

"Hayır." Morgan'ın yüzü ortaya çıkmış, gözleri kısılmıştı. "Neden geçiştirmeye çalıştığını hissediyorum?"

"Geçiştirmiyorum." Lena yalan söylemişti. "Sadece seninle bu konuda konuştuk sanıyordum."

"Hayır. Seni aradığımda hazırlanmak için acelen vardı çünkü o gün işten geç çıkmıştın. Beni arayıp randevunun nasıl geçtiğini anlatacağına söz vermiştin fakat aramadın."

"Ah, evet, arayacaktım." *Başka bir yalan daha...*

"Takâlâ." Morgan askıdan başka bir elbise almak için uzandı. "Nasıl geçti?"

"Harika, gerçekten çok eğlendim."

"Öyle mi?"

"Evet, gayet eğlenceliydi." Lena'nın yüzü kızarmıştı ve kardeşinin kafası, denediği elbisenin içinde kaybolduğu için mutluydu.

"Parti neredeydi?" diye sordu Morgan.

"Yatında..."

"Şampanya ve havyar var mıydı?"

"Elbette."

"Oprah'ı gördün mü?"

Lena güldü. "Bu seferlik gelmemiş."

Morgan efkârlı bir şekilde içini çekti. "Ablam, zengin ve ünlü insanlarla arkadaşlık ediyor. Çok kıskanıyorum."

"Bak bu çok komik işte." Lena boğuk boğuk gülüyordu. "Sana eskortluk yapacağımı ilk söylediğimde, başka telden çalıyordun."

Morgan, aynada ablasıyla göz göze geldi. "Bu, sen şirketin seks politikasını bana açıklamadan önceydi. Sırf büyükbabamı o lüks bakımevinde tutabilmek için bedenini satmanı istemiyordum, hem büyükbabam da buna dayanamazdı. Fakat sen bana müşterilerle yatmayacağını anlattığında, benim de işinle bir derdim kalmadı."

Lena bir anda, ayağındaki Jimmy Choo marka süet botlarına dalıp gitti. Glenn Donahue ile yaşadıklarını kardeşine hiç anlatmamıştı. Morgan onu her zaman bir rol modeli olarak görmüştü. Lena'nın sadece şirket politikalarını değil, aynı zamanda kendi kişisel değer yargılarını da çiğneyip bir müşterisi ile yattığını öğrenmek, Morgan'ı hayal kırıklığına uğrattı. Lena'nın kardeşine, Roderick'ten bahsetmeye hiç niyeti olmadığını söylemeye gerek bile yoktu.

Morgan, aynanın önünde poz vermiş, leopard desenli bir tişörtü deniyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Lena burun kıvrıdı. "Çok kalabalık."

Morgan güldü. "Aynı fikirdeyim. Mankenin üzerinde daha güzel görünüyordu." Bir yandan tişörtü çıkarmaya çalışırken, diğer yandan sordu. "Peki, bu seferki şanslı adam kim?"

"Şanslı adam mı?"

"Müşterin yani. Dışarıya çıktığın adam."

"Ha..." Lena cep telefonunu çıkarmış, cevapsız aramalarını kontrol ediyormuş gibi yapıyordu. "Adı Roderick Brand."

Morgan'ın gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. Arkasını dönüp, şaşkınlıkla ablasına baktı. "Roderick Brand'le mi çıktın?"

"Evet." Lena, ses tonunun ilgisiz çıkması için gayret ediyordu. "Adını daha önce duymuş muydun?"

"Günaydın! Adam alt tarafı Chicago'nun en zengin işadamı! Geçen yıl, Oprah Şov'un iş ve eğlence dünyasının önde gelen insanların çıktığı bölümünü izlemedin mi sen? Oprah, Roderick'le konuşup durmaktan kendini bir türlü alamamıştı çünkü Roderick tam bir erkekti."

"O bölümü kaçırmış olmalıyım."

"Sanırım sen o hafta şehir dışındaydın." Morgan, üzerinde sadece iç çamaşırları olduğu halde, gelip kendini Lena'nın yanına attı. "Evet, fıstık, Roderick nasıl biri?"

Lena bir kahkaha attı. "Aynı anda hem konuşup hem de kıyafet deneyemiyor musun? Bu soyunma odasını kullanmak için bekleyen kadınlar, dışarıda muhtemelen uzun bir kuyruk oluşturmuştur."

"Bırak beklesinler." Morgan elini sallayarak önemsemediğini gösteriyordu. "Bizim bu mağazada harcamak üzere olduğumu/ para kadar çok..."

Lena homurdandı, "Bizim?"

"Acele etmeden alışveriş yapmaya hakkımız var. Ayrıca, tek soyunma odası da burası değil. Şimdi bana Roderick'ten bahset. Gerçekte de televizyondaki kadar seksi mi?"

"Ben onu televizyonda görmedim ki." Lena kardeşine bir hatırlatma yapmıştı.

"Hadi be kızım, ne demek istediğimi anlıyorsun pekâlâ."

Lena güldü. "Roderick gayet seksi bir adam. Kalbini durduracak kadar hem de."

"Aman Tanrım!" Morgan mırıldanmıştı, "Peki güzel de kokuyor muydu?"

"İnanılmaz derecede..."

Kardeşi mızıldanmaya başlamıştı. Bazı kadınlar farklı şeylerden tahrik olurdu. Güzel kokan bir adam da Morgan üzerinde her zaman böyle bir etki bırakırdı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Çok şanslısın Lena, Roderick Brand'le çıktın sen," dedi.

"Kesin," Lena, titrek gülümsemesiyle devam etti, "çok şanslıyım."

"Peki, gece nasıl sona erdi?" Morgan heyecan içinde, her şeyi bilmek istiyordu. "Seni yeniden görmek istedi mi?"

Lena bakışlarını soyunma odasının kapalı kapısına çevirdi. "Bence gerçekten şu kıyafet deneme işini bitirmek zorundasın, Morg. Buraya getirdiğin yığının henüz yansını bile denemedin."

"Bir dakika sonra... Roderick'le randevun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Lena yutkundu. "Biliyorsun," diyerek kardeşini geçiştirmek için lafa başladı. "Şirketin müşterileri, kiraladıkları eskortların ağzını kapalı tutmasını isteyen zengin ve nüfuzlu insanlar. Teknik olarak sana randevularımın nasıl geçtiğini bir yana bırak, kiminle çıktığımı bile söylememem lazım."

"Ama ben senin kardeşinim." Morgan karşı çıkıyordu. "Sanki gidip birine mi anlatacağım."

"Mesele bu değil, bu bir mahremiyet meselesi."

Morgan, öfke içinde burnundan soludu. "Güzel. Sen müşterilerinin sırlarını saklamaya devam et." Durdu. "Ama şunu söylemeliyim ki ilk kez bir müşteriye karşı bu kadar korumacı davranıyorsun."

"Bu doğru değil." Lena, karşı çıktı.

"Evet, doğru."

"Tamam, belki de müşterilerimden biriyle ilk kez bu kadar yakından ilgilendiğin içindir."

"Olabilir." Morgan şüpheli bakışlarla ablasını süzüyordu. "Ya da sen belki de bir şey saklıyorsundur."

Morgan kendisinden dört yaş küçük olduğu için, Lena onun ne kadar akıllı olabileceğini kolaylıkla unutuyordu. "Hiç bir şey saklamıyorum," derken yüz ifadesinde bir anlam olmamasına çalışıyordu. "Roderick ile çok güzel zaman geçirdik ama bir daha görüşmeyeceğiz."

Morgan'ın yüzü asıldı. "Neden görüşmeyeceksiniz? Her zaman aynı müşterilerle tekrar çıktığın oluyor."

"Bu kez olmayacak." Morgan meselenin üzerine daha çok gitmeden önce Lena, kardeşinin çıplak bacaklarına şakayla kanşık hafif bir tokat attı. "Şimdi kaldır şu poponu da ben bu küçük alışveriş gezimizin faturalarını ödemek konusunda fikrimi değiştirmeden önce şu lanet olası kıyafetleri denemeyi bitir."

Morgan güldü. Yerinden kalkıp zorlukla odanın diğer ucuna gitti. Roderick konusunu kapatmaya tam olarak hazır değildi. Özel tasarım bir tişörtü denerken gelişigüzel konuşmaya devam etti. "Roderick senin ajansınla çalışmayı bırakma, artık müşterin sayılmaz, değil mi?"

Lena bir an duraksadı. "Doğru."

"O zaman senin de onunla herhangi bir kuralı çiğnemekten kaygılanmana gerek kalmaz. Onu yeniden görmekte özgür olursun."

Lena kaşlarını çatı. "Bu kadar basit değil, Morg. Roderick Brand, eskort olarak çalışan kızlarla birlikte olacak türden bir adam değil."

"Öyleyse işi bırak." Morgan Lena'ya göz kırptı. "Bırak sana o baksın."

"Pardon?" Lena duyduklarına inanamıyordu. "Her zaman kadının güçlü ve bağımsız olmasının önemi hakkında vaazlar veren sen değil miydin? En son sevgilinden ayrılmanın

asıl sebebi bu değil miydi? Hani sana yanına taşınman için baskı yapıyordu ve sen de kendi evinden ayrılmaya henüz hazır değildin.”

Morgan dişlerini sıktı. “Ondan ayrıldım çünkü işe yaramazın tekiydi. İnan bana, Roderick Brand benden yanına taşınmamı istemiş olsaydı, o daha *Bebegim, lütfen* diyemeden eşyalarım çoktan paketlenmiş ve kamyona yüklenmiş olurdu.”

Lena gülüp kafasını salladı. “Sen delirmişsin kızım!”

Morgan kızdı. “Bir milyarderin elinden uçup gitmesine izin veriyorsun ve delirmiş olan ben oluyorum, öyle mi?”

Lena yerinden kalktı. “Hadi gidelim. O kadar uzun zamandır buradayız ki artık kalçalarım uyuştu.”

Morgan içini çekip kot pantolonuna uzandı. “Artık alışveriş yapabilecek ruh halinde olduğumu sanmıyorum. Üstelik Macy’de gördüğüm bir kaşmir montu ayırtmıştım. Bu kış çok sert geçecek diyorlar.”

“Ben de öyle duydum.” Lena buruk bir şekilde gülümsedi.

Dokuzuncu Bölüm

Bir sonraki hafta boyunca Lena, bağış için başvuruda bulunduğu diğer şirketleri aradı. Daha detaylı bilgiye ihtiyaçları varsa bunu sağlamayı öneriyor, ofislerine gidip sunum yapmayı teklif ediyordu. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Müdürünün desteğini arkasına alabilmek için, Roderick'in istediği düzeltmeler üzerinde çalıştığına onu ikna etmişti. Neyse ki Ethan Lena'nın söylediklerine inanıyor, detaylarını öğrenmek için ona baskı yapmıyordu. Lena, yalan söylediği için kendini suçlu hissetse de başka bir seçeneği yoktu. Ethan'a Roderick'in zalim teklifinden bahsedecek olursa, onunla nasıl tanıştıklarını da anlatmak zorunda kalırdı ki böyle bir şey söz konusu bile olamazdı.

Günler zaten geçmek bilmiyorken, olumsuz cevaplar da üst üste gelmeye başlamıştı. Gerekçe olarak gösterilen sebepler, Lena'nın zihninde, suratına çarpılan kapılar gibi ses çıkararak yankılanıyordu. *Ciddi bütçe kısıtlamaları ile karşı karşıyayız... Zorunlu yatırım harcamalarımızı bile ekonomik istikrar sağlanana dek durdurduk... Şirketimiz küçülmeye gittiği için kaynaklarımız sınırlandırıldı... Vesaire vesaire.*

En son muhtemel bağışçıdan da cuma günü haber geldiğinde, Lena üzülmekten de öte bir haldeydi. Tüm seçeneklerini değerlendirmiş fakat hiçbir şey elde edememişti.

Böylece geriye yapabileceği tek bir şey kalmıştı.

Gururunu ayaklar altına alıp şeytanla bir anlaşma yapacaktı.

Roderick'e istediği şeyi verecekti: kendisini.

Gelecek üç haftayı Roderick'in aşığı olarak geçirmek fikri, baştan aşağı ateşler içinde kalmasına sebep oluyordu. Tamamen onun ellerinde olacak, her şey Roderick'in insafına kalacaktı. Ondan ne istediğine bakmaksızın, cinsel ihtiyaç ve arzularının tamamını tatmin etmesi gerekecekti.

Böyle bir anlaşma yapmaya gerçekten hazır mıydı acaba?

Peki, başka bir seçeneğin var mı?

"Yok." Lena boş ofisinde kendi kendine konuşuyordu. Roderick ona sahip olmayı hedeflediği anda seçim yapma şansı Lena'nın elinden alınmıştı. Ona kalan sadece teslim olmak.

Hayatında tanıdığı en zor, en seksi adama teslim olmak...

Birlikte olduğu en şaşırtıcı erkeğe teslim olmak...

Sen dalga mı geçiyorsun? Lena kendi kendine soruyordu. Roderick Brand'in seks partneri olmaktan daha kötü talihsizlikler de var. Lanet olası, şu an seninle yer değiştirmek için pek çok kadın canını bile verebilir!

Teslim olma duygusuyla içini çeken Lena, yerinden kalktı ve ofisinin kapısını kapattı. Masasına geri döndükten sonra çantasından cep telefonunu ve Roderick'in kartını çıkardı. Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı, ardından numarayı tuşlamaya başladı.

Üçüncü çalışından sonra telefonu açtı. Buğulu sesi, dudaklarından ateş fışkırıyormuş gibi geliyordu. "Roderick Brand."

"Sen kazandın." Lena, küt küt atan kalbi elverdiğince sakın konuşmaya çalışıyordu.

Telefondan yumuşak kahkahası duyuldu. "Kaçırılmış olmalıyım."

"Neyi?"

"Cehennemin buz tuttuğunu..."

"Çok komik." Lena söylenirken, o gün öğlen yemeğinde söylediklerini hatırladı. "Muhalefet etmesen olmazdı, değil mi?"

"Söz konusu sen olunca, muhalefet kelimesinin anlamını bilmiyorum."

"Fark ettim." Lena, titrek bir nefes aldı. "Pekâlâ, bu işin nasıl olmasını istiyorsun? Detaylar hakkında konuşup bazı kuralları belirlememiz lazım."

Roderick yumuşak bir ses tonuyla, "Katılıyorum," dedi. "Hâlâ işte misin?"

"Evet."

"Ne zaman bitiyor mesain?"

"Dörtte ama genelde beşten önce çıkıyorum."

"Seni bu gece görmek istiyorum." Bu bir teklif değildi ve Lena da bunu biliyordu.

Yutkundu. İki kere... "Bu gece uygun."

"Güzel," dedi Roderick. "Seni yeniden görmek için sabırsızlanıyorum. Çok uzun zaman oldu."

Lena'nın karnı buruluyordu. "Sadece bir hafta oldu."

"Söylediğim gibi, çok uzun..."

Lena gözlerini kapattı. Sandalyesine yaslanırken cılız bir sesle, "Roderick, ben..." dese de devamını getiremedi.

"Çık şimdi. Beş buçukta seni alması için şoförümü gönderiyorum. Bu sana eve gidip benim için hazırlanmana yetecek kadar zaman kazandırır."

Baştan çıkarıcı ve tehlikeli biçimde cezbedici bu sözler Lena'nın zihninde yankılanıyordu. *Benim için hazırlan...*

"Şimdi bir toplantıya girmem lazım, akşama görüşürüz."

"Bir saniye." Lena'nın başı dönüyordu. Her şey çok çabuk olmuştu.

"Evet?"

Lena, kuruyan dudaklarını ıslattı. "A-adresimi nereden biliyorsun?"

Roderick, Lena'nın kulağında boğuk bir iz bırakarak güldü. "Seninle geçireceğimiz üç haftanın sonunda, hakkında her şeyi biliyor olacağım Lena. Her şeyi..." Ardından, Lena'yı titrek ve kendini nasıl bir şeyin içine attığını merak eder halde bırakıp telefonu kapattı.

Lena, Roderick'in ilk randevuları için yer olarak yatını seçmesine hiç şaşmamıştı. *Yerli Güneş*, her şeyin başladığı yerd. Bu nedenle Lena için oraya geri dönmek, cinayet mahalline geri dönmeye benziyordu. Göz kamaştırıcı bir gün batımında, Roderick'in bembeyaz parıldayan yatının silüetini görmeyi, elbette ki bir suç olarak düşünmek çok zordu.

Kendisini karşılamak için iskelede dolaşan Roderick'i gördüğünde Lena'nın zihni boşalmış, nefes almayı bile unutmuştu. Siyah gömleği, siyah bol pantolonu ve siyah botlarının içinde Roderick, inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Siyah kıyafetler, havalı bir duruş ve geminin masif zemini arasında kalan zihninin, Lena'ya yağmacı bir korsanın gelip kendisini esir aldığını düşündürmesine şaşmamalıydı. Roderick'in yanına geldiğinde kalbi gümbürdemeye başlamıştı. Bu gizli anlaşmayı gerçekten tamamlayıp tamamlayamayacağını yendi den merak ediyordu.

“Lena.” Bu derin, etkileyici sesteki adının döküldüğünü duymak Lena’yı hızla düşüncelerinden arındırdı.

Rahat görünmeye çalışarak, “Merhaba, Roderick,” dedi.

Roderick’in bakışları yavaşça, adeta kıyafetlerini çıkarır gibi Lena’nın tüm bedeninde dolaştı. Lena, dizlerinin hemen üzerinde biten straplez bir elbise ve uzun, biçimli bacaklarını ortaya çıkaran yüksek topuklu bir ayakkabı giymişti.

Yeniden gözlerine dönen bakışlarda, saf bir erkek beğenisi parlıyordu. Roderick boğuk sesiyle, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi.

“Teşekkür ederim. Bana nereye gideceğimizi söylemedin, ben de ne giyeceğimden emin olamadım.”

“Mükemmel görünüyorsun.”

[Duyduğu mutluluktan Lena’nın içi erimişti.

Roderick, rıhtımdaki Rolls Royce’un yanında bekleyen şoförüne, Lena’nın omzunun üzerinden bakıp başıyla selam verdi. “Onu güvenli bir şekilde getirdiğin için sağ ol, Ed.”

Adam gülümseyerek başını yana eğdi. “İyi akşamlar, patron. Bayan Morrison.”

“İyi akşamlar, Ed.” Lena güldü, dost canlısı şoföre, kendini eve geri götürmesi için yalvarmamak için mantıksız bir dürtü ile savaşıyordu.

Roderick başını eğip Lena’ya baktı. “İçeri geçmek için hazır mısın?”

Lena omuzlarını dikleştirdi ve zihninde cesaretini toplamaya çalıştı. “Yolu göster.”

Roderick elini yakalayıp kolunun altından geçirerek Lena’ya yolu göstermek için yürümeye başladığında, Lena’nın damarlarına bir elektrik akımı yayıldı. Yatın güvertesine çıktıklarında onları, denizci üniformasıyla çok şık görünen kaptanın sıcak gülümsemesi karşıladı. Yolculuk tarifi ile ilgili bilgi

verdikten sonra kaptan yanlarından ayrılıp geminin üst kısmındaki dümen köşküne çıktı.

Roderick, "Şefimiz akşam yemeğimizin son rötuşlarını atıyor," dedi. "Geçen sefer vakit ayıramadığımıza göre, ben de bu arada sana yatı gezdirebilirim diye düşündüm."

Neden vakit kalmadığını ve o gecenin devamında olanları düşününce, Lena'nın yüzünü ateş bastı. "Kulağa hoş geliyor."

Lena'nın kolunu kendi koluna sıkıca kenetleyen Roderick, üst kattaki ana güverteye çıkan, geminin arka tarafındaki çift kanatlı merdivende ona eşlik ediyordu.

Parti gecesi Lena, ayyuka çıkan libidosu yüzünden Roderick'in lüks yatının ihtişamını yeterince fark edememişti. Yerli Güneş, adeta rotadan sapıp dünyanın etrafında yol almak için yapılmış, son derece lüks, su üstünde bir köşktü. Partinin olduğu muhteşem balo salonunun yanı sıra gemi, geniş bir sergi salonu, klasik tarzda döşenmiş büyük bir yemek odası, her katta bir bar, bir spor salonu, bir akvaryum, bir rasathane, muazzam büyüklükte bir plazma ekrana sahip olan sinema salonu, spa ve saunası ile çatısı açılıp kapanabilen bir havuza sahipti. Lena, kristal avizelere, parıl parıl parlayan akik taşından mutfak tezgâhına, maun duvarlara ve halıyla kaplı yerlere hayran kalmıştı. Misafir kamaraları genişti ve şık döşenmişti. Her birinin özel balkonu ve banyosunda jakuzisi vardı. Her güverte, yüksek tavanların etrafını saran panoramik pencereleriyle kendi ihtişamını sergiliyordu. Alt güvertede bir helikopter ve okyanusun dibini görmek isteyen misafirler için uzaktan kumandalı bir su altı kamerası vardı.

Üç yıldır zengin insanlarla vakit geçiriyor olması Lena'ya şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha ihtişamlı olan Roderick'in lüks yatından korkmayacak kadar aşinalık kazandırmamıştı.

"Vay!" Gemiye gezmeyi neredeyse bitirmek üzereyken Lena derin bir nefes aldı. "Kesinlikle, inanılmaz!"

Roderick, mütevazı bir şekilde başını öne eğdi. "Beğenmene sevindim."

Lena güldü. "Beğenmeyecek ne var? Her şeyi düşünmüşsün. Burada çok kalıyor musun?"

"Bizzat kalmıyorum, hayır. Bu gemiyi daha çok müşterilerimi eğlendirmek ya da ailemi gezdirmek için kullanıyorum."

"Ailen kalabalık olmalı."

Roderick güldü. "Beş kardeş ve bir yığın kuzen, yeğen..."

Lena bilmiş bilmiş gülümsedi. "Bahse girerim hepsi çok şımarıktır."

"Fena... Hem de hepsi..."

Sessizce kıkırdadılar.

Bakışlarını ayırmadan, Roderick uzanıp Lena'nın yüzüne dokundu ve parmağını yüzünde gezdirerek çenesine kadar indirdi. Lena'nın tenini bir sıcaklık kapladı. Roderick yüzüne düşmüş bir tutam saç alıp kulağının arkasına atarken, farkında olmadan yüzünü Roderick'in eline doğru eğdi.

Roderick, "Artık yemek yemek ister misin?" diye sordu. "Yoksa seni turumuzun son durağına götüreyim mi?"

"Son durak neresiymiş?" Lena, fısıldayarak konuşuyordu.

"Benim özel kamaram."

Lena'nın karnı buruldu. Roderick'in gözlerindeki baştan çıkarıcı parıltıdan hiç şüphesi yoktu. Gece sona ermeden Lena'ya sahip olmayı aklına koymuştu.

Lena yutkundu. "Sanırım yemek yemek istiyorum." Sesinin titreyerek çıkması hiç hoşuna gitmemişti.

Roderick usulca güldü. Sesinin titrediğini o da fark etmişti. "O zaman yemek zamanı. Konuşacak çok şeyimiz var."

Onuncu Bölüm

Yemeği mum ışığı eşliğinde, üst güvertede yediler.

Michigan Gölü'nün suları üzerinden esen ılık rüzgâr ve arkada çalan hafif müzik eşliğinde, yemek inanılmaz derecede romantik geçmişti. Doğrudan, aralarındaki anlaşmaya ilişkin konulara girmek yerine, aşama aşama daha kişisel konulara girdikleri küçük bir sohbetle aralarındaki buzları erittiler.

Güzel bir yemek ve şarap ile rahatlayan Lena, kendini Roderick'in çocukluğu ile ilgili sorularını yanıtlarken buldu. Ona, Los Angeles'in güneyinde büyüdüğünü ve çok geç teşhis edilen göğüs kanseri nedeniyle annesini kaybettikten sonra, büyükbabası tarafından yetiştirildiğini anlatmıştı. Roderick başsağlığı dilediğinde Lena kederle ekledi. "Sanırım beni avutan tek şey, öldüğünde sadece dört yaşında olmam. Gerçekten onu hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Kardeşimse daha bebektir."

"Morgan mı?"

"Evet." Lena, iğneleyici bir şekilde baktı. "Sana bunu ben mi söyledim, yoksa geçmişimi araştırırken bunu da mı kendin ortaya çıkardın?"

Hafif ama neşe dolu bir gülümseme, Roderick'in dudaklarında belirdi. "Her ikisi de..."

Lena, sadece başını iki yana sallayabildi.

Roderick, kadehini dudaklarına götürürken, "Peki, kardeşini senin peşinden Chicago'ya gelmeye nasıl ikna ettin?" diye sordu.

Lena gülümsedi. "Kolay olmadı. Benim aksime, onun bir değişikliğe ihtiyacı yoktu. Üniversiteyi yeni bitirmiş, iyi bir iş bulmuştu. Evden ayrılp kendi evine taşınmak üzereydi. O sırada büyükannem öldü ve ikimiz de büyükbabama bakmak ve iyi olmasını sağlamak için tüm paramızı bitirdik. Sonunda, büyükbabamın benimle Chicago'ya gelmesinin daha iyi olacağına karar verdik. Morgan birkaç ay daha bekledi ama yakınında ailesinden birilerinin olmaması ona zor gelmeye başladı. Böylelikle, eşyalarını toplayıp yanımıza geldi. Gerisini zaten biliyorsun."

Roderick, Lena'nın verdiği cevabı anladığını göstermek için başını salladı. "Büyükbaban bu yer değişikliğine nasıl uyum sağlayabildi? Onun için kolay olmamıştır."

Lena yüzünü astı. "Hayır, olmadı. Yeni bir çevreye uyum sağlamaya çalışması bir işe yaramadı, hâlâ üzülüyordu. Duyduğu sıkıntı sağlığını kötü etkiliyordu."

Lena Roderick'e, büyükbabasının nasıl düştüğünü anlatıp, o zaman iş seyahatinde olduğu için hissettiği büyük suçluluk duygusunu itiraf etti. Aradan üç yıl geçtikten sonra bile o gece Morgan eve erken gelip de yerde yatan büyükbabasını bulmasaydı neler olabilirdi diye düşünmekten kendini alamamıştı. Yardıma ihtiyaç duyabileceği bir sonraki acil durumda yanında olamama korkusu sonunda Lena'yı, büyükbabasını gece gündüz bakım ve ilgi görebileceği bir yaşam destek merkezine yerleştirmeye mecbur bırakmıştı.

Lena konuşurken Roderick, sanki kelimeleri evrenin tüm sırlarını çözebilecek bir güce sahipmiş gibi tüm dikkatini toplayarak onu dinliyor ve izliyordu. Bir eskort olarak Lena

şışmış egolara ve soruların çoğunu kendisinin sorduğu, mtiş-
terilerine bir bakıma yankı tahtası hizmeti verdiği tek taraflı
diyaloglara alışmıştı. Kendisiyle gerçekten bir el çantası gibi
değil de insan gibi ilgileniyor görünen bir adamla birlikte ol-
mak hoşuna gitmişti.

Lena farkına varmadan üç saat geçip gitmişti. Ay ışığının
yansıması gölün üzerinde hafifçe dalgalanıyordu. Arkada da
Chicago'nun göz alıcı silüeti kıyıyı aydınlatıyordu.

Lena halinden memnun bir şekilde içini çekti. "Burada
manzara harika. Hayallere dalıp gitmek için birebir."

"Tatlım..." Roderick ağır ağır konuşarak cevap verdi. "Şu
an dalıp gitmekle ilgilendiğim tek şey sensin."

Lena gülüp Roderick'e baktı. "Böyle konuşmak işe yar-
yor mu?"

Roderick güldü. "Tahmin bile edemezsin."

"Aslında edebilirim. Telefon defterinden adres okusan, ka-
dınlar yine kendinden geçer."

"Öyle mi? Bir ara bunu deneyeyim."

Masada karşılıklı oturmuş, birbirlerinin müzip kahkaha-
larına eşlik ediyorlardı.

Lena kendini gülmekten alamadan, kahkahalarının ara-
sında, "Neden evlenmedin?" diye sordu.

Roderick'in gözleri mum ışığında neşeyle dans ediyordu.
"Belki de doğru kadını bulamadım."

"Arıyor muydun ki?"

"Aradığımı söyleyemem."

"Dünyayı ele geçirmekle çok mu meşguldün?"

Roderick güldü. "Annem gibi konuşuyorsun."

"Evlenmen için seni sıkıştırmıyor mu?"

"Her gün..." Roderick gülerek konuşmaya devam etti. "Fakat iyi niyetli olduğumu biliyorum. Annem sadece mutlu olmamı istiyor."

"Yani mutlu değil misin?"

"Bilmiyorum." Geniş omuzlarını silkerek devam etti. "Pek düşünmedim."

Lena ona inanmamıştı fakat daha derine inme fırsatı bulmadan Roderick konuyu Lena'ya getirdi. "Peki ya sen, Lena? Sen mutlu musun?"

Lena ağırbaşlılıkla cevap verdi. "Burada benden bahsetmiyoruz."

Roderick gülüp, bakışlarını yıldızlarla bezenmiş suya çevirdi.

Aralarındaki sessizlik akıp giderken Lena, Roderick'in dalgın bir halde şarap kadehinin kenarında gezdirdiği parmaklarını izliyordu. O parmakları içinin derinliklerine sokup, kendisini orgazmın eşiğine getirdiği anı düşününce, bir an Lena'nın kasıkları titredi.

Roderick bakışlarını yeniden ona çevirdiğinde, yüzü kızardı. Kadehini kenara bırakıp masanın üzerinden uzandı ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Lena'nın nefesi, dudaklarından çıkmayı reddeder gibi, boğazına düğümlenip kaldı. Roderick parmaklarını Lena'nın ellerinde gezdirmeye başladığında ise kollarından omzuna doğru yayılan elektrik dalgası, içini titretti.

"Üşüdün mü?"

Lena kafasını hayır der gibi salladı, halbuki hava gerçekten de birkaç derece soğumuştur.

"Burada olduğun için mutluyum, Lena." Roderick'in sesi boğuk çıkmıştı. "Bütün bir hafta boyunca bu geceyi bekledim."

Lena, acı içinde dudaklarını büktü. "Yani tükürdüğümü yalayacağımı ve ültimatომunu kabul edeceğimi biliyordun."

Roderick, "Bilmiyordum," diye düzeltti. "Umuymordum"
 "Olsun, yine de tebrik ederim. İsteddiğin oldu."

"Dinle..." Roderick, Lena'nın elini ters çevirip, avucunun içine yavaşça daireler çizerek konuşmaya devam etti. "Bunun düşmanca bir anlaşma olması gerekmiyor. Aksine, ben bu deneyimi ikimiz için de son derece keyifli bir hale getirmek niyetindeyim."

Lena'nın nabızı yükselmişti. Arzu dolu bir karıncalanma hissi, karın boşluğundan göğüslerine kadar çıkıp, göğüs uçlarının gerilmesine yol açtı. "Şartlarını söyle," diye fısıldadı.

"Öncelikle," Roderick'in sesi yumuşacıktı, "önümüzdeki üç hafta boyunca her gün, seni görmek istiyorum."

"Her gün mü?"

"Her gün."

"Ama benim başka yükümlülüklerim de var." Lena itiraz etti. "Haftada en az iki gün müşterilerimle çıkmam gerekiyor"

Roderick'in yüz ifadesi sertleşti. "Önümüzdeki üç hafta boyunca kimseyle çıkmayacaksın."

"Ne? Bana böyle emir veremezsin!"

"Evet, verebilirim." Gözlerinde beiren kararlı ve sabırsız bakışla devam etti. "Önümüzdeki üç hafta boyunca tamamiyle bana aitsin, Lena. Her gün... İsteddiğim kadar... Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Lena, ellerini geri çekti. Hem öfkeden hem de alınganlıktan tüyleri diken diken olmuştu. "Para kazanmamı engelliyorsun."

"Aslında," Roderick sakın bir şekilde cevap verdi. "ben para kazanmana yardım ettiğimi düşünüyorum. Mudurun bana bu işin sonunda alacağın tefiden bahsetti. Bu bağış almak, senin için hedefi tam ortasından vurmak demek olacak. Bu nedenle, orada öylece oturup bu anlaşmadan sen hiçbir şey kazanmıyormuşsun gibi görünmeyi bırak. Aksi halde, zaten burada olmazdın."

Lena gözlerini dikmiş Roderick'e bakıyor, o kendini beğenmiş bakışlarını taşıyan suratına bir tokat atmak istiyordu. Öfkeden kan beynine sıçramış bir halde, öne doğru eğildi. Alçak ve kontrollü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bir konuyu hemen burada netleştirelim. O parayı enstitüye veriyorsun, bana değil. Sen de gayet iyi biliyorsun ki ben enstitüdeki işimden kazandığımdan çok daha fazlasını eskortluk yaparak kazanıyorum. Üç hafta çalışmamama sebep olarak para kazanmamı engelliyorsun dediğimde beni yanlış anlamışsın gibi davranmaya kalkma sakın. Yokluğum yüzünden Zandra'nın kaybedeceği paradan bahsetmiyorum bile."

Roderick de öne doğru eğildi, gözleri şiddetle parlıyordu. "Zandra'nın kaybedeceği her kuruşu ödemeye hazırım. Senin için de bu süreç içinde kazanabileceğin para her ne ise onun iki katını ödeyeceğim. Gördün mü? Sorun çözüldü işte."

Birbirlerine bakmaya başladılar. Aralarındaki atmosfer, karşılıklı meydan okumaları ve cinsel gerginlikle birlikte, çatırdamaya başlamıştı.

Lena soğuk ve kısa bir gülümseme ile cevap verdi. "Emimin ki parayı etrafa dağıtmaktan çok zevk alıyorsundur, koca müsrif seni."

"Bu lanet olası bir para meselesi değil." Roderick, bakışlarında gizliden gizliye belirmiş bir hüsrana ve kızgınlıkla gür-lüyordu. "Bu seni, hiçbir şeyi doğru düzgün düşünüp anlayamayacak kadar çok istememle alakalı. Bu, neye mal olursa olsun, benim sana sahip olmamla alakalı."

Lena'nın göğüs uçları bir anda sertleşti. "Beni çok mu istiyorsun?"

"Evet, kahretsin!"

Lena ayağa kalktı, kucağındaki peçeteyi alıp, masanın üzerine fırlattı. "O halde hadi işimize bakalım."

On Birinci Bölüm

Roderick'in kamarasına inen özel asansöre kadar yürüdüler.

Asansörün kapıları kapanır kapanmaz Roderick, Lena'yı yakaladı ve dudaklarını onun dudaklarına kilitledi. Lena da kollarını Roderick'in boynuna dolayıp dilini ağzına sokmuş, öpücüğüne karşılık veriyordu. Roderick inlemeye başlamıştı. Gırtlığından gelen boğuk ama erkeksi sesi Lena parmak uçlarına kadar içinde hissedebiliyordu.

Roderick onu kucaklayıp yerden kaldırıncı. Lena bacaklarını açıp Roderick'in beline doladı. Sırtı duvara yaslanmıştı. Roderick, ellerini Lena'nın elbisesinin içinde gezdirmeye başlamadan önce, vücutlarının arasından uzanıp fermuarını açtı. Lena'nın külotunu yana çekerken, başparmağı klitorisi sıyrıp geçmişti. Lena onun için çoktan hazırды, ıslanmıştı. Öylesine kaygandı ki Roderick içine girmek istediğinde, bedeni hiç direnmedi. Sadece inlemeyle karışık bir çığlık attı.

Kendini Lena'ya doğru daha hızlı, daha sert ve daha şiddetli ittikçe bakışları birbirlerine iyice kenetleniyordu. Duyduğu haz, varlığının her parçasını sardıkça Lena Roderick'e iyice sarılıyordu.

Asansörün çıkardığı ses, kamaranın olduğu kata geldiklerini haber verdi. Fakat ikisi de durmak istemediği için zili

duymazdan geliyordu. Hayvanca, açlık içinde sevişiyorlardı. Dakikalar sonra her ikisi de inilti içinde boşaldıktan sonra durdular.

Roderick titreyerek başını Lena'nın omuzlarına dayadı. İkisi de zorlukla nefes alıyordu. Lena gözlerini kapatıp sessizce kalp atışlarını dinliyordu. Yeniden normale döndüğünde, Roderick'in koluna yavaşça vurup onu artık yere indirmesi gerektiğini işaret etti. Roderick bir an tereddütte baktı. Sanki bunun iyi bir fikir olduğunu fark etmeden önce, bir an için Lena'yı yere indirmeyi reddedecek gibi baktı. Ardından Lena'yı yere bırakıp geri adım attı ve fermuarını kapattı.

Gözleri kapalı, alçak sesle konuşmaya başladı "Özür dilerim. Korunmalıydım."

Lena parmağını dudaklarına götürerek sözünü kesti. "Bekorunuyorum. Düzenli olarak test yaptırıyor musun?"

Roderick, neden sorduğunu anlamış, kafasını sallayarak cevap vermişti. "En son geçen ay yaptırdım. Temiz çıktı, HIV negatif."

"Güzel. Benim de öyle."

Roderick'in gözleri umutla parladı. "Bu da demek oluyor ki..."

"Prezervatife ihtiyacımız olmayacak." Lena tutkuyla gülümseyordu. "Aramızda teninden başka hiçbir şey istemiyorum."

Duyduğu arzu, hissettiği sıcaklık Roderick'in bir anda gözünü döndürdü.

Tekrar Lena'ya doğru uzandığında, Lena dönüp asansörün düğmesine basmıştı bile. Kapılar, hemen ardındaki süit kamaraya doğru uzanan geniş ve lüks döşenmiş salona açıldı. Duyduğu sesle birlikte Lena kamaraya doğru gitmek için salonda ilerlemeye başladı. Yürüdükçe yavaş yavaş soyunuyor, elbiselerini yere atarak ilerliyordu.

Roderick'in derin derin nefes aldığını duymak Lena'ya tamamen saf, dişi bir tatmin olma duygusu yaşıyordu. Aralarındaki güç dengesini eski haline getirmenin zamanı gelmişti. Roderick bir sayı önde başlamış olabilirdi ama uzun süre bunu devam ettiremeyecekti. Tabii Lena sessiz kalmaya devam etmezse...

Lena, alt güvertenin neredeyse tamamını kaplayan ve özel balkonuna çarpan dalgaları ile muhteşem bir manzarası olan lüks süitin etrafını yavaşça dönerek dolandı. Gördüğü her şeye karşı beğenisini gösteriyor, Roderick'le yüz yüze gelmeden önce vakit kazanmaya çalışıyordu.

Roderick hâlâ daha asansörün yanında, sanki ayakları yere çivilenmişçesine salonda duruyordu. Lena, yüzündeki korkuya benzer ifadenin tadını almış, kendi kendine gülüyordu. Nasıl bir tablo çizdiğinin farkındaydı: yarım boy, dantelli sutyenin üzerinden taşan güzel göğüsleri, siyah jartiyer ve kalçalarına kadar uzanan çorapları içindeki bacakları ve ince, yüksek topuklu ayakkabıları ile muhteşem görünüyordu. Roderick'in aralarındaki anlaşmayı bir an önce uygulamaya koyacağını bildiğinden, özellikle kışkırtıcı şeyler giymişti.

Roderick sakinliğini yeniden kazanınca, Lena'nın kalbinin heyecan ve bekleyiş içinde atmasına sebep olacak şekilde yavaş ve yırtıcı adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Lena'nın göğüs uçları çamaşırının danteline sürtünecek kadar sertleşmiş, bacaklarının arasında ise kasılmalar ve titremeler başlamıştı.

Roderick yanına geldiğinde durdu, hemen sonrasında ağzından dökülen kelimelerin sertliğine inat, yüzünü hassas bir dokunuşla okşadı. "Bu akşam ipler benim elimde. Sana her söylediğimi yapacaksın. Ben yapabileceğini söylemeden, bana dokunmak ya da herhangi bir şey yapmak yok. Anladın mı?"

Roderick bir an tereddüt etti. Koyu renkli, ıslıl ıslıl parlayan gözlerinde gizli bir iç çekişme başladı. Lena, böylesine

güçlü bir alfa erkeği için kontrolü bir başkasının eline bırakmanın ne denli zor olacağını biliyordu. Roderick, Lena'yı kendi hâkimiyetine almak, aynen anlaşmalarının koşullarını belirlerkenki gibi ona hükmetmek istiyordu.

Kahretsin, bu çok iyi bir hamle olmuştu.

"Anladın mı?" Lena kendi kendine tekrar etti.

Roderick itaatkâr bir ifade ile başını salladı.

"Aferin." Lena tatmin olmuş bir halde şakıyordu.

Roderick'in ağzı oynadı fakat konuşmadan kalacak sağduyusu olduğundan bir şey söylemedi.

Lena ellerini uzattı, siyah gömleğinin düğmelerini çözüp, geniş omuzlarını ve kahverengi, kaslı göğsünü örten gömleğini çıkardı.

"Hmm," gördüklerinden memnun bir halde mırıltıdanmaya başladı. Ellerini Roderick'in yumuşak, sıcak teninin üzerinde gezdirmeye başladı. Dokunuşlarının Roderick'in hoşuna gitmesi, ona ayrı bir haz veriyordu. "Çok güzel."

Önüne diz çöküp de deri botlarını ve ardından çoraplarını çıkarırken Roderick'in gözleri Lena'yı takip ediyor, bakışları sanki onu delip geçiyordu. Lena, yüzüne bakmaya devam ederek, Roderick'in kemerini çözüp yavaşça pantolonunun fermuarını açtı. Pantolonunun belinden tutarak iç çamaşırı ile birlikte uzun, kuvvetli bacaklarından aşağı doğru çektiği anda Roderick'in nefes alış verişleri hızlanmıştı. Ayaklarını dışarı çekip, yerdeki kıyafetlerini sabırsızca kenara itti.

Çamaşırlarının içine tıklı kalmış erkekliği, büyük bir aklıkla Lena'nın yüzüne doğru fırlayıp ortaya çıkmıştı. Lena, öne doğru uzanıp erkekliğinin ucundaki bir damlacık sıvıyı diliyle aldı.

Roderick kendinden geçmiş, içten içe hırıltılı bir sesle söyleniyordu.

Lena, en bulunmaz tatlımın tadına bakmış gibi dudaklarını yalayarak ayağa kalktı. Daha fazlasının geleceğini vadeden, kışkırtıcı bir gülümsemeyle Roderick'i arkalarındaki kocaman yatağa doğru itti.

"Sırtüstü uzan," diyerek ona emretti.

Roderick inanılmaz derecede seksi bir gülümsemeyle yavaşça karşılık verip kendine söyleneni yaptı.

Lena bacaklarını kışkırtıcı bir şekilde yanlara doğru açmış, ayakta duruyordu. Ellerini başına uzatıp topuzunu açtı. Koyu renkli, gevşemiş buklelerinin arasından parmaklarını geçirerek, omuzlarının üzerine düşene dek saçlarını silkeledi. Roderick gözlerini ondan ayırmıyordu.

Yüzündeki tatminkâr gülümsemesini bastıran Lena, arkasını döndü. Ayakkabılarının bağını çözmek için öne doğru eğildi. Roderick'i, dantelli iç çamaşırının içindeki kalçalarına uzunca bakmaya kasten zorluyordu.

Roderick işkence çeker gibi inleyerek, "Lanet olsun, bebeğim, beni öldürüyorsun," dedi.

Lena'nın dudakları haylaz bir gülümsemeyle бүkүldү. Yavaşça doğrulup Roderick'e döndü. Parmaklarını, şimdi mi yoksa daha sonra mı çıkarmalı karar vermeye çalışıyormuş gibi iç çamaşırının kenarlarına geçirdi.

"Şimdi." Roderick'in sesi paramparça çıkmıştı. "Görmeme izin ver."

Lena'nın bakışları sertleşti. "İpler kimin elinde unuttun mu?"

Roderick diliyle dudaklarını ıslattı. "Hayır. Ben..."

Lena çamaşırını, hafif ama keskin bir ses çıkaracak şekilde elinden bıraktı. "İtaatsizliğinin bir sonucu olarak, çıkarmıyorum."

Roderick itirazını homurdanarak belli etmeye çalışıyordu.

Lena ise içten içe gülüyor, bakışlarını Roderick'in yatağa boylu boyunca uzanmış, güçlü ve siyahi bedeninde dolaştırıyordu: Kaslı kollarını başının altına almış, siyah koltuk altı tüylerinin kıvrıkcık tutamlarını gözler önüne seriyordu. Uzun, siyah erkekliği ereksiyon olmuş bir halde gergin karnının üzerinde uzanıyordu. O kadar yakışıklı ve nefes kesici bir adamdı ki Lena'nın yatağın üzerine atlayıp da onu yiyip bitirmemesi elinde değildi.

"Tanrım!" Lena alt dudağını ısırarak konuşuyordu. "Siz, Bay Brand, görkemli bir sanat eserisiniz."

Roderick'in aç ve sıcak bakışları Lena'nın bedeninde geziyordu. "Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum."

Lena güldü, bir dişinin cinsel istek uyandıracak en ölümcül gülümsemesiyle güldü.

Yatağın üzerinde emekleyerek, yavaş yavaş Roderick'in yanına geldi. Bacaklarını altına toplayıp oturdu. Roderick ona doğru uzanıyordu ki Lena eline vurup onu itti.

"Ah, ah, ah..." İşaret parmağını Roderick'e doğru uzamış sallayarak onu uyarıyordu. "Sana, bana dokunman için izin verdim mi?"

Roderick homurdanıyordu. "Lena..."

"Bana dokunabileceğini söylemedim." Elinden geldiğince dominant bir tonla sözünü kesmişti. "Şimdi, uslu bir çocuk olacak mısın, yoksa seni bağlayayım mı?"

Roderick'in mırıldandığı açık seçik laflar Lena'yı güldürdü.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Roderick kafasını salladı ve ardından Lena dudaklarını bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen göğsünden aşığıya, karnına doğru gezdirmeye başlayınca gözlerini kapı. Terinin tadı ve kokusu çok güzeldi. Ter ve arzu, cildinin üzerinde mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Lena, Roderick'in kasık kemiklerini öpüyor, dilini erkekliğinin etrafında gezdiriyordu. Hayvani sesler çıkararak inlediğini duymak ona büyük bir haz vermiş, bedenini titretmişti.

Roderick son derece kalın ve sertti fakat Lena'nın dilinin üzerindeki cildi kadife gibi yumuşacıktı. Lena dilini ve dudaklarını baştan sona kullanıyor, eliyle de aşağıdaki bölgelere nazikçe dokunuyordu. Roderick sessizce inliyor, parmaklarını Lena'nın saçlarının arasına sokmuş, kafasını bedeninin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdikçe saçlarını sıkıca tutuyordu. Kendini yukarıya, Lena'nın ağzına doğru ittikçe çıkarıldığı zevk iniltileri şiddetleniyordu.

Çok geçmeden, derin bir titreme ile boşalmış, erkekliği Lena'nın ağzında kasılarak, damarları atmaya başlamıştı. Yumuşak, tuzlu spermleri Lena'nın diline akmış, boğazından aşağıya süzülüyordu. Lena aklıkla yutkunmuş fakat Roderick'ten akan son damlayı da yutmadan onu emmeyi bırakmamıştı.

Lena üzerinden kalkıp da ağzının kenarında kalmış küçük bir damla ıslaklığı temizlerken, Roderick hâlâ titriyordu. Lena'nın klitorisi şişip sertleşmiş, ilgi istiyorum diye çığlıklar atar haldeydi. Elini uzatıp kendini okşadı, birazlık zevt alır gibiydi fakat bu ona yeterince iyi gelmemişti.

Dizlerinin üzerinde doğruldu. İç çamaşırının kenarlarını tuttu. Roderick sersemleşmiş bir halde onu izliyordu. Çamaşırını sıyrıp kalçalarından aşağı sıyırdı. Pürüzsüzce tıraş edilmiş kabarıklığı ortaya çıkmıştı. Roderick derin bir nefes aldı. Lena'nın çıplak bacaklarının arasına bakarken gözlerini azılı bir ateş sarmıştı.

Lena hafif ama şehvetli bir gülümsemeyle, "Sıra bende," dedi.

Bacaklarını Roderick'in omuzlarının üzerinde açıp, dizlerini bükerek arzulu cinsel organını ağzına yaklaştırdı. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Dudaklarını teninde

hissettiğindeyse nefesi kesilmişti. Roderick onu içini titretecek kadar açgözlü ve erotik öpücüklere boğuyordu. Dili cinsel organının dudaklarında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Lena inlemeye başlayana dek şişmiş klitorisinde diliyle dailer çizmeye devam etti.

Gözleri günahkârca ışıldarken, "Ödeştik," diye fısıldadı.

Lena intikamını alamadan –henüz alamamıştı, henüz bitmemişti– Roderick, klitorisini içine çekip emmeye başlamıştı. Lena kendini geriye doğru attı. Kalçaları şiddetle titriyordu. Roderick kalçalarından tutup kendine doğru çekerek Lena'yı iyice ağzına yaklaştırdı. Kokusunu içine çeke çeke dilini yavaşça dokundurmaya devam ediyordu. Diliyle yaptığı olağanüstü şey Lena'nın gözünde havai fişeklerin patlamasına yol açıyordu. Sonunda vahşi çığlıklarla boşaldı. Zevk dalgaları bedenine yayılırken bir an için bayılacağını sanmıştı.

Zorlukla nefes alarak ve titreyerek başını eğip Roderick'in içten içe yanan gözlerine baktı. Yüzünde, sen –ve o dilin– havahım boyunca neredeydiniz der gibi bir ifade vardı.

Roderick kalçalarını nazikçe sıkarak, "Seninle sevişmeme izin ver," dedi. Sesi buğulu ve ısrarcıydı.

Lena eğilip onu öptü. Islak ve sıcak dudaklarından kendi tadını almıştı. "Vereceğim," dedi.

Ama sadece benim kurallarımla...

Yavaşça Roderick'in üstünden kalkıp yataktan aşağı indi. Camın önüne doğru kamaranın içinde salınarak yürümeye başladığında, Roderick onu izleyebilmek için yatakta doğrularak oturdu. Lena, kalın kumaştan yapılmış, klasik perdeleri bağlamak için kullanılan ipek kuşakları, kamaranın içinde ilk dolaştığı zaman fark etmişti. Hızla çözüp kuşaklarla birlikte döndü ve yatağa doğru yürümeye başladı.

“Yanımda kelepçe getirmediim.” Utanarak ve ağır aksak konuşuyordu. “Ama bir kızın her zaman ne yapacağını bilmesi lazım.”

Yatağa, yeniden yanma gediğinde Roderick’in yüzü asık. “Lena...”

“Şişt, ben ne dersem o olacak, unuttun mu?”

Roderick, çenesi kasılmış, asık suratlı haliyle Lena’nın, ellerini başının üzerine çekip bileklerini maun yatak direklerine bağlamasını seyretti.

“Bu hiç de adil değil.” Roderick, belli belirsiz homurdanıyordu. “Ben sana dokunamayacağım.”

“Biliyorum.” Lena güldü. “Çek bakalım, düğüm sağlam olmuş mu görmek istiyorum.”

İpek bağları gönülsüzce çekiştirirken Roderick yine homurdanmaya başlamıştı. “Sana gerçekten dokunmak istediğimde, bunların beni durduramayacağını anlayacaksın.”

Bu sözler, sesindeki karanlık ve tehlikeli hava Lena’nın için: titretti. Elbette ki Lena da biliyordu, o eğreti bağlar Roderick için yeterince sağlam değildi. Roderick güçlü kuvvetli, kocaman bir adamdı. Kontrol etme isteğinden bu kadar çabuk vazgeçecek bir adam değildi. Vahşi bir aslanı dizginlemeye çalışsa, şansı daha yaver giderdi.

Lena Roderick’e gözlerini dikip birden, “Şartımı kabul et. O bağlardan kurtulmaya çalışırsan, her şeyi berbat edersin. İstedğin bu mu?” dedi.

“Lanet olsun, hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Uzanıp, Roderick’in dudaklarına uzun, derin ve kışkırtıcı bir öpücük bıraktı. Roderick de nefesi hızlanmış bir halde ona karşılık veriyordu. Lena, Roderick’in bedeninde artan heyecanı hissedebiliyor, bağlandan kurtulup onu parçalamak istediğini biliyordu. Bu da

onu titretiyor; Roderick'in üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğunu bilmek, onun tahammül sınırlarını zorladığını hissetmek hepten tahrik olmasına sebep oluyordu.

İç gıcıklayıcı bir sesle, "Şimdi rahatla ve tadını çıkar," dedi. Roderick burnundan solumaya başlamıştı.

Lena ellerini arkasına götürüp, sutyenini açtığında Roderick hınıldanarak gözlerini kapattı. Görüp de dokunamamaktan işkence çekiyordu. "Lanet olası kadın! Sen gerçekten beni öldürmeye çalışıyorsun."

Lena yumuşak ama haylaz bir şekilde güldü.

Ardından bacaklarını Roderick'in üzerine atıp sert ve kalın erkekliğinin üzerine oturdu.

Roderick birden gözlerini açtı. Kavurucu bakışlarını Lena'ya kilitlemişti.

Kucağında oturan Lena ise karşı konulmaz bir güç duygusuna kapılmıştı. Roderick'e istediği her şeyi yapabilir, onunla her günaha girebilirdi fakat Roderick'in verebileceği hiçbir karşılık yoktu.

Lena gözlerini ondan ayırmadan, buzvari bir ipek gibi tıkan ses tonuyla, "Emirleri ben veriyorum. Ben izin verene dek hiç hareket etmek yok. Anladın mı?" dedi.

Roderick'in yüzü, duyduğu memnuniyetsizlikten dolayı asıldı.

Lena, uzun ve kaygan darbelerle Roderick'in üzerinde inip çıkmaya başladı. Erkekliğinin her bir santimetresini hissedebiliyor, onu daha da derinlerine doğru aldıkça ne kadar sıkışkin olduğunu fark edebiliyordu. Altındaki vücudun sertliği ve teninin sıcaklığı hoşuna gidiyordu.

Lena kendini yukarı çektikçe, Roderick'in vücudunu büyülenmiş gibi seyrediyordu. Onun üzerinde baştan sona inip kalkıyor, duvarlarının etrafını sardığını ve kasıldığını hissediyordu.

Ardından, erotik bir havayla sürtünerek kendini geriye attı. Roderick'in alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Kendini Lena'ya doğru ittikçe kasları titriyordu.

Lena öne doğru eğilip göğüslerini Roderick'in hafif aralanmış dudaklarına sürtmeye başladı. Lena derin derin solumaya başladığında, Roderick göğüs uçlarını tatmak için dilini dışarı çıkarmıştı. Hakkı yenmiş gibi içten içe küfrediyor ve homurdanıyordu. Lena kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Roderick'in iniltili nefes alış verişinden zevk almış ve kendini tekrar geriye atmıştı. Roderick'in, üzerinde gidip gelirken sallanan göğüslerinin tamamını görmesini istiyordu. Ardından ellerini göğüslerine götürdü. Roderick'in sert ve büyük ellerinin onları avuçladığını hayal ediyordu. Aklından geçen görüntü o kadar arzu uyandırıcıydı ki, gerçekten dokunabilmesi için Roderick'in bağlarını çözmeye zorluyordu onu. Fakat elde ettiği güçten vazgeçmesi gerekeceğini kendine hatırlatarak direndi. Bu iş artık tamamen bir güç meselesi olmuştu.

O da göğüslerini yukarı kaldırdı, dilini çıkarıp göğüs uçlarını kendisi yalamaya başladı.

Roderick açlık içinde, vahşi ve boğucu iniltiler çıkarmaya başlayınca Lena güldü. Kendini çok ahlaksız ve günahkâr hissediyordu. Hiç utanması yoktu.

İyice hızlanmış ve sertleşmişti. Sırtını yay gibi geriye kıvrımış, Roderick'i en derinlerine kadar alabilmek için kalçalarını sıkıp kendini öne doğru itiyordu. Kasıklarına ve sırtına, uyuşturucu almış gibi heyecan dalgaları yayılmaya başlamıştı. Klitorisi titreyip sarsılarak, bir an önce rahatlamak için kıvranıyordu.

Belli belirsiz, hırıltılı bir sesle, "Şimdi," dedi. "Şimdi hareket etmeye başla."

Bu, azgın bir boğayı kafesinden salıvermek gibiydi. Roderick kalçalarını yukarı itmeye başladı. O kadar sert vuruyordu ki Lena, kalçalarını sıkarak hareket etmeden durmak zorunda kaldı.

Vücutları birbirine çarpıyor, et ete vuruyordu. Bacaklarının arası sıcak ve kaygandı. Tempoları arttıkça iyice kayganlaşmıştı. Zorlukla nefes alıyor, kalbi bitiş çizgisine doğru dörtünela koşan bir atınki gibi hızlı atıyordu. Nefesini tutarak kendini Roderick'in üzerine bıraktı. Roderick ise kendini hepten itiyor, olabildiğince derine kadar gitmeye çalışıyordu.

Ve nihayet ikisi de boşalmaya başladı. Roderick'in de bedeni yay gibi gerilmişti. Bağırarak Lena'nın içine boşaldı. Tüm sıcaklığını içine akıtmıştı.

Lena başını geriye atıp gözlerini kapattı. Kendinden geçenmenin verdiği hazzın içinde, neredeyse Roderick'in adını bağıracaktı fakat son saniyede kendini tutmayı başardı. Bu heyecan dolu dakikalarında bile elindeki gücü Roderick'e teslim etmeye direniyordu.

Sonunda Roderick'in üstüne yığıldı. Terleri birbirlerine karıştı. Sıcak tenleri birbirine mühürlendi. Roderick'in göğsüne yatmış, kesik kesik nefes alışını dinliyordu. Roderick derin derin soludukça başı da inip çıkıyordu.

Bir ara kendinden geçmiş olmalıydı. Roderick'in kollarının bedenini sardığını hissettiğinde, hafifçe irkilerek sıçradı. Bağlarından bu kadar sessiz ve kolayca kurtulmasına şaşırıp kalmıştı. Ateşli sevişmeleri boyunca kendini serbest bırakmamış olması Roderick'in ne kadar iradeli olduğunu gösteriyordu.

Roderick bu gece dizginleri Lena'nın eline vermişti. Bu da açıkça ortada olan bir tek soruyu akla getiriyordu: Lena gerçekten kontrolde miydi acaba?

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah Lena'yı uyandıran şey Roderick'in yanında olmayışydı.

Geceyi bedenleri birbirlerine dolanmış halde ona sarılarak geçirdikten sonra yatakta dönüp yokluğuyla yüz yüze gelmek derin ve tatmin edici uykusundan uyanmasına yetmişti.

Hızla doğruldu, çarşafı göğsüne kadar çekip etrafına baktı.

Kamara boştu.

Roderick görünürde yoktu.

Hastalıklı bir deja vu hissine kapılarak bakışlarını yatağın yanındaki komodine çevirdi. Bir tomar para ve bir teşekkür notu bulmayı bekliyordu fakat hiçbir şey olmadığını görünce kendini yatağın başucuna doğru bıraktı. Titrek bir halde soluyordu.

Anlasana kızım. Senden kaçmıyor ki... Gelecek üç hafta boyunca "sahibin" o, unuttun mu?

Suratı asıldı. Elini tereddüt eder bir halde, darmadağın olmuş saçlarına götürdü.

Geceyi Roderick'le geçirmeye aslında hiç niyeti yoktu. Glenn Donahue ile başına gelen felaketten sonra gece hiçbir

erkeklerde yatıya kalmamaya yemin etmişti. Müşteri ya da değil, hiç fark etmezdi. Roderick'ten, onu evine bırakması için şoförünü çağırmasını istemeyi düşünüyordu fakat Roderick onu kollarına alıp da güzel sözler söylemeye başladığında, ondan ayrılacak gücü kendinde bulamamıştı.

Sen gerçekten cezalandırılması gereken bir açgözlüsün... Vicdanı, kendisiyle dalga geçiyordu.

Dışarıda asansörün zilini duydu. Sinirleri gerilmiş, karnı düğümlenmeye başlamıştı. Roderick içeri girdiğinde, vurduymaz bir ifade takınmaya çalıştı.

Roderick'in özel dikim, pahalı İtalyan takımlarını giyerken görüldüğünden daha iyi görünemeyeceğini düşündüyse, Lena çok büyük bir hata yapmış demektir. Bu adam, kalçalarının hemen üstünde duran koyu renk kot pantolon ve kaskı kollarıyla göğsünü saran tişörtü içinde dahi tanrısal bir güzele sahipti. Sandaletlerinden görünen çıplak ayakları bile ağız sulandıracak derecede seksiydi.

"Cünaydın," deyip yatağa yaklaşırken, gözlerini Lena'dan ayırmamıştı. Onu kendine yaklaştıran her adımıda Lena'nın nabızı hızlanıyordu.

"Beni neden uyandırmadın?" Sesindeki sitemi fark edince içten içe korktu.

Roderick güldü. "Çok huzurlu uyuyordun. Seni rahatsız etmek istemedim. Özellikle de dün gece çok fazla dinlenemediğini düşününce." Son söylediği, imalı bir ilave olmuştu.

Lena'nın yanakları kızardı. Dudakları kurudu. Roderick kendini yatağın kenarına atıp da geriye doğru dirseklerinin üzerine uzandığında Lena bakışlarını ondan kaçırdı. Çarşaf-tan yükselen, baştan çıkarıcı seks kokusu Lena'nın kendinden geçmesine ve tahrik olmasına yol açmıştı.

"Neden, Bayan Morrison," Roderick yavaş konuşuyor, bari bir şekilde dalga geçiyordu, "gözlerim bana oyun oynamıyorsa tabii, yüzünün kızardığını düşünüyorum? Dün akşam beni yatağa bağlayıp, kafasına göre takılan küçük, yaramaz tilkiden bunu hiç beklemezdim."

"Kızarmıyorum." Yüzündeki sıcaklığın artmasına rağmen, Lena inkâr ediyordu.

Roderick güldü.

Dikkatini dağıtmayı uman Lena aniden, "Saat kaç?" diye sordu.

"Onu geçti."

"On mu?"

Roderick omzunu silkti, saati umursamıyordu. "Cumartesi sabahları uyumak içindir."

Halbuki Roderick uyanalı epey olmuş gibi görünüyordu. "Eve gitmem gerekiyor," dedi Lena. "Şoförünü çağırabilir misin?"

"Çağırabilirim." Roderick miskin bir halde cevap verdi. "Ama bu çok da işine yaramaz."

"Nedenmiş o?" Lena birden sustu. "Bir dakika! Yatı eden hareket ediyor? Limanda demirli değil miyiz?"

Roderick'in gözleri hınzırlıkla parladı. "Pek sayılmaz."

Lena kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bugün eve gitmiyorsun demek oluyor. Hatta yarın da..."

"Neden?"

"Çünkü Michigan Gölü'nden iki günlüğüne ayrılp gezintiye çıkıyoruz."

"Ne?" Lena haykırarak yatakta doğruldu. "Ciddi olamazsın!"

"Gayet ciddiylim. Bu sabah uyandım, balkona çıktım ve bunun rahatlayıp, güzel manzaralı bir gezinti için harika bir hafta sonu olduğuna karar verdim." Güldü. "Tabii ki bunun

Belize ya da Güney Fransa'da olmayacağını farkındayım. Bir dahaki sefere de oralara gideriz."

Lena zorlanmaktan kaynaklanan bir güvensizlik içinde baktı. "Sen aklını mı kaybettin? Ben seninle geziye falan gelmiyorum! Gemiye hemen geri döndür!"

Roderick hafifçe gülümsedi. "Korkarım bunu yapamayacağım. Michigan'a doğru çoktan yola çıktık."

"Michigan'a mı?"

"Evet. Kaptan, ilk durağımızın Hollanda olduğunu söyledi. Taşlı kaldırımlarıyla çok ilginç görünen, küçük bir Felemenk kasabasına gidiyoruz. Bu onun tarifi, benim değil. Ardından da Mackinac adalarına açılacağız. At arabaları, güzel Viktoryen mimarisi ve kireçtaşı kayalıkları varmış. Ben de daha önce hiç gitmedim ama kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Ne güzel." Lena dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Bana şunu söyle, Roderick. Bu sabah kendiliğinden içinde oluşan bu ilhamı gerçekleştirmeye çalışırken, bu hafta sonu için başka planlarım olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Ne planı?" Roderick'in sesinde bir kıskançlık belirtisi vardı.

Her cumartesi-pazar büyükbabasını ziyaret ettiğini söylemek dilinin ucuna kadar gelmişti fakat ağzını açınca ani bir dürtüyle başka bir cevap verdi. "Bu akşam bir randevum var."

Roderick'in kaşları çatıldı. "Sanıyorum ki sana..."

"Müşteri değil!"

Karamsar ve sahiplenici bir bakış gözlerinde belirdi. Roderick, "Bana görüştüğün biri olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

Lena gözünü bile kırpmadan yalanına devam etti. "Evet."

Roderick'in gözleri kısıldı. "Sana inanmıyorum."

Lena'nın tüyleri diken diken oldu. "Nedenmiş?"

“Sen sadakatsiz biri değilsin de ondan.”

“Açık bir ilişkimiz var,” diyerek Lena, yalanına devam ediyordu.

Roderick’in yüz ifadesi sertleşti. “O zaman aptalın teki olmalı. Ayrıca, bunun aramızda herhangi bir şeyi değiştireceğine inanıyorsan, sen de öyle...”

“Öyle mi?” Lena meydan okuyordu. “Yani başka bir adamın kız arkadaşını becermekten hiç miden bulanmıyor?”

Roderick bir kahkaha attı. “Senin erkek arkadaşın falan yok Lena.”

“Sen bunu nasıl bilebilirsin?”

“Çünkü olsaydı dün şartlarımızı konuşurken bundan bahsederdin.” Sertleşmiş bakışları Lena’nın yüzünde gezindi. “Ayrıca, akli başında hiçbir erkek seni yabancı adamlarla paylaşmayı istemez. Ben olsam kesinlikle yapamazdım.”

Lena’nın nabızı yükseldi. Yutkunmaya çalıştı fakat boğazı kurumuştur.

Roderick güldü. Yumuşak ve ne olduğunu aradığını gösteren bir gülümsemeydi.

Kamaraya göz gezdiren Lena, “Elbiselerim nerede?” diye sordu.

“Temizleniyor. Üzerinde, şey, bir leke vardı.”

Lena ne demek istediğini anlamıştı. Asansörde bir anda nasıl heyecanla sevişmeye başladıklarını hatırladı. Çarşaf gözlerine kadar çekip, kızaran yüzünü saklamaya çalıştı.

Roderick kafasını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Bu da Lena’nın daha çok kızarmasına yol açmıştı.

Roderick’in kahkahası yavaşça söndü. Gülümseyerek kafasını salladı. “Sen ne kadar büyüleyici bir çelişkisiz. Lena”

Morrison. Önümüzdeki üç haftayı seninle geçirmekten çok hoşlanacağım."

"Bahse girerim, hoşlanacaksın."

Kaç kez onu baştan çıkarmış olsa da ya da bir eskort olarak ne kadar kendine güvenen, zevklerine düşkün biri gibi görünse de Roderick'in Lena hakkında bilmediği şey, Lena'nın bir parçasının her zaman kiloları ile mücadele eden, özgüveni eksik, utangaç bir yeniyetme olarak kalacağı idi.

Roderick, koyu renk gözlerini kırparak yatakta doğruldu. "Önemli birkaç telefon açmam lazım." Sesi, özür diler gibi çıkmıştı. "Elimden geldiğince çabuk bitirmeye çalışacağım. Bu arada sen de rahatına bak." Başıyla, banyonun süitini gösteriyordu. "Sıcak bir duş al, ya da istersen jakuziyi doldur."

"Yanımda yedek kıyafetim yok." Lena huysuzlanarak konuşuyordu.

"Sorun değil. Yata gezerken, üçüncü kattaki butik dükkanını çekmiş olmalı. Her seyahatte yanına yedek kıyafet almayı unutan kız kardeşlerim için orayı özellikle yaptırđım. Genide gerçek bir butik bulunmasından son derece hoşnutlar, tek kuruş bile ödemek zorunda olmamaları da cabası. Ayrıca hepsi de tam birer kıyafet arsız olduklarından mağazadaki her şeyin son moda olmasına dikkat ediyorum. İhtiyacın olan her şeyi orada bulabilirsin. Etekler, büstiyerler, kotlar... İç çamaşırları..." Roderick, aklını çelmek için son söylediğini ilave etmiş gibiydi.

Lena bu kez kızarmadığı için kendini tebrik etmekle meşguldü. Duyduklarına inanamaz bir halde kafasını salladı. "Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

Roderick, yaptığından pişman olmadığını gösteren bir ifade ile gülümsedi.

Yeniden asansörün sesi duyulduğunda Lena sorgulayan gözlerle Roderick'e baktı.

"Kahvaltın geldi." Roderick yataktan kalktı. Üniformalı bir hizmetçi, keten örtülü bir servis arabasını iterek içeri girdi. Roderick kadına ilerlemesini işaret etti. Lena göğüslerinin dışarıda olmadığından emin olmak için çarşafı yeniden çekip tirmeye başlamıştı.

Hizmetçi, bir bardak portakal suyu doldurduktan ve kristal bir vazoya yerleştirilmiş, yeni toplanmış çiçeklerle gereksiz yere ilgilenir gibi yaptıktan sonra Roderick, kadına teşekkür etti. O da yanlarından ayrılmadan önce utangaç bir şekilde ikisine de gülümsedi.

Burnuna çarpan sıcak kokular yüzünden Lena'nın karnı guruldamaya başladı.

Bu utanç verici gurultuyu Roderick duyduysa bile belli etmemişti. "Umarım açsındır." Roderick servis arabasının yanında durmuş, gümüş kapakları kaldırarak, Belçika usulü waffle, pastırma, omlet, tahıl ezmesi, kurabiye ve egzotik meyvelerden oluşan kahvaltısının kokusunun etrafa yayılmasına sebep oldu.

Lena'nın gözleri yerinden fırlayacaktı. "Lütfen bana bu kadar yemeği tek başıma yemem gerektiğini söyleme," dedi.

Roderick güldü. "Dün akşam çok fazla bir şey yemedik. Acıkış olmalısın."

"Bunları yiyecek kadar acıkmadım," dedi ama Roderick tabakların içinden birini alıp da servis sehпасına yerleştirirken Lena'nın ağzı sulanmaya başlamıştı. "Sen bir şey yedin mi?"

"Sayılır. Bu sabahki video konferansım sırasında kahve ve simit atıştırdım."

"Video konferans?"

Roderick alaycı bir şekilde güldü. "Yeni Japon iş ortaklarımız cumartesi günü hafta sonundan saymıyor."

"Yani bu gelişigüzel gezi planını yapıp, benim elbiselerimi kuru temizlemeye vermenin yanında bir de iş görüşmesi mi yaptın? Sen ne zamandır uyanıksın?"

"Birkaç saattir. Şurup?"

"Evet, lütfen." Akçağaç şurubunu waffle'ın üzerinde gezdirirken Lena, Roderick'i izliyordu. "Senin etrafta gezindiğini duymamış olmama inanamıyorum. Uykum genelde hafiftir."

"Yorgundun." Roderick'in dudakları gerildi, "Bu gayet belirgindi."

Lena bunu tartışacak durumda değildi. Tatlı bir acı çekiyor, yıllardır kullanmadığı yerlerindeki kaslar ağrıyordu.

Roderick hazırladığı tabağı Lena'ya uzatmak yerine yatağın kenarına oturdu. Waffle batırdığı çatalı Lena'nun ağzına doğru uzattığında Lena o kadar şaşırmıştı ki düşünmeden ağzını açtı.

Roderick, kadının dudaklarını çatalın etrafına sarıp yemeği ağzına alışını izliyordu. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Güzel olmuş mu?" diye sordu.

"Hımm... Harika. Şefe övgülerimi ilet."

Roderick güldü. "İletirim."

Bir parça daha alıp Lena'nın dudaklarına götürdü. Bu kez Lena ağzını açmadan önce tereddüt etmişti. Daha önce hiçbir erkek ona yemek yedirmemişti. Bu ona kendini savunmasız hissettiriyordu. Ve de önemli...

Devam eden birkaç dakika boyunca Roderick çatala aldığı yulafı, yumurtayı ve eliyle kopardığı kurabiye parçalarını Lena'ya yedirdi. Lena ağzını her açtığında göz göze geliyorlardı. Lena asıl lezzetli olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Nefis yemekler mi, yoksa Roderick'in elinden yemek mi?

Bir çatal waffle daha uzattığında Lena geç de olsa o sabah Roderick'in sadece simit yediğini hatırladı. Bileğinden tutup çatalı Roderick'in ağzına doğru çevirdi.

Çatalı ağzına alıp gözlerini kapattığında, Lena, Roderick'i izliyordu. Gerçekten yediği yemeğin mi tadını çıkanyordu, yoksa uzanıp çatalı tutan kendisinin mi tadına bakıyordu Lena emin olamamıştı. Göz kapakları, canlılıkla parlayan gözlerini ortaya çıkararak açıldığında Lena cevabını almış oldu. Roderick çatalı yavaşça yalamaya başladığında Lena'nın göğüs uçları sertleşmiş, klitorisi kasılmaya başlamıştı.

Birbirlerine baktılar. Roderick bir parça mangoyu çatala batırıp önce Lena'nın dudaklarında gezdirdi, sonra da ağzının içine doğru kaydırıldı. Tatlı, leziz aroması diline yayıldığında Lena hoşnutlukla iç geçirdi. Roderick bir parça daha uzattığında, birkaç damla meyve suyu Lena'nın çenesine akmıştı. Roderick akan damlaları eliyle alıp parmağını ağzına götürdü ve sanki Lena'yı tadıyor gibi parmağını emmeye başladı.

Lena'nın içi titredi. Bacaklarının arasına bir ıslaklık dolmaya başlamıştı. Başka birinin yemek yedirmesi gibi basit bir hareketin bu kadar kışkırtıcı olabileceği Lena'nın aklına hiç gelmezdi. Lena, birden Roderick'in elindeki tabağı ağızla, kıyafetlerini parçalayıp çıkarmak ve onu sırtüstü yatağa çekmek gibi bir dürtüye kapılmıştı fakat hafta sonuna el koyduğunu hemen unutacak değildi. Böyle kibirli bir davranış, sıcak ve aklını alacak bir seksle ödüllendirilemezdi. En azından hemen olmazdı.

Roderick Lena'ya yemek yedirmeye devam etmek için çatala uzandığında, Lena elini onun elinin üstüne koydu. "Buradan kendim de alabilirim."

Roderick'in dudakları hafif ama şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tabağı kucağına bıraktığı zaman Lena, kalın yorgana rağmen Roderick'in teninin sıcaklığını hissedebilmişti.

Parmaklarının bedenine değmesi, Lena'nın kasıklarına elektrik dalgaları yayılmasına sebep olmuş, kalçalarını sıkıncaya dek klitorisinin kasılmasına yol açmıştı.

Roderick'in gözlerindeki şeytani parıltı, Lena'nın bedeninde yol açtığı tahribatın farkında olduğunu anlatıyordu. Ve tabii ki bundan hoşnut olduğunu da.

Roderick yataktan miskin miskin doğruldu. "Bu akşam yemeği terasta yiyebiliriz," dedi. "Manzarası harikadır. Panoramik ve ilham verici..."

Lena belli belirsiz mırıldandı. "Senin o manzaradan aldığın en son ilham, beni kaçırman ile son buldu."

Roderick güldü. "Ben 'alıp götürmek' demeyi tercih ederim. Böyle daha romantik. Daha az..."

"Suçlu mu?"

"Kesinlikle."

Daha Lena cevap veremedi Roderick vazodan bir lak aldı. Sapını kopardı. Ardından eğilip nezaketle çiçeği Lena'nın kulağının arkasına taktı. "Sakinleş biraz."

Kalbinin gümbürdemesini yok sayan Lena, asık suratıyla baktı. "Senin telefon açman gerekmiyor mu?"

Roderick güldü. "Gerekıyor. Ve o yatağa girip seninle sevişmekten beni alıkoyan tek şey de bu. Bir kez başlarsam duramayacağımı biliyorum."

Lena'nın ağzı bir anda kupkuru kesildi. Roderick servis arabasından bir dilim pastırma alıp ağzına attı. Lena'ya göz kırptı ve salınarak kamaradan çıkıp gitti. Lena sadece bakakalmıştı.

Ancak Roderick asansöre bindikten sonra gözlerini kapatıp, derin ve içini ürperten bir nefes alabildi. İki gün boyunca Roderick Brand ile bir yatta hapis kalacaktı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Birden, yağmacı bir korsan tarafından esir alınma fikrinin çok da hayal olmadığını düşündü.

On Üçüncü Bölüm

Lena, kahvaltıdan sonra ana güvertedeki butiği gezdi. Yanm saat içinde, hafta sonunu atlatmasını sağlamaya yetecek kadar kıyafetle belirdi. Magnificent Mile'daki dükkânların ona sunabileceği her şeyle rekabet edebilecek bu mağazada, Roderick'in de vaat ettiği gibi ihtiyacı olan her şeyi bulabilmişti. Ana kamaraya dönerken Lena, Morgan olsa alışveriş nirvanasına ermişti diye düşünüyordu.

Kız kardeşini hatırlayınca, cep telefonunu alıp hemen bir mesaj yazdı: *Bazı işlerim var. Bu hafta sonu büyükbabanı ziyaret edemeyeceğim. Onu gördüğünde, benim yerime öp ve ona 1 kartesi uğrayacağını söyle.*

Gönder tuşuna basarken gülüyordu. Bu silik açıklamanın, cevap verdiğinden daha çok soruyu ortaya çıkaracağını biliyordu fakat kardeşine nerede ve kiminle ilgili olduğu hakkında doğruyu söyleyemezdi. Bu nedenle Morgan'ın ne olduğunu sorduğu mesajına karşılık vermeden önce bir süre durdu: *İş için şehir dışına çıkmam gerekti.*

Nasıl yalan söylediğini düşününce, suçluluk duygusu içini kemirmeye başladı. Önce müdürüne yalan söylemişti, şimdi de kardeşine. Gelecek üç hafta içinde belki de yalan söylediği hiç kimse kalmayacaktı.

Sağ ol Roderick, alingan bir halde düşüncelere dalmıştı.

Düşüncelerinin yerini daha faydalı bir şeyin alması için yüzmeye karar verdi.

Butikten aldığı beyaz bikiniyi giyip havuzu aramaya başladı. Roderick ona yatı gezdirirken, havuzun yerini aklının bir kenanna yazdığını umuyordu. Bu büyüklükteki bir yatta kaybolmak çok kolaydı. Neyse ki onu kibarca, barı ve en üstteki güverteye çıkan çift taraflı merdivenleri ile onu bekleyen büyük yüzme havuzunun bulunduğu üst kata yönlendiren bir mürettebata rastlamıştı.

Elbisesini çıkarıp sandaletlerini kenara fırlattıktan sonra havlusunu şezlonga serdi. Ardından titizlikle soğuk ve canlandırıcı suya girdi.

Bir saat içinde beş kilometre kadar yüzmüştü. Aylardır bu kadar yüzmemişti ve bu ona çok iyi gelmişti. Başını suyun üzerine çıkardığı anda alkış sesleri duydu. Görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırpmaya başladı. Başını kaldırdığında, havuzun kenarında durmuş tepesinde dikilen Roderick'i gördü. Yüzünde yayvan bir gülümseme ile Roderick el çırpıyordu.

Roderick hayranlıkla, "Deniz kızım benim," dedi.

Lena, Roderick'in uzattığı elini tutarak, hiç çaba harcamadan kendini suyun dışında buldu.

"Teşekkür ederim," dedi. Islak saçlarını geriye attı. "Sen ne kadardır buradasın?"

Roderick, gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Senin ne kadar muhteşem bir yüzücü olduğunu görmeme yetecek kadardır."

Lena da gülümseyerek karşılık verdi. Roderick'in komplimanlarına karşı tamamen duyarsız değildi. "Teşekkür ederim."

Roderick'ten uzaklaşarak havlusunu serdiği şezlonga oturdu. Roderick'in bakışlarının sıcaklığını, kalçalarında hissedebiliyordu. O kadar sıcak bakıyordu ki Lena'nın tüyleri diken

diken oluyordu. Roderick yanma yaklaşırken, Lena havlusunu almış, kollarını ve bacaklarını kuruluyordu.

Roderick, "Böyle yüzmeyi nerede öğrendin?" diye sordu.

"Bana yüzmeyi, dört yaşımdayken büyükbabam öğretmişti. Bana balık gibi suya düşkün olduğumu söylerdi."

"Buna inanırım." Roderick, Lena'nın yanındaki şezlonga oturdu. "Sana neden denizkızı dedim sanıyorsun?"

Lena güldü. Saçlarını bükerek içindeki suyu süzüyordu. "Beni lisede yüzme takımına katılmak için cesaretlendiren de büyükbabamdır."

"Eminim ki hiçbir sorun yaşamadan bunu da başarmışsındır."

"İlk seferinde değıl. Ben diğerk yüzücüler kadar hızlı değıldim." Durdu, bir an kendi de şaşırdıktan sonra itiraf etti. "Biraz kilo vermem gerekiyordu."

Roderick'in bakışları dümdüz karnında, ince belinde ve demir gibi sımsıkı kalçalarında dolaşırken yüzü kızardı.

"şu an gördüklerine aldanma," diyerek Roderick'in aklından geçenleri dile getirdi. "Her istediğini rahatlıkla yiye-bilen kardeşimin aksine, ben her zaman kilolarımla savaşmak zorundayım. İlk seferinde başaramayınca, gerçekten çok sıkı çalıştım. Beslenme şeklimi değıştirip gereken kiloyu verdim. Böylece bir sonraki yıl seçmelere hazır hale geldim. Yüzme takımına katılmak verdiğim kiloları korumama ve kilo vermeye devam etmeme çok yardımcı oldu. O nedenle, haftada en az üç kez havuza gidebilmek için elimden geleni yapıyorum."

"Ne güzel," dedi Roderick.

"Sağ ol." Şezlonga uzandığında, Roderick'in beğenisini sergileyen bakışları, yeniden vücudunda dolaşmaya başlamış uçları sertleşene dek göğüslerinde takılı kalmıştı. Elbisesini giymeyi

düşündü fakat daha sonra Roderick'e kendisini ne kadar etkilediğini bilmek memnuniyetini yaşatmamak için vazgeçti. Zaten bilmiyormuş gibi...

Düşüncelerini bir kenara bırakıp plaj çantasından güneş gözlüklerini çıkardı ve taktı. Güneş ılık, gökyüzü kadife gibiydi. Roderick bir konuda haklıydı. Bu, gölde geçirmek için harika bir hafta sonuydu.

"Üşürsen," dedi Roderick, "haber ver, çatıyı kapattırayım."

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Lena. "Gölden esen harika bir meltem var."

"Güzel." Kollarını başının arkasına bağlamış, arkasına dayanarak şezlongda oturan Roderick, hiç acelesi olmayan bir adam örneği sergiliyordu. Son derece seksi ve tehlikeli bir adam.

Lena, bakışlarını ondan kaçırarak sordu. "Telefon görüşmelerini bitirdin mi?"

"Bitirdim. Artık tüm ilgimi sana verebilirim."

Lena'nın nabızı hızlandı. Lena, görünüşte masum olan bu sözcüklerin Roderick'in ağzından baştan çıkarıcı bir vaat gibi dökülmesinin kazara olmadığını biliyordu. "İlk durağımıza ne zaman varmış oluruz?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Ne zaman istersen. Kaptana ağırdan almasını, çok hızlı gitmemesini söyledim. Acelemiz yok."

Kendi adına konuş, diye düşünüyordu Lena. Bir anda, aralarında bir tampon oluşturmaları için başka insanların da yarlarında olmasını istedi.

Roderick aklından geçenleri okumuş gibi aniden kalktı ve Lena'nın şezlonguna oturdu. Kotunun kumaşı Lena'nın pırlak bacaklarına değiyordu.

Lena irkilip yerinden doğruldu. "Ne yapıyorsun sen?"

Roderick Lena'nın bu haline güldü. "Susadın mı? Sana içecek bir şey getirebilirim." Lena kafasını kaldırıp da barda kimsenin olmadığını görünce, Roderick, "Sana içecek bir şey hazırlayabilirim," dedi. "Ne istersen..."

Lena güldü. "Bir mojito fena olmazdı." Ondan kurtulmaya çalışıyordu.

Roderick gülümseyerek cevap verdi. "Bir mojito, hemen geliyor," dedi fakat çıplak tenini baştan aşağı yakan bakışlarla Lena'nın yanında oyalanmaya devam ediyordu. Alçak ve boğuk bir sesle, "Tanrım, çok güzelsin," dedi. "Bu bikiniyle, gözlerini senden alamıyorum. Bunu butikte mi buldun?"

Lena zorlukla yutkundu. "Elbette."

Roderick'in arzulu dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben daha iyisini seçemezdim." Lena'nın kalçalarındaki ip bağlara parmağını geçirdi. "Kolayca çözülebilir, kolayca bağlanabilir..."

Lena'nın bacaklarının arasında bir titreme belirdi. Birden doğrulup, bacaklarını şezlongun diğer tarafından aşağı uzattı. Ayağa kalkarken, güneş gözlüklerini hızla yüzünden çekip şezlonga fırlattı.

"Ben yeniden yüzmeye gidiyorum."

"Ben de geliyorum."

Lena omzunun üzerinden bakıp da Roderick'in soyunduğunu ve güneş ışığında parlayan kaslarını görünce, heyecandan soluğu kesilmişti. Bakışlarını hızla kaçırıp kendini havuzun sularına bıraktı. Hemen ardından Roderick'in havuza girmesiyle bir su sesi duydu. Yüzerek ondan uzaklaşmaya çalışıyor, aniden içinde beliren kaçma dürtüsünü maskeleyerek için yavaş yüzüyordu.

Bir çift güçlü el belinden tutup onu suyun altına çekince, Lena'nın nefesi tılandı. Kollarını ve bacaklarını çırpmaya başlamış, boğuşurken su yutmuştu.

Su üstüne çıktıklarında, ağzından sular dökülerek ve kızgınlıkla haykırdı. "Sen ne halt ettiğ..."

Roderick dudaklarını Lena'nın dudaklarına uzatıp onu öpmeye başladı. Ağzının içinde Roderick'in sıcak ve ıslak dilini hissetmek, Lena'nın damarlarına elektrik kıvılcımları yaymış bir anda direncinin kırılmasına yol açmıştı. Roderick yüzünü ellerinin arasına alıp, onu kendine doğru iyice çekince, Lena da kollarını onun boynuna doladı. Nefesi kesilip de ciğerlerine oksijen çekmek için durana dek onu öptü.

Roderick'in dudakları yavaş yavaş öpücükler bırakarak Lena'nın çenesinde, kulaklarının arkasındaki hassas teninde ve boynunda dolaşıyordu. Ellerini belinden göğüslerine kaydırırken, Lena da bacaklarını ona dolamıştı. Yavaşça okşadığı göğüs uçları sertleşmiş, Lena titremeye başlamıştı.

Bu hafif dokunuşlar artık yeterli gelmemeye başlayınca Roderick, Lena'nın bikinisinin üstünü çıkardı. Avuçlarına dökülen göğüslerini sıktı. Aldığı hazdan hırıltılı sesler çıkarmaya başlayan Roderick ardından başını öne eğip, ağzını Lena'nın boncuk gibi görünen meme uçlarından birine dayadı. Lena inleyerek Roderick'in daha rahat öpebilmesi için kendini geriye doğru attı. Roderick göğüs uçlarını emiyordu. Önce birini, sonra diğerini... Dilinin ıslaklığı, etraflarını saran suyun ıslaklığı ile karışıyordu.

Bacaklarının arasındaki kasılma derinleştikçe, Lena arsızca Roderick'in ereksiyon olmuş erkekliğine sürtünüyor, onu içinde istiyordu. Roderick dudaklarını Lena'nın göğüslerinden çekerken, bikinisinin altını ustaca çözüp çıkardı. Kumaş parçası suyun üzerinde yüzerek uzaklaştı. Ardından elini aşağı indirip parmaklarını Lena'nın şişmiş klitorisinde gezdirmeye

başladı. Roderick'in dokunuşları karşısında Lena inliyordu. Bacaklarını tamamen açmış, daha derine dokunması için adeta Roderick'e yalvarıyordu.

Roderick günahkâr ama seksi bir gülümsemeyle suyun altında kayboldu. Lena'nın kalçalarını tutup bacaklarını yana ayırdı. Lena bacaklarının arasında Roderick'in dudaklarını hissettiği anda, şaşkınlık içinde nefesini tuttu. Suyun soğukuna inat dilinin sıcaklığı, Lena'nın daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Gözlerini kapattı. Vahşi bir çığlıkla boşalınca dek Roderick dilini klitorisinde gezdirirken, inlemeye devam etti.

Roderick sudan çıktı. Lena'nın titreyen bedenini özenle kucaklarken, duyduğu memnuniyetten gözleri parlıyordu. Kalın, siyah kirpiklerinden sular damlıyordu. Eğilip Lena'yı içten öpücüklere boğdu. Lena gözlerini kapatınca, parlak mavi gökyüzü de yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı.

Roderick birden mayosunu çıkarıp da Lena'yı döndürdüğünde ve güçlü bacaklarının üstüne doğru çektiğinde Lena'nın başı hâlâ dönüyordu. Uzun, kalın erkekliği teninde kayıp, içine girdiğinde bir çığlık attı. Bir kolunu kıvrıp Roderick'in ensesine doladı. Başını geriye atıp omzuna yasladı. Roderick'i içinde çok büyük hissediyordu. O kadar derinlerine girmişti ki Lena onu göğsünde hissettiğine yemin edebilirdi. Roderick hareket etmeye başlayınca, darbelerini daha derinden hissetmeyi umuyordu. Hızlı, sert ve çıldırmış gibiydi... Aksine Roderick yavaşça, hepten aklını almaya yetecek kadar duygusal bir ritimle gidip gelmeye başlamıştı. Karnında beliren iç gıcıklayıcı hareketlenme, kasıklarında toplanıp damarlarından tüm bedenine yayıldı hızla.

Roderick, Lena'nın saçlarını bir omzuna toplayıp has-saslaşmış tenine dişlerini sürterek omzunu öpmeye başladı. Lena sarsılarak titriyordu. Roderick'in parmakları, Lena'nın

karnından yukarıya süzüldü. Göğüslerini avucuna almış dikleşmiş uçlarını parmaklarıyla sıkıştırıyordu. Lena, zevk ve acıyla karışık inliyordu.

Roderick hızlandıkça suyun yüzeyi dalgalanmaya başladı. Lena öne doğru eğilerek, Roderick'i mümkün olduğunca daha çok içine alabilmek için bacaklarını iyice açtı. Birbirlerine kenetlenmiş vücutları arasındaki sürtünme o kadar sıcaktı ki Lena suyun kaynamamasına şaşıyordu. İçinde oluşan hazın dayanılmaz oluşu onu kırıma noktasına sürüklüyordu.

"Benim için boşalmanı istiyorum, Lena." Roderick, kulağına fısıldamıştı.

Lena inledi. "Ben..."

"Şimdi."

Lena, orgazmın şiddetiyle, çığırarak ve sarsılarak kendinden geçti. Roderick saldırganlaşıp hızlandıkça ve sertleştikçe Lena'nın belinden sıkıca tutmaya başlamıştı. Bacakları, Lena'nın kalçalarına çarpıyordu. Hırıltılı nefesi Lena'nın kulaqlarını dolduruyordu. Derken Roderick kaskatı kesildi, inleyerek içindeki sıcak sıvıların tamamını Lena'nın içine bıraktı.

Nefes almaya çalışıyordu. Yüzünü Lena'nın ensesine dayamıştı. "Kahretsin, bebeğim!" Sesi sert çıkmıştı. "Çok ateşliydi."

Lena rüyada gibi gülümsüyordu. "Evet..."

Boşalmanın verdiği bitkinlik hissi, Lena'nın tüm bedenini kaplamıştı. Roderick'in burnunu, ensesine ve yüzüne sürttiğini; onun kollarında olup suda öylece salındıklarını zar zor fark edebilmişti. Su, sakinleştirici ve yumuşak dalgalarla, hâlâ daha kabarık olan kadınlığına çarpıyordu. Öylesine rahatlamıştı ki hemen o anda ve oracıkta uykuya dalabilirdi.

Ancak havuzun kenarına ulaştıklarında Lena gerçek dünyaya dönebildi.

Roderick onu merdivenlere doğru çektiğinde, "Bekle," dedi. "Havuzdan çıplak çıkamayız. Mürettebattan biri bizi görebilir. Ya da kıyıdaki insanlar..."

"Bekle burada." Roderick, üzerlerinden çıkardıkları mayolarını almaya gitmeden önce, sıcak ve ıslak bir öpücük aldı. Geri döndü. Birbirlerine miskin miskin gülümseyerek giyindiler. Lena, Roderick'in önünden merdivenleri çıkarken, kıskırtıcı bir şekilde kalçalarını sallıyor; Roderick dokunmak için uzandığında ise ondan hemen uzaklaşıyordu.

Eşyalarını toplamak için şezlonga doğru ilerlerken, Roderick Lena'yı arkasından yakaladı. Kucaklayıp omzuna attı.

"Hey!" Lena'nın sırlıslıkla olmuş saçları, bir perde gibi yüzüne inmişti. "Eşyalarımı a..."

"Sonra alırsın." Roderick, güverteden inmeye başladığı sırada, Lena'nın kalçasına bir tokat attı. "Benimle bu şekilde oynadığın için cezalandırılman lazım."

Öndördüncü Bölüm

Ve onu cezalandırdı da...

Önden, arkadan, yanlamasına, duvara dayayarak, yerde... Lena'yı o kadar çok kez boşalttı ki Lena her orgazmın ardından gözlerinin önünde çakan şimşeklerden kör olacağını düşünmeye başlamıştı. Roderick doyumsuzdu. Lena'ya gelince, o da...

Sonunda tamamen birbirlerine dolanmış, bütünüyle boşalmış bir halde yığılıp kaldıklarında saatler geçmişti. Yatağın her yeri sıırıksıklamdı, kendileri de...

Lena, Roderick'in sıcak göğsünde uzanmış, hızla nefes alıyordu. "Hepsi Hollanda'yı görünce oldu," dedi.

Roderick homurdandı. "Hollanda kim?"

Lena gülmeye çalıştı fakat ciğerlerinde yeterince hava yoktu. Birkaç dakika sonra yeniden konuşmaya başladı. "Kaptanın arkamızdan arama kurtarma ekibi göndermemesine şaşırdım doğrusu."

Roderick güldü, bedeninin yaydığı titreşim Lena'nın bedenini de sarsmıştı. "Kaptana, limana yanaşmadan en az yarım saat önce sesim çıkmazsa, durmamasını söyledim."

Lena'nın dudakları hınzırlıkla kıvrıldı. "Önceden planladın yani?"

"Buna iyi bir öngörü demeyi tercih ederim. Plan deyince kulağa..."

"Suçlu gibi mi geliyor?"

"Kesinlikle."

İkisi de güldü.

Şakağına bir öpücük bırakan Roderick söyleniyordu. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

"Beni kaçırdığın için mi?"

Roderick, "Alıp götürdüğüm için," diye düzeltti.

Lena içini çekti. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Beni örümcek ve sıçanlarla dolu, karanlık ve küf kokan bir zindana kilitleyebilirdin."

Lena, Roderick'in gülümsediğini hissetti. "Zindanım yok."

"Nasıl yani? Bu kocaman yatta başka her şey var ama"

"Evet, ama ben korsan değilim."

"Buna henüz karar vermedim."

Roderick güldü. "Ben korsansam, o halde sen de..."

Lena bir kahkaha attı. "Ah, hayır! Sakın söyleme."

"Neyi söylemeyeyim?"

"Korsan hazineleri ya da benim şimdiye kadar ele geçirdiğin en değerli ganimet olduğuma benzer bir şey söyleme sakın."

Roderick güldü. "Nedenmiş o?"

"Çünkü o zaman son derece bayat espriler yaptığina dikkati çekmek zorunda kalırım."

"Tamam, o zaman söylemem." Roderick'in gözleri vahşice parladı. "Her ne kadar ele geçirdiğim en iyi ganimet olsan da..."

Lena güldü. Karasevdaya tutulmuş bir saf gibi içini çekip kirpiklerini kırıştırdı. Dalga geçiyordu. "Pekâlâ, kaptan, bahse girerim ki bunu her kıza söylüyorsunuzdur."

"Hayır." Roderick'in bakışları yumuşadı. "Sadece sana..."

Lena'nın gülümsemesi duruldu. Göz kırparak, başını yeniden Roderick'in sert ama sıcak göğsüne dayayıp camdan dışarı bakmaya başlayana dek heyecan dolu birkaç dakika boyunca bakışları birbirlerine kilittendi. Michigan sahilinin turuncu, kırmızı ve mor ışıklarla parıldayan manzarası, gökyüzüne yansiyordu.

Lena hayranlıkla, "Ne kadar güzel bir gün batımı..." dedi.

"Evet." Roderick elini Lena'nın sırtında aşağı yukarı gezdiriyordu.

Lena, bu dokunuşlara yenilmemek için çaba sarf ediyordu. Tüm bedenine yayılan huzura... Ve de o anın duygusal kusursuzluğuna... Fakat nasıl dayanabilirdi? Pek çok kadının sadece haval edebileceği, hayatında bir kez başına gelebilecek bir deneyim yaşıyordu. Hayatında gördüğü en muhteşem en engin adam onu lüks bir gemiyle alıp götürmüştü. Evet, alıp götürmüştü. Bir günde ona, yıllarca yaşadığından daha çok orgazm yaşatan, kalbini durduracak kadar seksi bir adam. Şimdi de onun kollarına uzanmış, nefes kesen gün batımını izliyor ve tamamen mutluluktan uçacağı üç haftayı düşünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, bu fazlasıyla güzel olacaktı.

Neden, ah, neden daha farklı şartlar altında tanışmamışlardı?

Ne fark ederdi? Kendi vicdanıyla kavga ediyordu. Nereden ki nasıl tanıştığınız hiç fark etmez, sen yine de bir eskortsun ve o buna rağmen seni başkalarıyla paylaşmayı reddeden bir adam. Kendisi öyle demedi mi?

"Hey!"

Lena kafasını kaldırıp Roderick'in sorgulayan bakışları ile karşılaştı. "Özür dilerim. Bir şey mi söyledin?"

"Önemli bir şey değildi. Senin neden yüzün asıldı?"

"Yüzüm mü asıldı?"

"Evet."

Omzunu silkti, zaman kazanmaya çalışıyordu. "Sadece düşünüyordum."

"Neyi?"

Lena içini çekti. "Zandra beni bir müşteriye göndermek için ararsa, ona ne diyeceğimi."

"Müsait olmadığını söyle." Roderick için bunu söylemek çok kolaydı.

"Üç hafta boyunca mı?"

"Elbette."

"Sen Zandra'nın hiçbir şey sormadan bunu hemen kabul edeceğini mi sanıyorsun?" Lena öfkelenmişti. "Onu tanıyorsun. Ne söylemeliyim sen daha iyi bilirsin."

Roderick güldü. "Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır!"

Roderick gülerek bir kaşını kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Çünkü."

Roderick bekledi ama Lena devamını getiremedi. Roderick, "Bu bir cevap değil," dedi.

Lena öfkeyle soluyordu. "Açık konuşayım mı? Zandra'nın anlaşmamızı bilmesini istemiyorum."

"Anladım." Lena'nın yüzüne dokundu. "Utaniyor musun?"

Lena sert bakmaya başlamıştı. "Neden utanacakmışım? Ben senin para karşılığında seks yapmak için kiraladığın biri değilim."

"Etkilevici" Roderick...

Bu adamda hiç utanma yoktu.

Lena, "Zandra'ya anlaşmamızdan bahsedemem çünkü sen bir müşterisin," diye açıkladı. "Ve ben seninle yatarak şirket politikalarını çiğnedim."

"Yatmak? Yaptığımız şeye yatmak mı diyorsun?" Lena'nın kalçasını sıktı.

Lena'yı ateş bastı. Yüzü ve sırtı yanmaya başladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diyerek Roderick'in eline vurdu.

"Bence Zandra'yı hafife alıyorsun. Bence ona anlaşmamızla ilgili gerçekleri anlatırsan, seni yargılamayacaktır."

"Mesele bu değıl." Lena sabırlı olmaya çalışıyordu. "Mesele şu ki müşterilerle ilişkiye girmemem gerekiyor. Bense seninle Michigan Gölü'ne açıldım ve burada bilmem kaçınıcı orgazmımı yaşıyorum."

"Bilmem kaçınıcı?" Dalga geçiyordu. "Saymadın mı yani?"

Lena öfkeyle baktı. "Ben neden eğlenmiyorum acaba?"

Roderick güldü. Güçlü ve iri kolları ile Lena'yı kendine doğru çekip sıcak bedenine iyice sokuldu. "Ben sadece seninle uğraşıyordum, bebeğim. Ne söylediğini anlıyorum. Zandra'nın bizi bilmesini istemiyorsan, tek kelime dahi etmem."

Roderick'in "biz" deme şekli, kulağı gizli bir aşktan bahseder gibi geliyordu. Ki bu Lena'nın istediğı şeydi.

İçini çekip Roderick'in, dokunuşlarına titreyerek cevap veren muhteşem göğüs kaslarında parmak uçlarını gezdirdi. "Pekâlâ," dedi gelişigüzel çıkan bir ses tonuyla. "Zandra bana sizin ilişkinizin geçmişe dayandığını söyledi."

"Hı hı."

"Aynı mahallede büyümüşsünüz, aynı okullara gitmişsiniz..."

"Evet."

"Hep iyi arkadaş olmuştunuz."

"Hep..." Roderick'in uyuşuk çıkan sesi, içinde gizli bir gülümseme barındırıyordu. "Bana sormak istediğin bir şey mi var, Lena?"

"Pekâlâ." Kaçamak yoldan konuşuyordu. "Sadece şunu söylemek istiyorum, Zandra güzel bir kadın."

"Hem de çok." Roderick de aynı fikirdeydi.

"Erkekler her zaman onun peşinde."

"Ve sen de benim neden o erkeklerden biri olmadığımı merak ediyorsun."

Lena alt dudaklarını hafifçe ısırıldı. "Aklımdan geçmedi değil Zandra bana platonik bir ilişki yaşadığınızı söyledi."

"Ve sende bunu inanması güç buldun."

"Biraz." Lena utanarak kabul etti. "Demek istediğim, Zandra gerçekten göz alıcı."

"Öyle." Roderick yumuşak bir gülümsemeye devam etti. "Ama anlamam gereken bir şey var. Ben Zandra'yı daha süt dişleri varken, dizleri yara bere içinde, darmadağın saçlarıyla tamdım."

"Çok kötüsün!" Lena, dirseğiyle Roderick'i dürttü.

Roderick güldü. "Kötü olmaya çalışmıyordum." Lena yeniden vurmadan elini tuttu. "Bitirmeme izin verseydin, Zandra'nın da beni, daha büyümeye çalışan, sıska bir çocukken tanıdığını söyleyecektim. Demek istediğim şu ki Zandra benim için hep bir kardeş olmuştur. Zeki ve başarılı bir kadın olduğu için onunla gurur duyuyorum ve kesinlikle onun bir afet olduğunu da tartışmıyorum fakat ben onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. Benim için o her zaman tatlı, kavgacı Za-za olarak kalacak."

Lena kafasını kaldırıp baktı ve güldü. "Za-za... Bu, bir şekilde ona yakışıyor."

Roderick gülümsedi, Lena'nın parmak uçlarını ısırmaya başladı. "Bütün bunlar seni neden ilgilendiriyor? Zandra ile yatmış olsam, beni kıskanır mıydın?"

"Tabii ki de hayır."

"Yalançı."

"Yalan söylemiyorum," diye iddia etti. Parmaklarını Roderick'in ağzından çekip aldı. "Bu sadece çok tuhaf geldi, hepsi bu. Bizim aramızda olanlar zaten yeterince kanşık. İhtiyacım olan son şey, patronumun yasak bölgesine girdiğim için gizlenmek."

Roderick yavan yavan sırttı. "Şanslısın. Ben balta girmemiş arazilerden oluyorum. Bana rahatlıkla tecavüz edebilirsin."

Lena güldü. "Rüyada görürsün."

"Sen öyle san." Başını Lena'nın boynuna doğru eğdi. Nefesi Lena'nın tenini gıdıklamıştı. "Zandra hakkında söyleyeceğim son şey..."

"Evet?" Lena hevesle atıldı. Söyleyeceklerini duymaya can atıyordu.

Roderick kafasını geriye çekti, gözlerindeki olup bitenleri anladığını gösteren parıltıyla, "Merak ettin, değil mi?" dedi.

Lena kızardı. "Sen ne söyleyecektin?"

"Zandra ile olan ilişkimin doğası hakkında aklımda en ufak bir tereddüt varsa, kardeşim Remy'ye sor."

"Remy?"

"Remington'ın kısaltması. Annem, en sevdiği pembe dizilerden birindeki bir karakterin adını vermiş."

"Peki, ama ben neden Zandra ile arandakileri Remy'ye soracaktım?"

"Çünkü ona deli oluyor. Birkaç yıl önce bu arzusundan bahsetmişti. Ve o da biliyor ki ben asla, senin söyleminle, onun bölgesine girecek değilim."

Lena gülümsedi. "Ne kadar tatlısın ve de vefalı..."

Roderick omzunu silkti. "Biz ikiziz. Her zaman birbirimiziz..."

"Aman Tanrım!" Lena, yerinden fırlayacak gibi büyümüş gözleriyle bakıyor, adeta haykırıyordu. "Bu da senden iki tane var demek oluyor."

Roderick, Lena'nın tepkisinden hoşlanmış, gülüyordu. "Çok kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Kötü değil." *Sadece tehlikeli* diyerek cümlesini içinden tamamladı. Tanrı'nın, Roderick'in tasmağını çözüp kadın milletinin üstüne salması yeterince korkutucuydu. Peki ya ondan iki doz olunca? Tamamen akıl almaz bir şeydi bu.

Lena, ikizi hakkında sorular sormak istiyordu fakat Roderick bir anda yataktan yuvarlanıp kalktı. Eğilip Lena'ya o kadar kolay kucakladı ki Lena birden fiziksel olarak ne kadar zayıf kaldığını hatırladı.

Kollarını boynuna dolayıp şakayla karışık sordu. "Beni nereye götürüyorsun, korsan?"

Roderick, çapkın bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bana yaşıma zamanı geldi, benim balıketli haspam."

"Harika. Ben de sana sırtını yıkamakta ne kadar becerikli olduğumu göstermeye can atıyordum."

Roderick, imalı bir şekilde kaşlarını oynatarak sordu. "Peki ya ön taraflarımı?"

Lena cilveli bir bakışla yanıtladı. "Elbette sahip."

"O zaman tek yapmam gereken şey, seni bir kez daha gasp etmeden önce, ne yiyeceğimize kadar vermek. Şunu da belirtiyim, Lena," diye ekledi, gözleri zafer hırsıyla parlıyordu, "sahip dedirtmek, sadece bir günümü aldı."

On Beşinci Bölüm

O akşam geç saatte, Mackinac adasına inip adanın en güzel manzarasına sahip romantik bir sahil lokantasında akşam yemeği yediler. Aslında manzara çok da umurlannda değildi. Etrafı seyretmekten çok birbirlerine bakmakla ve masanın üzerinden birbirlerine samimi gülücükler vermekle zaman harcamışlardı.

Yemekten sonra şehrin, kaldırım boyunca dizilmiş dükkânlardan gelen nefis şekerleme kokularının yayıldığı, resmedilmeye değer sokaklarında el ele dolaştılar. Roderick, Mackinac adasının dünyaca ünlü şekerlemelerinden almak için onu dükkânlardan birine sürüklediğinde, Lena çok da direnmemişti. Cennetten çıkmış, el yapımı nefis şekerlemelerin birini yemek yeterli gelmemişti. Dükkân sahibinin iddiasına göre, tereyağında kavrulmuş cevizden çikolataya kadar çok çeşitli aromalar kullanıyorlardı. Birbirlerine şekerleme yedirip parmaklarını yalarlarken ateşli gözlerle bakıştılar. Dükkân sahibinin bile bu hallerinden yüzü kızarmıştı.

Dükkândan ayrılmadan önce Roderick, kuzenlerine ve yeğenlerine götürmek için farklı çeşitlerin her birinden yamışar kilo kadar almıştı. Onları yata geri götürmesi için atların çektiği arabalardan birine bindiklerinde Roderick elini

pakete daldırıp bir parça şekerleme kopardı ve Lena'nın ağzına doğru uzattı. Lena dudaklarını onun parmaklarının etrafına kapatıp, emerek üzerlerine bulaşmış çikolatayı temizledi. Roderick'in gözbebekleri büyümüş; ay ışığının aydınlattığı, etrafı kapalı olan yolcu bölümündeki hafif karanlığın içinde parlamaya başlamıştı.

Bu kez Lena şekerlemeden bir parça koparıp ona uzattı. Ardından, dilinde erimiş çikolataların tadını çalmak için Roderick'in dudaklarını yaladı.

Roderick mırıldanıyordu. Dudaklarını Lena'nın dudaklarından alıp boynuna indirdi. Burnunu boynuna sürterken, çenesindeki hafif uzamış sakalların tenine sürmesi, Lena'nın kasıklarında bir elektriklenmeye sebep olmuştu. Roderick, boğuk bir sesle fısıldayarak, "Seni istiyorum. Lena," dedi.

Lena birden titredi. "Ben de seni istiyorum. Fakat biraz beklemek zorundayız. Zaten limana varmak üzereyiz."

"O kadar uzun bekleyemem."

Lena istemeden de olsa Roderick'ten uzaklaştı. "Mecbursun."

"O zaman benim için kendine dokun."

"Ne?"

"Beni duydun." Roderick'in kadife gibi, alçak sesiyle bunu söylemesi, günaha davet çıkarıyordu. "Kendini tatmin ettiğini görmek istiyorum. Sadece benim göz zevkim için..."

Lena kafasını salladı, arabacının olduğu tarafa doğru, dışarı baktı. "Burada değil. Yata döndüğümüz zaman..."

Roderick'in gözlerine şeytani bir parıltı geldi. Eğilip Lena'nın kulağına fısıldadı. "Sen kendine dokunmazsan, bunu senin için ben yaparım."

Lena'nın içine titrek bir arzu yayıldı. Roderick'e baktı. İsteddiği şeyi yapmayı reddederse, Roderick'in tehdidini gerçekleştireceğinden hiç şüphesi yoktu. Elleri çoktan eteğini yukan

sıyırmaya başlamıştı bile. Dokunuşundaki sıcaklık, Lena'nın bedenindeki her bir zerreyi yakıyordu.

Daha önce kimsenin önünde mastürbasyon yapmamıştı. Kendi yatak odasının mahremiyeti içinde defalarca yapmıştı elbette ama bir izleyicinin önünde hiç yapmamıştı. Bunu da ilk kez Roderick'le deneyecek olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ne de olsa suyun altındaki ilk orgasmını da onunla yaşamamış mıydı? Hafta sonu bitmeden daha pek çok "ilk" yaşayacağından artık hiç şüphesi kalmamıştı.

Nabızı hızlandı. Elini eteğinin içine sokup çamaşırının üzerinden kendine hafifçe dokunarak bunun nasıl olacağını anlamaya çalışıyordu. Çoktan sıırılsıklam olmuştu. Roderick etrafında olduğu sürece, bedeni hep hazır bir haldeydi.

Gözlerinin içine bakarak, Roderick'in kendisini izlediğini görerek, koltukla rahatça arkasına yaslandı. Yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde bacaklarını ayırdı. Hâlâ daha şekerlemenin tadı duran iki parmağını yalayarak ıslattı, ardından ikisini birden ıslak kadınlığına soktu. Bedeni yay gibi kıvrılmıştı. Aldığı hazdan, dudaklarının arasından hafif bir ahh sesi çıktı. Parmaklarını gidebildikleri kadar derine itiyor, kadınlığının sıcak duvarlarına baskı yapıyordu.

Roderick gözlerini ayırmadan, koltuğunda arkasına yaslanmış oturuyordu. Uzun bacaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Fakat Lena onun bu rahat görünmeye çalışan haline bir saniye bile inanmamıştı. Bedeninden yayılan sıcaklığı ve gerilimi hissedebiliyordu. Araba, bir sokak lambasının altından geçtiği sırada, pantolonunun ön kısmında beliren kabanklığı da fark etmişti.

Roderick tarafından izlenmenin verdiği duygu, inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Lena, kasten yavaş hareket ederek parmaklarını içeri dışarı hareket ettirmeye devam ediyordu. Göğüs uçları sertleşmiş, artık onlar da ilgi istemeye başlamıştı.

Boşta kalan eliyle sağ göğsünü önce avuçladı. Ardından klitoris kadar sertleşinceye dek ucunu parmaklarının arasında yuvarlamaya ve çekiştirmeye başladı.

Roderick sadece izliyordu. Burnundan soluyarak ve gözleri şehvetle parlayarak. Lena, her an için üzerine atlayabileceğini düşünüyordu fakat Roderick, önceki gece onu yatağa bağladığı zamanki gibi iradesini kullanıyor, yerinden kıpırdamıyordu.

Lena parmaklarını daha derine soktukça, sularının avucuna süzüldüğünü hissediyordu. Roderick'e işkence yapmak, onun iradesinin sınırlarını zorlamak için elini çekip, arabanın camından içeri süzülen ay ışığına doğru tuttu. Roderick, parmaklarında parıltıya sebep olan ıslaklığı gördüğünde, doğrulup kendi kasıklarını avuçlamaya başladı.

Lena'nın içinde haylaz bir zafer duygusu dalgalandı *Seni yakaladım*, diye düşünüyordu.

Parmaklarını yaladı, tekrar sıcak bedenine sokmadan önce kendi tadına baktı. Roderick boğulur gibi inleyerek koltuğun ucuna doğru kaydı. Erkekliği çok irileşmiş de kontrol edemiyor, artık kapalı tutamıyor gibi bacaklarını açtı. Bu hareketi Lena yı hepten uyarıp heyecanlandırmış; kendini çok güçlü ve dayanılmaz derecede çekici hissettirmişti. Roderick kendini okşamaya başladığındaysa neredeyse içi parçalanacak gibi olmuştu.

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Parmaklarının hareketini değiştiriyor, bir içine sokup çıkarıyor, bir klitorisinde daireler çiziyordu. Artık iyice hızlanmıştı.

Çok geçmeden hızla nefes alıp vermeye başlamıştı. Roderick de öyle. Nefeslerinin şiddeti neredeyse, arabanın tekerlerinin çıkardığı tıkırtıyı ve atların nallarından gelen sesleri bastırıyordu.

Lena gözlerini yavaşça açtı. Roderick'in kendisine doğru daha da yaklaştığını gördü. Onun bedeninden kendi bedenine

doğru bir elektrik dalgası yayıldığını hissediyordu. Birbirlerinin gözlerine baktılar. Yapabileceği tek şey oymuş gibi, Lena Roderick'in, önünde diz çöküp, ağzını bacaklarının arasına dayadığını ve klitorisini emdiğini hayal ediyordu. Bacaklarını boynuna doladığını, onu yalayıp yutarken yavaşça doğru yere doğru yönlendirdiğini ve Roderick'in kendisine en tatlı çikolatadan bile daha tatlı olan bal kutusundan bir ziyafet çektiğini düşünüyordu.

Ardından, sıcak dilinin içine girip çıktığını hayal etmeye başladı.

Bu düşünce onu iyice doruğa çıkardı.

Baştan ayağa titreyerek çığlık içinde boşaldı.

Kasılmalarının şiddeti azalınca, koltukta doğrulup Roderick'e hafifçe gülümsedi.

Roderick hiçbir şey söylemeden uzanıp elini tuttu. Lena hâlâ ona bakıyordu. Islak parmaklarını alıp ağzına götürdü. Gözleri çaresizlik içinde kendinden geçerek kapandı.

Lena neredeyse bir kez daha kendini kavbedecekti.

Parmaklarındaki sıvılarını emdikten sonra Roderick, hepsine tek tek öpücükler bıraktı. Ardından, Lena'nın elini alıp gümbür gümbür atan kalbinin üzerine koydu ve yeniden arkasına yaslandı. Pantolonunun önündeki kocaman kabanklık, Lena'yı ateşliyordu. Fermuarını çözüp, onu ağzına almak ve Roderick'i de bitirmek istiyordu.

Fakat direniyor, sabrını sınıyordu. Hemen ileride limanın parlak, göz alıcı ışıkları belirmişti. Yerli Güneş, diğer gemilerin arasında bembeyaz gövdesiyle parılıyordu.

Lena içini çekti. "Sanırım o şekerlemeci dükkânına ortak olacağım."

"Lanet olsun!" Roderick saldırdı. "Bu gecenin üstüne, ben asıl gidip ana bayiisini satın alacağım."

On Altıncı Bölüm

Ertesi sabah erkenden cep telefonu çaldığında Lena o kadar derin uyuyordu ki neredeyse duymayacaktı. Zihni sonunda zil sesini algılayabildiğinde, onu birden ayağa kaldıran bir tehlike hissine kapıldı. Çantasını yerden aldı, telefonunu alelacele içinden çıkardı. Kardeşinin numarasını ekranda görünce kalbi hızla atmaya başladı.

Korkmuş bir halde, "Morgan?" diyerek telefona cevap verdi.

"Benim. Önce sakin ol."

Söylenebilecek en yanlış kelime buydu çünkü Lena'nın kalbi hepten alarm moduna geçmişti. "Ne oldu?"

"Bakımevinde bir kaza olmuş."

"Ne olmuş?" Lena'nın sesi korkuyla iyice incelmmişti.

"Büyükbabam yaralanmış. Kolu kırılmış ve..."

"Ne! Nasıl kırılmış peki?"

"Bilmiyorum." Morgan acele konuşuyordu. "Ben şimdi hastaneye gidiyorum. Bakımevindekilere seni arayacağımı söyledim. Sana ulaşmayı başaramamışlar. Telefonun çekmiyordu sanırım."

Suçluluk duygusu Lena'nın içini acıtmıştı. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Tamam." Morgan sonra birden sordu. "Bu arada sen nerdesin?"

"Bunu sonra konuşuruz." Lena cevap vermekten kaçınmıştı. "Bana bir iyilik yap ve hastaneye gidince beni ara. Büyükbabamın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Tamam, efendim." Morgan şakayla karışık söz verdi.

Telefonu kapattı. Elleri titriyor, aklından binlerce farklı şey geçiyordu.

"Lena."

Kafasını çevirip Roderick'e baktı. Bir dirseğinin üzerinde doğrulmuş, endişeli bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Yumuşak bir ses tonuyla, "Ne oldu?" diye soru.

"Bir kaza... Büyükbabam kolunu kırmış. Tanrım! Daha kötüsü, başka bir şey daha olabilir. Kardeşimin sözünü bitirmesine izin vermedim ki. Onu tekrar aramam gerekiyor." Bunu söylerken Morgan'ı aramak için hızlı arama tuşuna basmıştı bile. Telefona telesekte cevap verince, hayal kırıklığı içinde yüzü asıldı.

"Sakin ol."

"Bana sakın ol deme!" Lena onu tersledi. "Büyükbabam zaten onu tekerlekli sandalyeye mahkûm bırakan bir felç geçirmiş, seksen yaşında bir adam. İhtiyacı olan son şey onu daha da zayıf bir hale getirecek bir yaralanma. Psikolojisinin ne hale geleceğinden bahsetmiyorum bile."

"Endişenin önemsiz olduğunu söylemiyorum." Roderick aynı ses tonuyla devam etti. "Sana sakınleş diyorum çünkü bir panik atak geçirmen işleri daha iyi hale getirmeyecek."

"Sen ne zamandan beri benim için neyin iyi olduğunu umursuyorsun?" Sesinde onu suçlayan bir alaycılık vardı. "Tüm bu hafta sonu senin başının altından çıktı, benim değil. Sen ve

senin lanet olası ihtiyaçların için... Sana başka sorumluluklarım da olduğunu söyledim ama beni dinlemedin!"

Roderick kendini savunmak yerine, o kopkoyu, delici gözleriyle baktı. Lena'nın ne hissettiğini anlamıştı. "Orada olmadığın için kendini suçlu hissetmemelisin, Lena. Büyükbabanın dizinin dibinden ayrılın..."

Lena bir anda ayağa kalktı. "Bunları dinleyecek vaktim hiç yok! Chicago'ya geri dönmem lazım."

Banyoya doğru giderken birden Michigan Gölü'nün ortasında bir yerlerde olduklarını hatırladı. Lanetler yağdırarak kamaranın içinde dolandı. "Chicago'ya geri dönmemiz ne kadar sürer?"

"ok değil." Roderick onu rahatlatmaya çalışıyordu. zerindeki rtleri kaldırıp yataktan kalktı. "Helikopterle döneriz."

Lena, Roderick her şeye bir çözüm bulduğu için ilk kez bu kadar mutlu olmuştu.

Lena, büyükbabasının hatırına, duygularını kontrol etmek için kendi kendine söz vermişti. Ancak hastaneye vardığında, onu yüzündeki umutsuz ifadeyle, yatakta bir kolu alçıya alınmış, diğerinden ise dört tane hortum uzanırken gördüğünde, üç yıl önce felç haberini aldığı o korkunç günün anılan kafasında canlanmıştı. O gün, kötü sonun geldiğinden korkarak ilk uçakla eve dönmüş, büyükbabasına hoşça kal diyebilmek için vaktinde gelip gelemediğinden endişelenerek alelacele hastaneye koşmuştu.

Cleveland, kapıdaki varlığını hissetmiş gibi gözlerini açıp kafasını yavaşça çevirdi. Yavaşça gülümsedi. "İşte geldi." Lena'yı ince, çatlak sesiyle karşıladı. "İşte benim bebeğim."

"Baba..." Yatağına doğru hızla ilerlerken, gözyaşları yüzünden bulanık görüyordu. Eğilerek, duyguları izin verdiğince onu incitmeden sarılmaya çalıştı.

"Tamam, geçti." Cleveland, sağlam olan kolu ile sırtına hafifçe vurarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bütün bu zırlamaları yeniden başlatma, yoksa kardeşin hiç çıkmayacak. Son yirmi dakikadır kendini toparlamak için zaten banyoda."

Lena gülmeli mi, yoksa ağlamalı mı bilmiyordu. "Senin için çok endişelendim!"

Cleveland dilini çıkardı. "Endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim gördüğün gibi."

Lena burnunu çekti. Büyükbabasının küle dönmüş rengine, kızarmış gözlerine ve bandajlı koluna bakarak, "Kusura bakma ama büyükbaba, hiç de iyi görünmüyorsun," dedi.

Cleveland hafifçe gülümseyerek, "Ben senin için aynısını söyleyemeyeceğim, bebeğim. Bir resim kadar güzel görünüyorsun. Gözlerim beni yanıltmıyorsa, yüzüne bir parıltı gelmiş," dedi.

"Gözlerin seni kandırıyor!" Lena, yanaklarını ateş bassa da sert cevap vermişti. Büyükbabasının sadece bir bakışta son birkaç gününü hayatının en iyi seks deneyimini yaşayarak geçirdiğini anlamasına imkân olamazdı. Bunu ona Lena da söyleyecek değildi.

Elini nazikçe büyükbabasının alnına koydu, kaşlarını çatı. "Senin ateşin var!"

Cleveland güldü. "Biliyorum. Sen söylenmeye başlamadan önce belirteyim, doktor yaralanmalardan sonra ateşlenmenin normal olduğunu söyledi. Vücudun travma ile başa çıkma şekli buymuş."

"Bu nasıl oldu, büyükbaba? Nasıl oldu da kolunu kırdın?"

Cleveland cevap veremedi önce banyonun kapısı açıldı ve Morgan dışarı çıktı. Şişmiş, kırmızı gözleri ağladığını doğruluyordu.

Kardeşinin halinden anlayan Lena'nın kalbi sıkışır gibi oldu. Felç geçirdikten sonra büyükbabalarını yerde bulan Morgan'dı. O nedenle bu sabah bakımevinde aradıklarında onun da gözünde çok kötü anılar canlanmış olmalıydı.

"Hey, işte buradasın!"

"Evet." Morgan yanına geldiğinde Lena ona sarılıp yavaşça yüzünü okşadı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Morgan'ın hali içler acısıydı. "Fakat gergin olan sadece ben değilim sanırım. Neyse, sana ne olduğunu anlattı mı peki?"

"Neyi anlattı mı?" Lena'nın bakışları sertleşmiş, büyükbabası ile kardeşi arasında gidip geliyordu.

"Kolunu nasıl kırdığını anlattı mı? Anesteziden çıktığından beri doğru düzgün bir cevap almaya çalışıyorum ama anlatmadı henüz."

Kaşlarını çattı. "Baba neler oluyor? Bu sabah ne olduğunu öğrenene kadar bakımevindeki herkesle tek tek konuşacağımı biliyorsun. Birilerini korumaya çalışıyorsan..."

Cleveland güldü. "Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Ben sadece senin de gelmeni bekliyordum ki ikinize birden aynı anda anlatabileyim."

"Bize ne anlatacaksın?" Kızlar aynı anda sormuştu.

Cleveland'ın gözlerini heyecanlı bir panıltı kapladı. "Tanrı dualarımızı kabul etti. Bu sabah erkenden uyandım. Sol bacağında bir karıncalanma hissettim. Daha önce de bir ya da iki kez olmuştu ama bu seferki farklıydı. Daha belirgindi. Soğuktan donduğunda el ya da ayak parmaklarında bir yanma hissedersin ya, bana onu hatırlatmıştı. Hani daha sonra sıcak

bir yere girince donma hissi geçer de bir karıncalanma başlar, aynı onun gibiydi." Duraksadı, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu sabah başıma gelen şey buydu işte. Fekli bacağımdaki hissizliğin yavaş yavaş azaldığını hissettim."

"Ah, baba!" Lena'nın boğazına sanki bir yumru oturdu. Kızlar birbirlerinin elini tutup heyecandan sıkıyordu.

"Fakat en iyi olan kısmı bu da değil." Cleveland'ın sesi gürleşmiş, gözleri daha da parlamaya başlamıştı. Rengi bile neredeyse yerine gelmişti. "Öylece yatağında uzanmış tavana bakıyor, bacağımdaki karıncalanmanın geçmesini bekliyordum. Ama bir türlü geçmiyordu. Ben de ne yaptım biliyor musunuz?"

Lena ve Morgan şaşkınlık içinde büyükbahalarına bakıyorlardı.

Cleveland güldü. "Kendimi zorlayarak doğruldum. Mümkün olduğunca dik bir pozisyon alıp ayağa kalkmak için çabaladım. Ardından derin bir nefes alıp önce dua ettim, ardından da adım atmayı denedim."

Kızların nefesi kesilmişti.

"Baba!" Morgan heyecanla bağırdı. "Bunu yapmış olamazsın!"

"Yaptım." Cleveland, kendisiyle duyduğu gurur nedeniyle etrafa ışık saçıyordu. "İyi denebilecek kadar uzun bir süre fekli bacağımın üzerinde bekledim. Beni yarı yolda bırakıp bırakmayacağını görmeye çalışıyordum. Bırakmamıştı. Ben de bir daha dua edip bir adım daha attım."

Lena ve Morgan sızlanıyor, ikisinin de gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Üç," dedi Cleveland, elini havaya kaldırmış, parmakları ile üçü işaret ediyordu. "Bacağım, altımda bükülüvermeden önce odada tam üç adım attım. Sonra da kesilmiş bir ağaç gibi

yere devrildim. Ne yazık ki kolumun üzerine düştüm ve kolumu kırmış oldum."

"Ah, baba!" Kızlar aynı hisler içinde ve aynı anda konuşmuştu.

Hemen, büyükbabalarıyla ilgilenmeye başladılar. Serumunu kontrol ediyor, ona içecek bir şeyler veriyor, battaniyesini düzelterip rahat ettiğinden emin olmaya çalışıyorlardı.

Bu telaşlı faaliyetler sona erdiğinde Morgan ayakucundaki, Lena ise yatağın yanındaki ziyaretçi koltuğuna oturdu.

"Peki, doktorun ne dedi?" Morgan, merak ediyordu. "Bu yeniden yürüyebileceğin anlamına mı geliyor?"

Cleveland'ın yüzü asıldı. "Doktorları bilirsiniz. Hastaları boşa umutlandırmak istemezler bu yüzden de her şeyi yokuşa sürerler. İhtiyatı elden bırakmadan iyimser düşünmek gerektiğini. fakat bu sabah başıma gelenlerin kesinlikle bir ilerleme olduğunu söyledi. Şimdi Margaret, yani şey, Hemşire Jacobs..." Morgan ve Lena birbirlerine bakınca, Cleveland lafını değiştirdi. "Olanlar için çok heyecanlandı. İçinde Tann korkusu olan bir kadın... O yüzden mucizelere de inanıyor. Etrafta bana destek olacak kimse yokken yürümeyi öğrettikten sonra, şimdi de bana kolum alçıdayken yapabileceğim güvenli birkaç egzersiz göstereceğine söz verdi. Alçı çıktıktan sonra ise tam gaz devam edeceğiz."

"Bu harika, baba!" Lena yumuşak bir sesle devam etti. "Senin adına çok sevindim. Tabii böyle inanılmaz bir ilerleme kaydederken kolunu kırmanı istemezdim."

"Ben de." Cleveland, hüzünlü bir gülümseme ile "Ne demişler, cefa çekmeden sefa sürülmez," dedi.

Lena güldü. "Doğru demişler."

"Her neyse, benden bu kadar. Senin yolculuğun nasıldı?"

"Benim yo-yolculuğum?" Lena kekeliyor, yüzü kızarıyordu.

"Evet, Morgan beklenmedik bir şekilde şehir dışına çıkmam gerektiğini söylemişti."

"Ah, evet. Öyle gerekti." *Şimdi değil, lütfen Tanrım, şimdi değil.* "Biliyorsun baba, sen biraz dinlensen iyi olacak. Bu sabah bir ameliyat geçirdin ve eminim ki sana verdikleri ağrı kesiciler seni sersemleştirmiştir. Geldiğimde uyukluyordun."

Onu rahatlatmak için Cleveland kafasını salladı. "Olaylı bir gün oldu, ama iyiyim."

Lena geri dönmeden önce, Roderick'in çıkıp geleceğini biliyordu. Ona özellikle bekleme salonunda kalmasını söylemişti ama onu dinlemeyeceğini tahmin etmişti. Ona hastaneye kadar eşlik edip sonra da evine bırakmak için çok ısrar etmişti.

"Dur bir saniye, senin kim olduğunu biliyorum." Cleveland heyecanlanmıştı. "Resimlerini sürekli gazetelerde görüyorum. Sen..."

"Roderick Brand." Morgan'ın nefesi kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Roderick, Morgan'a gülümsemişti fakat asıl dikkati, kendisine tuhaf bir merakla bakan Cleveland üzerindeydi. "Umanm bölmüyorumdur."

"Pek sayılmaz." Cleveland, Chicago'nun en zengin sakinlerinden birinin neden hastane odasının kapısında dikildiğini merak etse de çok rahat cevap vermişti. Roderick göz ucuyla Lena'ya baktı. Lena sinirinden kızarmış bir halde, efsanelerdeki yaratıklardan birinin çıkıp gelmesini ve dev kanatlarıyla üzerine çullandıktan sonra onu alıp götürmesini istiyordu.

Olanları idrak eden Cleveland, şaşkınlıkla Roderick'e baktı. Beyazlaşmış kaşları birden neredeyse saçlarıyla bir olacak kadar kalktı. "Sen buraya Lena ile mi geldin?"

Roderick güldü. "Evet, efendim."

“Pekâlâ.” Nasıl yani? Şok edici sessizliğin içinde, söylenmeyen kelimeler yankılanıyordu. Bu kez Lena, yer yanlsa da beni içine çekse diye dua ediyordu.

“Tamam, orada öylece durma.” Şoktan kurtulan Cleveland, içeri girmesi için Roderick’e eliyle işaret etti. “Gel, partiye sen de katıl.”

Roderick hasta yatağına yaklaşıırken, Lena çok sert bir bakış fırlattı.

Onu kasten görmezden gelen Roderick uzanıp Cleveland’ın elini tuttu. “Sizinle tanışmak büyük bir mutluluk, Bay Morrison.”

“Seninle de genç adam. İyi tokalaşıyorsun. Kendinden emin, güçlü...” Cleveland’ın sesi de en az görüntüsü kadar, Roderick’ten etkilendiğini belli ediyordu.

“Teşekkür ederim, efendim.” Roderick yavaş konuşuyordu, “Sizinki de fena sayılmaz.”

“Bir eski toprağa göre mi demek istedin?”

Roderick gülümserken, Cleveland mutluluk içinde kaha kaha atıyordu.

Lena, Morgan’ın anlamlı bakışlarını fark edip, sakın der gibi kafasını salladı. Roderick’in kendisine bunu yapmak için iyi bir sebebi olduğunu umuyordu. Gerçi, onu bu duruma düşürmekte kendisini haklı çıkaracak nasıl bir sebebi olabilirdi kavrayabilmiş değildi.

“Merhaba, Roderick.” Kardeşinin görgüden yoksun davranmasına sabredemeyen Morgan ayağa kalkıp kendini tanıtti. “Ben Lena’nın kardeşiyim.”

“Morgan.” Roderick gülerek Morgan’ın elini sıktı. “Tanıştığımıza sevindim. Senin hakkında çok şey duydum.”

“Hepsi iyi şeylerdir umarım.” Morgan sırtıyor, utanmadan kur yapıyordu.

"Hepsi iyi şeyler."

Morgan, gözlerindeki parıltıyla devam etti. "Babam haklıymış, güzel tokalaşıyorsun."

Lena gözlerini dikti. "Otur artık."

Morgan'ın suratı asılmıştı.

Roderick gülümseyerek dikkatini yeniden Cleveland'e çevirdi. "Başınıza gelenlere üzüldüm, Bay Morrison. Şu an nasıl hissediyorsunuz?"

"Şu an mı? Şu an harika hissediyorum. Sen beni asıl ilaçlar vücudumdan çıkınca gör." Cleveland neşeyle göz kırıp devam etti. "Sen hiç kolunu ya da bacağı kırдың mı, Roderick?"

"Evet, efendim. Lisede futbol oynarken kolumu kırmıştım."

Cleveland gözleriyle Roderick'i bir ölçtü. "Sağlam bir top tutucuydun, ha?"

"Bu doğru."

"İyi oynar mıydın?"

Roderick omzunu silkti. "Fena sayılmazdım."

"Hadi ama!" Cleveland kahkahayı basmıştı. "Bahse girerim sadece mütevazılık ediyorsun. Senin ölçülerinde bir adam! Hem de o ellerle? Her iddiasına varım ki adını tüm ülke duymuş, liselerden oyuncu toplamaya çalışanlar senin için birbirlerine girmiştir."

Roderick güldü. "Bir ya da iki burs teklifi almış olabilirim."

Cleveland dişlerini göstererek gülüyordu. "Bu da muhtemelen başka bir alçakgönüllülük ama tamam, huysuzluk etmeyeceğim. Peki, sonra ne oldu? Kolunu kırdın ve futbolun sana göre olmadığına mı karar verdin?"

"Baba!" Lena, Roderick'e özür diler gibi bakarak Cleveland'i azarladı. "Bay Brand eminim ki buraya sorguya çekilmek için gelmemiştir."

"Benim için sorun değil." Roderick, gözleri parlayarak bir kahkaha atmıştı. "Sorunuzun cevabına gelince, Bay Morrison, ben asla profesyonel bir futbol kariyeri peşinde koşmadım. Benim tutkum bu değildi. Bir gün kendi şirketimi yönetmek derseniz, evet, arzuladığım şey hep buydu."

Lena göz ucuyla baktığında, kardeşinin dudaklarının şehvetli bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldığını fark etti. Görünüşe bakılırsa Roderick'in tutku ve arzu kelimelerini söyleyiş tarzı sadece onun hormonlarını harekete geçirmiyordu. Onu gördüğünden beri, Morgan'ın da *arzuları* dinmiyordu.

Cleveland, "İşte buna kesinlikle saygı duyarım," dedi. "İstedğin şeyin peşinden gitmek çok fazla cesaret ister."

Roderick, "İnatçılığın da faydası var," diye ekledi. Lena'ya göz ucuyla o kadar hızlı bir bakış atmıştı ki Lena acaba kendisinden başka bu bakışı fark eden oldu mu, bilmiyordu.

Cleveland, nezaketle güldü. "İnat etmek, sende olduğu gibi, sonunda karşılığını veriyorsa buna değer."

Lena üzülerek büyükbabasına baktı. Kendisinden değil de Roderick'in işinden bahsettiğini anlayınca rahatladı. "Bu arada senin yakın zamanda Japon enerji piyasasına girdiğini de biliyorum. Kesinlikle iyi bir iş çıkardın. Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim, efendim. Yanımda bir melek vardı." Roderick mırıldanırken, o gizli bakışlarından biri yine Lena'ya takıldı.

"Bakımevindeki arkadaşlarımdan biri senin büyük bir hayranın." Cleveland, torunu ve Roderick arasındaki gizli iletişimi fark etmemiş görünüyordu. "Beni *Wall Street Journal* ve *Financial Times* okumaya alıştıran Abraham'dır. Sen yılın işadamları seçildiğinde o kadar mutlu oldu ki sanırsın ilk torunu doğdu da bebeği kucağına aldı. Bu özel durum için bir puro çıkarıp yakacağı aklıma bile gelmemişti."

Roderick güldü. "Oldukça tuhaf birine benziyor."

"Ah, öyledir." Cleveland de gülüyordu. "Onunla bir karşılaşsanız, yapacağı ilk şey sana işini nasıl yapacağınla ilgili sözler söylemek olur. Sana ne kadar saygı duyduğu ya da hayran olduğu hiç fark etmez. Sadece çorbada tuzu olsun ister. Aynı şeyi Lena'nın şarkı söylemesi için de yapmıştı."

"Şarkı söylemek mi?" Roderick'in gözlerinde bir ilgi belirtisi parlamıştı. Lena'ya baktı. "Senin şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

Lena'nın yanakları, utancından kıpkırmızı oldu. "Herkes şarkı söyleyebilir. Sadece bazıları diğerlerinden daha iyi söyler. Ben 'diğerleri' kategorisine giriyorum."

"Ne?" Cleveland, Lena'nın bu lafına güldü. "Sen ona bakma, Roderick. Senin mütevazılık kılavuzundan bir yaprak da o koparmış. Benim bebeğim kuşlar gibi şakır. Adını kimden aldığı düşününce, bu hiç de şaşırtıcı değil aslında."

Roderick, Lena'ya hafifçe gülümsedi. "Adın Lena Home'dan mı geliyor yoksa?"

Lena kafasını salladı, gülümsüyordu. "Baskı yapmak yok tamam mı?"

"Lena'dan senin için *Stormy Weather* şarkısını söylemesini istemelisin. Ya da *Love Me or Leave Me*." Cleveland gülüyor, kafasını sallıyordu. "Ondan sonra, seni artık küçük parmağında oynatır."

Roderick güldü, Lena'nın bakışlarına kilitlenip, "Sanırım bunu zaten yapıyor," dedi.

Lena yutkundu. Boğazındaki düğüm geçmeyince, bir daha yutkundu.

Cleveland, yapmacık olmayan bir ilgiyle, bir Lena'ya bir Roderick'e baktı. "Bu arada, siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Lena'nın kan beynine sıçramıştı. "Nerede mi?" Sesi viyak-
lar gibi çıkmıştı.

"Evet." Cleveland, alaycı bir gülümsemeyle devam etti.
"Kusura bakma, bebeğim, ama trilyoner bir CEO ile aynı sos-
yal çevrede takıldığını sanmıyorum. O nedenle nasıl tanıştı-
ğinizi merak ediyorum."

"Ah." Lena, kurumuş dudaklarını yaladı, "Biz, uh..."

Roderick, gözlerindeki haylaz gülümsemeyle Lena'yı iz-
liyordu.

"Biz şey de tanıştık, uh, şeyde..."

Yatağın ayakucundaki Morgan, büyükbabasının kaygılı ba-
kışlarını üzerine çeken, şiddetli bir öksürük krizine girmişti.
"Sen iyi misin? Biraz su ister misin?"

Morgan nefesini tutup başını salladı.

"Lena, kardeşine biraz su verir misin?"

Lena yerinden fırladı, kendisine söyleneni yapmaktan çok
mutluydu. Plastik bardağa koyduğu suyu Morgan'a uzatırken,
"Teşekkür ederim" diyerek sessizce ağzını oynattı.

Gözleri haylazlıkla parlayan Morgan da aynı şekilde du-
daklarını oynatarak cevap verdi: *Bana borçlusun.*

Biliyorum, dedi Lena.

Büyükbabasına doğru dönüp, "Geçti baba, artık seni yal-
nız bırakalım da biraz dinlen," dedi.

Cleveland kaşlarını çattı. "İyi de..."

"İyi de falan yok. Uzun bir gün geçirdin ve gerçekten din-
lenmeye ihtiyacın var. Endişelenme. Uyandığında Morgan ve
ben burada olacağız. Kantinden bir şeyler alır, akşam yeme-
ğini birlikte yeriz, olur mu?" Cleveland'ın itiraz etmesine bile
fırsat vermeden eğilip alnından öptü. Ardından Morgan ve

Roderick'e, peşimden dışarı gelmezseniz bunun hesabını çok kötü ödetirim der gibi baktı. *Şimdi.*

Roderick nezaketle gülümseyerek, "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bay Morrison," dedi.

"Seninle de evlat. Dur, yanında kalem var mı? Alçıma imza atarsan çok sevinirim."

Lena'nın kötü bakışlarını görmezden gelerek, Roderick gülümsedi. "Yok, ama imzalamaktan gurur duyarım."

Cleveland'ın ağzı kulaklarına varmıştı. "Abraham seninle tanıştığımı öğrenince çok kıskanacak. Lena, bir kalem ver."

"Üzgünüm, baba, kalemim yok."

"Bende var!" Morgan bunu söyleyerek, ablasını kendine düşman etmişti.

Roderick alçıya yazı yazmaya başladığında, Cleveland te-runlarına göz kırptı. "Bir dakikaya yanınıza gelir," dedi. Kız-ları neredeyse odadan kovacaktı.

Lena'nın istediği son şey, bir şeylerin izini sürmeye çalış-san büyükbabası ile Roderick'i yalnız bırakmaktı. Ancak, ağ-zını açmasına fırsat kalmadan Morgan, kolundan tuttuğu gibi onu odadan çekip dışarıdaki koridora çıkardı.

Yeterince uzaklaştıklarında Morgan, heyecanla çığlık attı. "Aman Tanrım! Sen onunla yatıyorsun!"

"Şişşt!" Lena incinmiş bir halde, koridorun her iki tarafına da dönüp baktı. Kimsenin onlara kulak misafiri olmadığından emin olmak istiyordu. Neyse ki etraftaki tek kişi de on-ları duyacak mesafede değildi.

Morgan'a dönüp sordu. "Sana Roderick'le yattığımı dü-şündüren şey nedir?"

Morgan inanmadığını ortaya koyan bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Her şey o kadar açık ki..."

“Ne gibi?”

“İlk olarak, sana ne zaman baksa elbiselerin alev alarak sandım. O bakışlar öyle barın birinde seni süzüp iç çamaşırlarının altına nasıl girebileceğini merak eden bir adamın bayağı ve ilkel bakışları değildi. Hayır, kızım, Roderick sana sahip olmanın gururu ile bakıyordu.”

“Sahip olma gururu mu?” Lena dalga geçiyordu.

“Evet. Sanki iç çamaşırlarının içine çoktan girmiş de her baktığında vücudunun tüm derinliklerini ve kıvrımlarını hatırlıyor; sanki her baktığında aynı deneyimi tekrar tekrar yaşıyordu.” Morgan ürpermiş, elini yüzüne doğru sallıyordu. “Bana öyle bakacak seksi bir adamla sadece bir sigara içebilmek için bile ölüürüm!”

Lena, kardeşinin bahsettiği o bakışı biliyordu. Çok iyi biliyordu.

“Hafta sonunu onunla geçirdin, değil mi?” Morgan, bildiğini söyleyen bakışlarıyla, ısrar ediyordu. “İş için şehir dışına falan çıkmadın. Roderick’le birlikteydin. İtiraf et.”

“Pekâlâ!” Yenilgiye uğramış, kıvranıyordu. “Hafta sonu birlikteydik.”

“Biliyordum!”

“Hayır, hiçbir şey bilmiyorsun Morg. Bu biraz karışık.”

“Nedenini anlamıyorum. Kızım, adam Oprah’da görüldüğünden çok daha iyi. O gözler, o dudaklar, o omuzlar, o eller... O ses tonu... Ve kesinlikle çok haklısın, harika kokuyor!” Morgan derin bir iç geçirdi. “Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi Lena ama senden nefret ediyorum. Senden gerçekten nefret ediyorum.”

“Hey!” Lena güldü.

Morgan da gülerek karşılık verdi. “Seni sadece, bana ~~karşı~~ erkek kardeşi olduğunu söylersen affederim.”

Lena kıkırdıyordu. "Aslına bakarsan, bir ik..." Roderick büyükbabasının odasının kapısında belirince Lena birden sustu. Koridora baktı, bakışları Lena'ninkileri yakaladı.

"Isı güdümlü füze sanki..." Morgan, gülerek söylemişti.

Lena kızardı. Orada öylece durup kendilerine doğru yaklaşan Roderick'e arzu dolu gözlerle bakmayı hiç istemiyordu. Arkasını dönüp her hastanenin koridorunda bulunan türden, sıradan bir pastel tabloda resmedilmiş deniz manzarasına hayran olmuş da bakıyor gibi görünmeye çalıştı.

Diğer yandan, Morgan'ın hiç de böyle bir endişesi yoktu. Roderick yaklaştıkça fısıldayarak, "Ne adam, ne adam, ne adam," diye tekrarlayıp duruyordu.

"Şişşt!" Lena onu susturmaya çalıştı. "Seni duyacak."

Morgan arsızca güldü.

Roderick yanlarına geldiğinde Lena ona doğru dönüp cana yakın bir gülümseme takındı. "Beni hastaneye getirdiğin için teşekkür ederim Roderick. Bunun için sana gerçekten minnettarım. Ama artık burada kalmak zorunda değilsin. Eminim yapacak başka işlerin vardır."

Roderick güldü. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." *Lanet olsun, evet!* "Ben sadece daha fazla vaktini almak istemiyorum."

"Sorun değil. Hem seni evine bırakmaya söz verdim, hatırladın mı?"

"Buna hiç gerek yok. Morgan beni bırakabilir."

"Aslında," Morgan araya girdi, "arabam yine çok pis ve sen bundan her zaman şikâyet edersin."

"İdare ederim." Sakin gülümsemesini yüzünden atmadan Roderick'e döndü. "Gördün mü? Kalman için gerçekten hiçbir sebep yok."

"Tabii bunu gerçekten istemiyorsan," dedi Morgan.

Lena sert bir şekilde kardeşine baktı. "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Morgan bakışlarını ablası ve Roderick üzerinde gezdirdikten sonra, "Sorun değil. Benim de zaten bir telefon açmam gerekiyor," dedi.

Morgan uzaklaşırken Roderick Lena'ya gülümsedi ve "Aileni sevdim. Birbirinizi çok sevdiğiniz belli oluyor," dedi.

"Teşekkür ederim." Lena ardından ekledi. "Onlar da seni gerçekten sevmiş görünüyor."

Roderick'in gülüşü derinleştirdi. "Bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Kötü olmadığından emin değilim. Bu arada," Lena suçlar gibi bir ses tonuyla birden devam etti, "büyükbabam nerede tanıştığınızı sorduğunda beni ortada bıraktığın için teşekkür ederim."

Roderick hiç de pişman olmadığını gösteren bir tavırla, "Cevabını duymak için bekliyordum. Ayaktüstü yalan söylemekte ne kadar iyisin görmek istedim," dedikten sonra kafasını salladı. "Hiç de iyi değilsin."

"Ah sahi mi? En başta beni o duruma düşürmeseydin, ben hiç bir şeye cevap aramak zorunda kalmazdım. Sana bekleme salonunda kal dediğimi sanıyordum!"

"Söyledin." Roderick gayet sakindi. "Fakat ben büyükbabanla tanışmak istedim."

"Neden?" Lena öfkeden delirmiş, bir anda patlamıştı. "Çıkyormuşuz gibi davranma!"

"Bir şey yapıyoruz ama."

"Seks yapıyoruz. Vahşi, inanılmaz derecede ateşli bir seks... Bu seni ailemle tanıştırmamı gerektirmez. Artık bana cevap veremeyeceğim onlarca soru yöneltecekler!"

Roderick'in yüz ifadesi yumuşadı. Lena, onun gözlerinde ilk kez bir suçluluk belirtisi görüyordu. "İzninle sizi öğle yemeğine götüreyim. Büyükbaban uyanmadan önce sizi geri getiririm."

Lena kafasını salladı, elini saçının arasından geçirdi. "Teklifin için sağ ol ama büyükbabamın bir şeye ihtiyacı olursa diye burada kalmak istiyorum."

"Hemşireler ne güne duruyor?"

"Bilmiyorum. Son derece yetenekliler ama gerçekten buradan ayrılmamayı tercih ederim. Hatta büyükbabam hastanede olduğu için bu hafta akşamları başka bir şeyle uğraşmamam gerekiyor. Yaşına ve sağlık durumuna bakınca doktoru, bakımüne dönmeden önce onu birkaç gün burada tutmak istiyor."

Roderick kafasını salladı. "Anlıyorum."

"Yani, bu hafta seninle görüşemeyecek olmamın bir sakıncası yok mu?"

Roderick şaşkın bir halde güldü. "Ben canavar değilim, Lena. Bazı önceliklerin olduğunu ve büyükbabanın bunlardan biri olduğunu biliyorum. Beraber vakit geçirmeyi ertelememiz gerekiyorsa, o zaman öyle olsun."

Lena minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Roderick duraksadı. "Fakat şunu bilmelisin ki büyükbaban bu hafta bir gün seni akşam yemeğine ve tiyatroya götürmemi istedi benden."

"Ne istedi?"

"Benden seni..."

"Seni duydum." Lena kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Senden neden böyle bir şey istedi?"

"Senin her yere tek başına gittiğini söyledi. Müzeye, restorana, sinemaya... Senin yalnız olduğunu düşünüyor."

“Ben yalnız değilim.” Lena kendini küçük düşmüş hissettigi için kızarmıştı.

“Büyükbaban yalnız olduğunu düşünüyor. Bu nedenle benden seni yeniden dışarı çıkarmamı istedi.”

“Yeniden?”

Roderick güldü. “Bizim çıkmaya başladığımızı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Madem sen onun bu fikrini değiştirmiyorsun...”

“Sen de tabii ki!”

“Benim bunu yapabilecek bir kalbim yok. Bunu söylemek bana düşmez.”

Lena gürlledi. “Sana düşen, bekleme salonunda kalmaktı. Gözden uzak durmalıydın. Ama hayır, illa ki yaramazlık yapman gerekiyordu.” Lena sızlanarak elini alnına koydu. “Bu daha sadece bir başlangıç. Önce randevularımızı, sonra da düğünümüzü planlar.”

Roderick güldü. “Yapma şimdi. Abartmayalım.”

“Tamam, ama seni uyarmadığımı söyleme.” Göz ucuyla Morgan’ın koridorun sonunda ileri geri yürüdüğünü, onları izlemiyormuş gibi davranmaya çalıştığını fark etti.

Lena derin bir nefes aldı. “Gitmem gerekiyor. Kardeşim bekliyor.”

Roderick omzunun üzerinden bakınca Morgan’ın bakışları ve gülümsemesiyle karşılaştı. Morgan’ın gülüp elini salılamasına Lena iğrenerek bakıyordu. Roderick, Lena’ya döndü. “Yemek teklifim hâlâ geçerli.”

“Teşekkür ederim ama cevabım aynı.”

“O zaman belki de kardeşine sormalıyım.”

Lena gözlerini dikti. “Hayır, sormayacaksın.”

Roderick’in gözleri parladı. “Sorabilirim.”

Lena, kollarını göğsünde birleştirdi. "İyi o zaman, durma"
Roderick'in dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. "Bu
bir tehdit mi?"

"Belki."

"Sonuçlarına katlanmaya razı değilsen, beni sakın tehdit
etmeye kalkma." Roderick gülümsemeye devam ediyordu.

Lena burnunu çekti. "Ne sonucu? Morgan senin seksi ol-
duğunu düşünüyor ama bizim birlikte olduğumuzu düşün-
yor. O nedenle..."

"Senin bölgene girmeyecek mi?"

"Kesinlikle."

Roderick hınzır gülümsemesiyle devam etti. "Bundan
emin misin?"

Lena hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Kesinlikle."

"Tamam." Uzanıp parmaklarını Lena'nın yanağına koydu.
Yavaş dokunuşlarla devam etti. "Seni ararım."

Lena yutkunup kafasını salladı ve arkasından Roderick'in
gidişini izledi. Morgan'ın yanına geldiğinde durup bir şey söy-
ledi. Lena ne dediğini ya da Morgan'ın cevabını duymak için
fazla uzaktaydı. Kendi kendine ne fark eder ki diyordu. Kız
kardeşine yemek teklif etse ne fark ederdi, etmese ne? Ya da
Morgan kabul etse ne değiştirdi. Her ikisi de yetişkindi ve Ro-
derick, Lena'ya ait değildi.

O halde, Morgan elini hafifçe Roderick'in omzuna dokun-
durduğunda ya da her ne dediyse Roderick buna, kafasını ge-
riye atıp gülerек cevap verdiğinde, Lena'nın kıskançlıktan kar-
nına bıçak saplanmış gibi hissetmesi için hiçbir sebep yoktu.

Ve ayrıca Roderick dönüp ona baktığında, göz göze gel-
dikleri anda ona göz kırptığında ve -tek başına- oradan ay-
rıldığında, rahatlamak için de bir sebebi yoktu.

Kız kardeşinin yanına gidip yemek yemeği önerdiğinde Morgan, "Seni sevdiğime memnun olsan iyi edersin," dedi. "Bu adam son derece seksi..."

"Dur tahmin edeyim." Lena tek solukta konuştu. "Sana öğle yemeğine çıkmayı teklif etti."

"Hayır." Morgan şaşkın görünüyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Lena omzunu silkti. "Bilmem. Kibarlık olsun diye. Seni hastane yemeğinden kurtarmak için."

"Sana yemeğe çıkmayı teklif etmedi mi?"

"Etti. İkimizi de davet etti. Kibarca reddettim."

"Ben olsam onunla giderdim."

"Tek başına mı?"

Morgan sinsi bir bakışla, "Buna aldırış eder miydin?" dedi.

"Hayır."

"Yalancı!" Morgan güldü, ardından Lena'nın koluna girdi ve kafeteryaya doğru yürümeye başladılar.

Evet, Lena'nın rahatlamak için hiçbir sebebi yoktu.

Ama lanet olsun ki rahatlamıştı.

On Yedinci Bölüm

Bir haftanın sonunda Cleveland, savaştan dönen müzaffer bir kahraman gibi karşılandığı Lakeview Manor'a geri dönmüştü. Bakımevinin personeli onu eskisine göre daha fazla şımartıyor, diğer sakinleri ise cesaretine duydukları hayranlığı belirtmek ve başına gelenleri daha detaylı öğrenmek için durmadan odasına girip çıkıyordu. Cleveland büyük bir zevkle ve gördüğü ilginin hiç utanmadan tadını çıkararak hikâyesini tekrar tekrar anlatıyordu.

Her akşam, Lena işten çıkınca doğrudan bakımevine uğruyor, akşam sekiz civarı büyükbabası uyuyup kalana dek onunla vakit geçiriyordu. Ardından bomboş evine döndüğünde göğsüne, bir şeyin eksik kaldığını söyleyen dayanılmaz bir acı doluyordu.

Her gün Roderick'in onu arayıp da bir sonraki randevularına çağırmasını umuyordu fakat Roderick aramıyordu.

İlk başlarda bu Lena'yı rahatlatmıştı. Büyükbabasıyla ilgilenebilmek için ondan zaman istemiş, Roderick de isteklerine saygı duymuştu. Ne güzel!

Ancak Roderick, Cleveland'a o hafta Lena'yı dışarı çıkarma sözü vermişti. Büyükbabasının, işlerine burnunu sokmasına

gücenmiş de olsa Lena, aslında kendini Roderick'le yemeğe ve tiyatroya gitmek için can atarken bulmuştu.

Fakat günler geçtikçe ve telefonu sessizliğini korudukça, duyduğu rahatlama, sinir bozukluğuna ve kafa karışıklığına dönüşmüştü. Düpedüz sinirleri bozulmuştu. Böylece, cumartesi günü Zandra arayıp o akşam yeni bir müşteriyle çıkmak isteyip istemediğini sorduğunda Lena, bir an için sırf inat olsun diye kabul etmeye niyetlendi.

"Lena?" Lena cevap vermeyince Zandra seslendi.

"Yapamam." Lena özür diler gibi konuşmuştu. Roderick'le bir anlaşma yapmışlardı ve anlaşma anlaşmaydı.

"Emin misin?" Zandra onu kışkırtmaya çalışıyordu. "Müşteri özellikle seni istedi. Onu başka birine yönlendirmek gerçekten hiç hoşuma gitmeyecek. Birkaç ay önce bir partide tanıştığınızı söylüyor. İkinizin yaptığı sohbet gerçekten çok hoşuna gitmiş. Orta boylu, yapılı, siyah saçlı, yeşil gözlü biri. İngiliz aksanıyla konuşuyor. Hatırladın mı?" Adını söylememişti. Zandra'nın yazılı olmayan kurallarından biri de buydu: Müşterilerin kimliğini asla telefonda paylaşma.

Lena güldü. "Hatırladım. Hoş bir adamdı. Harika bir aksanı vardı."

"O zaman onunla çıksan sorun olmaz sanırım?" Zandra umutlanmıştı.

"Sorun olmaz ama çıkamam. Bu hafta sonu olmaz."

Zandra duraksadı, hiç şüphesiz şaşırdı. Lena hafta sonları her zaman müsait olurdu. Şirketle uyuşmazlığa düşmek için hafta sonlarını özellikle boş bırakırdı.

"Lena, bir şey mi oldu?" Zandra'nın sesinde bir endişe vardı.

"Aslına bakarsan, büyükbabamı hastaneden yeni çıkardık."

"Ah, öyle mi?" Zandra endişelenmişti. "İyi mi peki?"

Lena geçen hafta boyunca olup biten her Şeyi anlattı. Ro-derick ile ilgili hiçbir Şeyden bahsetmemiŐti tabii ki.

"Ah, Lena, büyükbabanın tüm bunları yaşamak zorunda kalmasına çok üzüldüm ama yeniden yürüyebilecek olması gerçekten heyecan verici."

"ok heyecan verici gerçekten de." Lena da aynı fikirdeydi. "Hepimiz elimizi atık, en iyisinin olması için dua ediyoruz."

"Umarım yle olur." Zandra durdu. "Hey, benimle masaj yaptırmaya gelmek ister misin? Birazdan çıkacağım, bana eşlik edersen sevinirim."

"Masaj ha? Aylardır masaj yaptırmamıŐtım."

"Fazlasıyla geç kalmıŐsın. Ben ısmarlarım, ne dersin?"

Lena güldü. "Bedava masaj demek. Gelirim o zaman."

İki saat sonra, rahatlatıcı bir masajın ardından Lena ve Zandra, Őpa merkezinin buharlı saunasında uzanıyordu.

Lena vücudundaki gerginliğin son belirtilerinin de eriyip gittiğini hissettiğinde gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Bu kesinlikle harikaydı Zandra. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Yanında uzanan Zandra mırıldandı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Geirdiğin haftadan sonra Őımartılmayı hak ediyorsun."

"Himm..." Lena'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Senin maszn ellerini üzerime koyana dek üstümde ne kadar çok stres taŐıdıđımın farkına varmamıŐım. Gerçekten iyi iş çıkardı."

"O en iyisidir. Onunla her hafta randevum var. İstediğin zaman gelip bana katılabilirsin."

Lena güldü. "O halde bu teklifi değerlendirsem iyi olacak."

"Umarım değerlendirirsin."

Aralarındaki sessizlik bir süre devam etti.

"Pekâlâ." Zandra konuşmaya başlamıştı. "Dün Roderick'le konuştum."

"Öyle mi?" Lena doğal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "Nasılmış?"

"Meşgul, her zamanki gibi. Gelecek hafta ekibiyle görüşmek için Japonya'ya gidip birleşmeyle ilgili bazı değişiklikler üzerinde çalışacaklarından bahsetti."

Lena kafasını salladı. Ona Japonya'ya giderken kendisine eşlik etmesini teklif ettiğini hatırlıyordu. Sözde...

"Sanırım önümüzdeki birkaç yıl boyunca tüm zamanı Tokyo ve Chicago arasında bölünecek." Zandra devam etti. "Orada bir daire bulmak için bir emlakçı tutmuş bile."

"Öyle mi?" Lena'nın göğsü, ne olduğunu kabullenmek istemediği bir duyguyla sıkıştı.

Zandra bunu sezmiş gibi yumuşak bir sesle devam etti. "Ama onun Tokyo'ya kalıcı olarak yerleşeceğini hiç sanmıyorum. Onun evi her zaman Chicago oldu. Burada çok fazla bağı var. Ailesi her şeyden önce. Buradan ayrılmayı düşünse isyan çıkarırlar."

Konunun nereye varacağını merak eden Lena, tek gözünü açıp yanında uzanan Zandra'ya baktı. Kafasının üzerinde topladığı ıslak saçlarından, birkaç uzun tutam yüzüne ve boynuna dökülmüştü. Lena gibi, o da spa merkezinin logosu işlenmiş havlusuna sarınmıştı. Açık kahverengi teninde oluşan su damlacıkları, dolgun göğüslerinin arasındaki boşluktan aşağı süzülüyordu. Hiç çaba harcamasa bile, feromonlarından bir parfüm yayıyormuş gibi şehvet saçıyordu.

Ve inanılmaz bir şekilde, Roderick ona duyarsız kalabilmişti. Şükürler olsun!

"Telefonu kapatmadan önce," dedi Zandra gelişigüzel, "Roderick benden çok tuhaf bir ricada bulundu."

Lena gerildi. *Oh, nihayet. İşte başlıyoruz.* "Ne istedi?"

"O yeniden izin verinceye dek müşterileri senin yolundan çekmemi istedi."

Lena'nın nefesi kesildi. "Ne istedi?"

Zandra, Lena'nın tuhaf bakışlarını fark etmişti. "Sen ve Roderick ile ilgili bilmem gereken bir şey mi var?"

Lena kaşlarını çattı, ardından ellerini yüzüne kapattı ve homurdandı. "Sana hiçbir şey söylemeyecekti."

"Söylemedi zaten. Yani, çok fazla bir şey söylemedi. Kısaca bu ricada bulunduktan hemen sonra telefonu kapattı. Bir toplantıya girmesi gerekiyormuş. O yüzden pek fazla soru sorma şansım olmadı."

"Onu öldüreceğim!" Lena söyleniyordu.

Zandra kıkırdamaya başladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, ne yapacağını öğrenmek için onu kandırmaya çalışıyordum. Ağzından laf alabilmek için olta attım. Seni yeniden görmek isteyip istemediğini öğrenmeye çalışıyordum. Parti gecesi aranızda olanları bana anlattığını bilmiyor. Sanırım birazcık çenesini açmasını istedim. O yüzden de konuşmanın sonunda, yeni bir müşterinin seninle ilgilendiğini söyledim." Güldü. "Ağzından çıkan ilk kelime ne oldu biliyor musun? *Lanet olsun!* İçinden söyleniyordu sözde, ama kendini o kadar kaybetti ki gayet net duyabildim."

Lena kafasını salladı, zihnini boşaltmaya çalışıyordu.

"İşte bana o zaman seni başka müşteriyle görüştürmememi söyledi." Zandra devam etti. "Tahmin edebileceğin gibi, bunun üzerine merakım tavan yaptı. Ben de bu sabah seni arayıp nabzını yokladım. Müşterilerle çıkmaya niyetin var mı, yok

mu görmek istedim." Durup Lena'nın yüzüne baktı. "Geri çevirmenin tek sebebi büyükbaban değil, değil mi?"

Lena uzun bir süre tereddütte kaldı. "Hayır."

Zandra yavaşça başını salladı. "Yani sen ve Roderick bir nevi... Anlarsın."

"Evet." Lena, derin bir nefes aldı ve istemeden de olsa Roderick'le yaptığı anlaşmanın detaylarını anlattı.

"Aman Tannm!" Zandra serseme dönmüş, duyduklarına inanamaz bir haldeydi. "Ahlaksız bir tekliften bahsediyorsun."

"Biliyorum." Lena kendi halini düşünerek devam etti. "Rezalet..."

"Kesinlikle!" Zandra da aynı fikirdeydi.

Lena bakışlarını dikkatle Zandra'ya çevirdi. "Kızdın mı?"

Zandra'nın suratı asıldı. "Dürüst olmamı ister misin? Böyle gizli bir anlaşma yapmadan önce bana danışmadığınız için biraz rahatsız oldum."

"Kızacağımı tahmin etmiştim." Lena suçluluk hissediyordu.

"Bunun için beni suçlayabilir misin? Roderick'le yaptığın anlaşmanın beni de etkileyeceğini düşünürsen, bana en azından bir telefon açma nezaketi gösterebilirdin. Sana daha önce de söylediğim gibi, yaz ayları yılın en yoğun zamanları oluyor. En çok ilgi gören eskortlarımdan birinin üç hafta boyunca çalışmayacak olması kazancımı etkileyecek. Yani, evet bir uyan fena olmazdı."

"Biliyorum." Lena, derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, Zandra. Sana söylemekten korktum. Özellikle de şirketinin seks yapmamakla ilgili kurallarını çiğnedikten sonra. İnce bir buzun üstünde yürüdüğümün farkındaydım."

"Yalnız değilsin," dedi Zandra. "Roderick'le konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Lena, Roderick'in yerine kasılmıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra, Zandra derin bir nefes aldı. "Şunu söyleyebilirim, Rod benim en yakın arkadaşlarımdan biri, şirketi bir kerelik bir randevu için kullandı. O nedenle, bu senin düzenli müşterilerden biriyle sevişmenden farklı bir durum."

Lena, baştan ayağa kızarmıştı. Bedeninin tepkisini saklayan buhar bulutlarına minnettardı. "Enstitümün gerçekten fona ihtiyacı var." Kendini açıklama yapmak zorunda hissetmişti. "Yoksa gerçekten Roderick'in teklifini kabul e..."

Zandra, manikürlü elini havaya kaldırdı. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Sonuçta, bir kız her zaman istediğini yapabilir. İnan bana, Lena, seni yargılayacak en son insan benim. Benim de tüm arkadaşlarım ve akrabalarım, bir genlev işlettiğimi düşünüyor."

Lena güldü. "Bu hiç hoş değil."

Zandra da gülerek karşılık verdi. "İlk başlarda içime işliyordu. Bu bana, beni eleştirdiklerini ve bana küçümseyerek baktıklarını hissettiriyordu. Peki ya şimdi? Ben onların yanlışlarını düzeltmekten artık sıkılmıyorum bile. Ve inanır mısın, benden para istemek için kapımı çalanlar, yine o aynı önyargılı insanlar."

"Bu ikiyeüzlülük."

Zandra güldü. Arkasına yaslandı ve dalga geçer bir sesle sordu. "Pekâlâ, senin şu anlaşman resmi olarak ne zaman başlıyor?"

Lena kızardı, cilalı tırnaklarına bakarak dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. "Aslında başladı."

"Oh!" Zandra hoşgörülü ve alçak sesli bir kahkaha attı. "Hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?"

"Hayır." Lena, dudaklarını ısırđı. Acaba yüzü bundan daha fazla yanabilir miydi merak ediyordu.

"Telefonu kapatmadan önce," dedi Zandra, "Rod bana seni alıkoymanın sonucunda kaybedeceğim parayı telafi etme sözü verdi. Ben de parasını kendine saklamasını, onun yerine bana referans olmasını istedim. Bir saat içinde iki yeni müşteri oldum. Biri trilyoner bir hayırsever, diğeri de bir yazılım şirketinin sahibi bir işadımı. Her ikisi de Roderick'le yakın ilişkisi olan insanlar."

"Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim." Lena içtenlikle konuşuyordu. "Sana para kaybettirdiğim için kendimi gerçekten suçlu hissediyordum, Zandra."

"Biliyorum ama endişelenmen gereken tek kişi ben değilim. Her ay çok sağlam bir gelir elde ediyorsun, Lena. Roderick senin kaybedeceğin parayı da telafi etmeli."

"Bana da önerdi ama onu reddettim. Onun parasına ihtiyacı olan ben değilim. enstitüm."

Zandra güldü. "Ekip için bir kişiyi feda ediyorsun, ha?"

Lena, işkence çeker gibi derin bir nefes aldı. "Bu fedakârlığa değer."

"Fedakârlık... Doğru." Zandra bir kahkaha attı. "Tamam, buna böyle bakalım. Birilerinin seks partneri olacaksan, bir dünya adam bile Roderick Brand'in yanında hiç kalır."

"Hafife alıyorsun."

İki kadın gülüyordu.

Birkaç dakika sonra aklı başına gelen Zandra, Lena'yı uyardı. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Roderick'le mi?"

Zandra kafasını salladı.

"Olurum." Lena tereddüt ediyordu ama sormadan edemedi. "Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Zandra acı çeker gibi görünüyordu. "Aslında hiçbir şey söylememeliyim."

"Çok geç."

Zandra uzun ve derin bir nefes aldı. "Tamam, şöyle bir mesele var," diyerek söze başladı. Kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. "Roderick mükemmel bir adam..."

"Ah, hayır. Hiç de iyi bir giriş değil bu."

"Hayır, bu doğru! Roderick gerçekten mükemmel. Sana bunu daha önce de söyledim ve onun arkadaşlığına ne kadar değer verdiğimi anlattım. Fakat o, nasıl desem, kadınların peşine düşmez."

Lena, yapmacık bir gülümsemeyle, "Onun iyi bir oyuncu olduğunu mu söylüyorsun? Aman ne şaşırdım," dedi.

"Hayır. Söylemek istediğim bu değil. Roderick oyuncu değil. Evet, pek çok kadınla çıktı ama asla niyeti kimseyi incitmek olmadı. Roderick ile ilgili mesele şu ki beklentileri çok yüksek. Gerçeküstü denebilecek kadar yüksek." Zandra içini çekti. "Bazı erkeklerin, hayatlarında olumlu örnekler olmadığı için ilişkilerden nasıl korktuğunu bilirsin. Babasız büyüdülse bir kadına nasıl davranılması gerektiğini bilmezler mesela. Roderick'te durum tam tersi. Anne babasının mükemmel bir ilişkisi var. Kırk yıldır mükemmel bir evlilik yaşıyorlar ve evlilikleri hâlâ daha aynı güçle devam ediyor." Zandra üzüntülü bir halde ekledi. "Benim de öyle bir ailem olmasını çok isterdim."

Lena ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

"Her neyse." Zandra yeniden içini çekip devam etti. "Saniyorum, ailesinin bu inanılmaz evliliği, Roderick'in, aradığı kadın için imkânsız şartlar geliştirmesine yol açtı. Of, gecenin

bir yarısı kalkıp da ayağında nasır var mı diye kontrol edecekmiş gibi yüzeysel şeylerden bahsetmiyorum."

"Vay be!" Lena kaşlarını kaldırmış, dalga geçiyordu.

Zandra güldü. "Kızım, Roderick senin bildiğin tipik zenginlerden değil. Tamam, o da mankenlerle orada burada boy gösteriyor ama sana tüm samimiyetimle söyleyebilirim ki onun aradığı sıradan bir kadın. Arkadaşlarının çok sıradan bulduğu kadınlarla da çıktı ama bunu hiç önemsemedi. Roderick tamamen normal bir adam."

Lena güldü. Roderick'e karşı duyduğu hayranlığın arttığını hissediyordu. Zandra şimdiye kadar ona, bu kadar mutlu olacağı bir şey söylememişti.

"Roderick'in imkânsız standartları var derken, ben sadece ilişkilerinden bahsediyorum. Katı beklentilerden ördüğü bir set var ve bu beklentileri karşılanmazsa, anında dönüp arkasını gidebilir. Son derece inatçıdır."

Lena burnunu çekti. "Onu hafife alıyorsun."

"Hayır. İşte bu yüzden onunla uzlaşmak zordur. Kolayca çözülebilecek meseleler için bile hiç düşünmeden kız arkadaşından ayrılabilir. Keşke almaya ve vermeye daha çok istekli olsaydı." Zandra öfkeyle kafasını salladı. "Sanki mükemmel kadını bulacakmış gibi davranıyor ama ben onun gerçekten ne istediğini bildiğinden bile emin değilim. Bildiği tek şey onu henüz bulamadığı ve bulana kadar da kadınların hayatını cehenneme çevireceği..." Duraksadı. Kaşlarını çatıp devam etti. "Kardeşi de öyle."

"İkizi mi?"

"Evet. Sana Remy'den bahsetti mi?"

Lena kafasını salladı. Zandra'nın, Remy'nin ona karşı ne hissettiğini bildiğinden emin değildi.

Zandra'nın yüzüne bir karanlık çöktü. Belki de sadece buhar bulutuydu. Birkaç dakika sonra yeniden derin bir nefes alıp devam etti. "Dinle, her şeyin başında, Roderick ve senin birbiriniz için iyi olabileceğinizi düşünmem yatıyor. Size bir randevu ayarlamamın sebebi de buydu. Açık konuşmak gerekirse, sizin birbirinize uyum sağlayabileceğinizi ve görüşmeye başlayacağınızı umuyordum. Zamanla..."

Lena kuşkuyla baktı. "Bu yüzden yaptığımız anlaşmayı onaylamıyorsun, değil mi?"

Zandra yüzünü buruşturdu. "Açıkçası evet. Fakat onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez. Sizler, sağlıklı arzuları olan, yetişkin insanlarsınız. İnan bana, bunu tamamen anlayabilirim. Ben sadece sizin ne yaptığınızı bildiğinizden emin olmanızı isterim. Bu anlaşma daha karmaşık bir hâl alabilir. Tehlikeli olabilir." Lena'ya bakarken sesi yumuşadı. "Ben inandığınızı görmek istemiyorum. İkkinizin de."

Lena zorlukla yutkundu, ardından kafasını salladı. "Bana karşı bu kadar açık sözlü olduğun için teşekkür ederim, Zandra."

"Bana teşekkür etmen gerekmiyor. Hele ki sizi ben tanıştırmışken, kadın kadına konuşup sana birkaç uyarıda bulunmak benim sorumluluğumdaymış gibi hissettim."

"Buna gerçekten minnettarım." Lena içtenlikle konuşmuştu. Bir an duraksadı fakat ardından ekledi. "Roderick'i aklımdan atamadığımı fark ettiğim anda, tüm bu şeye son veririm."

Zandra sezgileri güçlü bir kadındı. Hafifçe gülümsedi. "Umarım bunu fark ettiğinde çok geç kalmamış olursun."

On Sekizinci Bölüm

Spa salonundan ayrıldıktan sonra Lena, cumartesi öğleden sonrası ziyaretini tamamlamak için Lakeview Manor'a gitti. Morgan geldiğinde, Lena yaklaşık bir saattir oradaydı. Lena ve Cleveland'a doğru terasta ilerlerken, ince topuklu botlarının yere vuruşu duyulmuştu.

"İkinize de merhaba!" Morgan büyükbabasının yanağını öptü, masadaki boş sandalyeye kendini atıp halinden memnun bir halde içini çekmeden önce ablasına sarıldı. "Ne kadar güzel bir gün!"

Lena ve Cleveland birbirlerine imalı bakışlarla baktıktan sonra aynı anda, "Adı ne?" diye sordu.

Morgan güldü, yanakları hafifçe kızardı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Cleveland kahkaha attı. "Neden bahsettiğimizi biliyorsun."

Lena araya girdi. "Seni bulutların üstüne çıkaran yeni adamın adı ne?"

Morgan sırtarak cevap verdi. "Sizden hiçbir şey saklayamıyorum, değil mi?"

Lena, "Ayakların yere basmadığı zamanlarda evet, saklayamıyorsun. Pekâlâ, kim bu adam?"

Morgan yeniden içini çekti. "Adı Isaiah. Bu sabah bankada sıra beklerken tanıştık. Chicago'nun en büyük hukuk bürolarından birinde avukatlık yapıyormuş."

Cleveland kaşını kaldırdı. "Avukat, ha? Sürekli iş değiştiren son sevgilinden sonra, bu kesinlikle bir terfi olmuş."

Morgan'ın bakışları sertleşti. "İşte bu yüzden yanına taşınmamı istedi ya! Kirasını ödememe yardımcı olayım diye. O zavallıdan kurtulduğuma seviniyorum."

Lena ve Cleveland da ondan kurtulduğuna sevinmişti.

Morgan tekrar güldü. "Isaiah, Jason'a hiç benzemiyor. Beni bu akşam lüks bir yere yemeğe götürüyor. Jason bunu hiç yapmamıştı."

Lena güldü. "Peki, bu Isaiah nasıl görünüyor?"

"Fena değil. Boyu çok uzun sayılmaz. Esmer. Bakışları davetkâr ve göz alıcı bir gülümsemesi var." Sinsi bir gülümsemeyle devam etti. "Tabii ki Roderick kadar ağız sulandırıncı değil ama onu kaptırdım."

Lena'nın yüzünü ateş bastı. "Roderick 'kapılmış' biri değil. En azından ben kapmadım."

Morgan ve Cleveland şüpheli gözlerle Lena'ya baktı. "Bana kesinlikle öyle göründü," diyerek karşılık verdi Morgan.

"Bana da." Cleveland da aynı fikirdeydi.

"Öyleyse ikiniz de yanıyorsunuz."

Tartışmalarına fırsat kalmadan, Margaret Jacobs terasta belirdi. Altmış yaşındaki hemşire, minyon bir kadındı. İçtenlik ve neşeyle parlayan gözleriyle teninin pürüzsüzlüğü sayesinde olduğundan daha genç görünüyordu.

Masaya yaklaşıp Cleveland'ın omzuna ince bir örtü bıraktı. "Üzerine hiçbir şey almadan buraya çıktığını biliyordum. Böyle yapmasan iyi olur."

“Üşümüyorum.” Cleveland, sağlam olan elini sallayarak hemşirenin kaygısını gidermeye çalıştı. “Hava mükemmel. Rüzgâr esmiyor.”

Margaret, öfkeli fakat ılıman bir edayla kafasını salladı. Ardından, dikkatini Morgan ve Lena’ya çevirdi. “Merhaba, kızlar,” diyerek sıcak bir gülümsemeyle kızları selamladı. “Sizi yeniden görmek güzel!”

“Merhaba Hemşire Jacobs.” Kızlar da ona selam verdi. “Nasılsınız?”

“Hem sağlığım hem aklım yerinde, yani şikâyetçi değilim.” Göz kırptı.

Büyükbabaları gibi, Margaret Jacobs da duldu. Eşini yıllar önce prostat kanserinden kaybetmişti. Üç yetişkin oğlu vardı fakat hiç kızı olmamıştı. Bu yüzden de Lena ve Morgan’ı kendi kızları gibi sahiplenirdi. Cleveland’ın onun gözdesi olduğu, bakımevinde bir sır değildi. Cleveland’ın üzerine o kadar çok düşüyordu ki Lena bazen onun da aynı hisleri taşıdığını düşünürdü.

“Tekâlâ.” Margaret gülerek konuşmaya başladı. “Kızlar, bu akşam için özel bir planınız var mı?”

Morgan’ın ağzı kulaklarına vardı. “Benim, bu sabah tanıştığım harika bir adamla randevum var.”

Margaret güldü. “Bu harika, bebeğim. Görüştüğün diğer genç adamdan kurtulmana çok sevindim. Senin için çok da doğru biri değildi.”

Morgan’ın yüzü asıldı. “Herkes bana sürekli aynı şeyi söylüyor. Keşke bu kadar insanı daha önce dikkate alsaydım.”

“Olsun, zararın neresinden dönersen kârdır.” Margaret ve Cleveland aynı anda söylemişlerdi. Birbirlerine bakıp güldüler.

Lena ve Morgan ise birbirine göz kırptı.

“Peki ya sen, bebeğim?”

Büyükbabasının meraklı bakışlarını fark eden Lena dikkatle sordu. "Ne olmuş bana, baba?"

"Sen ve Roderick bu akşam için özel bir şey planladınız mı?"

Lena kafasını salladı. "Roderick çok meşgul..."

Cleveland kaşlarını memnuniyetsizlikle çatı. "Sana vakit ayırabilmek için çok meşgul olmasa iyi eder. Siz ikiniz henüz çıkmaya başladınız. Birlikte az vakit geçirirseniz birbirinizi nasıl tanıyacaksınız ki?"

Lena kızardı. Büyükbabası Roderick ile gayet yakından tanıştıklarını bilse acaba ne derdi, bunu düşünüyordu.

"Bu bana neyi hatırlattı biliyor musun?" Cleveland'ın gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı. "Bana Roderick'le nasıl tanıştığınızı hâlâ anlatmadın."

Morgan'a kaçamak bir bakış attı. Araya girip yeniden kendisini kurtarmasını umuyordu fakat kardeşi cep telefonundan mesaj göndermekle meşguldü. Lena kendi başına kalmıştı.

"Biz, şey, bir partide tanıştık, baba."

"Gerçekten mi? İkinizin aynı sosyal çevrede takıldığınız aklıma gelmezdi. Roderick'in Oprah ve Obama'larla yakın olduğunu anlatan magazin haberleri okumuştum." Dalga geçer gibi güldü. "Yoksa benim bilmediğim ikinci bir hayatın mı var?"

Lena bir kahkaha attı. "Elbette hayır. Ne kadar çılgınca şeyler söylüyorsun."

Margaret söze karıştı. "Neden zavallı kızı rahat bırakmıyorsun, Cleveland? Neredeyse otuz yaşına geldi. Onun aşk hayatını sorgulamana hiç gerek yok."

Lena minnettar gözlerle bakarken, Margaret konuşmasına devam etti. "Her neyse, buraya gelme sebebim seni günlük bahçe gezintine çıkarmaktı. Hazır mısın?"

Cleveland'ın gözleri parladı. "Kesinlikle." Cleveland, bakım evinin dolambaçlı bahçesinde Margaret ile zaman geçirebilmeyi her zaman iple çekmişti.

Lena masadan kalktı. Büyükbabası sorgusuna devam etmeye karar vermeden önce orada kurtulmaya çalışıyordu. Eğilip onu yanağından öptü ve gülümsedi. "Yarın görüşürüz, büyükbaba. Bu arada, beladan uzak kalmaya çalış."

Cleveland güldü. "Endişelenme, Margaret beni terbiye ediyor."

"Birinin yapması gerekiyordu."

Margaret, Cleveland'ın tekerlekli sandalyesinin arkasında yerini alınca, Morgan bakışlarını yazdığı mesajdan kaldırdı ve nasanın etrafına baktı. "Ne kaçırdım?"

Hepsi birlikte güldüler.

On Dokuzuncu Bölüm

O akşam geç vakit Lena, civardaki eczaneden yaşadığı apartmana dönüyordu. Hemen yan tarafına spor bir arabanın yavaşlığını göz ucuyla fark etti. O, sokakta iğrenç, kötü niyetli adamlar tarafından rahatsız edilmeye yabancı değildi. Yürümeye devam etti. Sürücüyü görmezden gelmeye niyetliydi. Ancak arabanın camı açılıp da *Stormy Weather*'in notaları kulağına geldiğinde, olduğu yerde düşüp öleceğini sandı. Kalbi hızlanmış, o daha kendini kontrol edemedi, aptal bir gülümseme yüzüne yayılmıştı.

Bütün hafta boyunca duymayı beklediği -umduğu- o seksi, derin ses duyuldu. "Selam, güzelim!"

Mimiklerini doğal bir maskenin ardına saklamaya çalışarak yavaşça döndü Lena. Parlak Escalade'in direksiyonunun arkasında Roderick'i gördü. Dudaklarında, her zaman nefesini kesen o hafif gülümsemesi vardı.

Lena yutkundu. "Sana da selam!"

Roderick, Lena'yı baştan aşağı süzdü. Önünü iliklediği ceketinin içine giydiği, v yakalı beyaz tişörtünü ve dizine kadar uzanan ince topuklu çizmelerinin içine soktuğu, vücudunu saran kot pantolonunu adeta gözleriyle soymuştu. Gözleri beğeniyle parladı. "Arabaya bin."

Lena kafasını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Kalan yolu yürüyebilirim."

"Seni bırakabilirim."

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Lena yürümeye devam ederken Roderick arabayı sağa çekti. Arabayı park etti ve araçtan indi. Ve işte hemen karşısındaydı, yolunu kesmişti. Siyah kazağı, kot pantolonu ve Timberland ayakkabılarının içinde harika görünüyor ve çok da güzel kokuyordu. Kirli sakalı ona ayrı bir seksi görünüm veriyordu. Tüm ihtiyacı olan şey kulağında altın bir halka ve yanda sallanan kılıcıydı. Onlar da olsa tam bir korsana benzeyebilirdi.

Lena'nın çenesini yakaladı, başparmağını alt dudağına sürdü. "Beni özledin mi?" diye sordu.

"Hayır." *Tanrı yardımcım olsun, EVET!*

Yumuşak bir kahkaha atıp ellerini Lena'nın ceketinin içine soktu ve oradan da pantolonunun arka ceplerine kaydırarak onu kendine çekti. "Tamam," derken Lena'nın gözlerine bakıp gülümseledi. "Önce ben söylerim. Seni özledim."

Kalbinin bu kadar hızlı çarpmasından ve içinin erimesinden nefret ediyordu. "Beni arayabilirdin," dedi. Aynı anda ağzından dökülen kelimeleri geri almak istedi çünkü sesi çok alingan, daha da kötüsü, çok muhtaç çıkmıştı.

"Sana biraz boşluk vermeye çalışıyordum." Roderick başını eğip burnunu Lena'nın ensesine sürttü. "Bu hafta içinden istediğin bu değil miydi? Böylece büyükbabanla ilgilenebilecektin hani?"

"E-evet." Dokunuşlarından titreyen Lena kekeliyordu. "Şikâyet etmiyorum. Sadece bir sonraki, şey, randevumuzu konuşmak için beni aramalıydın demeye çalışıyorum."

"Randevu?" Roderick güldü. "Bunun yerine daha iyi bir kelime bulmamız gerekiyor."

Kendini geri çekmekte zorlanan Lena sessiz ve meskûn sokakta, ne yaptığını bilir bir eda ile bir aşağı bir yukarı bakındı. Onlara doğru yaklaşan genç bir çiftin alaycı bakışları onu utandırmıştı.

Roderick gülüyor, Lena'nın rahatsız olmasından hoşlanıyordu. "Sana söylemiştim. Arabaya binmeliydin."

Lena ters baktı. "Hemen park etmeseydin, olabilirdi."

"Büyükbaban nasıl?"

"Daha iyi. Ama bütün haftayı ilişkimiz ve senin hakkındaki sorulardan kaçarak geçirdiğimi söylemek zorundayım sana."

"Artık yalan söylemeyi becerebiliyor musun?" Roderick gülüyordu.

"Odaya girip çıkan ziyaretçilerden ve hemşirelerin merhametinden faydalandım diyelim."

Roderick elinin tersini Lena'nın çenesine sürüyordu. "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır." Lena gülümsedi. "Senin bana hâlâ daha bir yemek ve tiyatro borcun var. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum elbette. Pazartesi akşam gidiyoruz. Biletleri aldım bile."

"Gerçekten mi? Hangi oyuna?"

"Pazartesi öğrenirsin." Hafifçe gülümsedi. "Bu akşam ne yemek istersin?"

Seni diye düşünüyordu Lena, seni bala batırmak, bisküviyle sıyuna banıp seni yemek istiyorum.

Yüksek sesle ise, "Sıradan bir yerde yiyelim. Üzerimi değiştirebilecek gibi hissetmiyorum kendimi," dedi.

"Öyle bir yer biliyorum. Michael'ın Yeri'ne gittin mi hiç?"

"Hayır. Adını bile duymadım."

Roderick ciddi bir hayal kırıklığıyla baktı. "İyi bir sosisi sandviç zevkine sahip değilsen, gerçek bir Chicago'lu sayılmazsın."

Lena bir kahkaha attı. "Neredeyse her yere yürüyerek gidiyorum. Bu beni bir Chicago'ludan fazlası yapmaz mı?"

"Hayır, günışığım, bütün mesele sosislide." Roderick, Lena'nın elindeki plastik poşeti aldı ve arabaya doğru baktı. "Ne aldın? Gitmeden önce buzdolabına koyman gereken bir şey mi bu?"

"Hayır." Lena kıkırdıyordu. "Sadece kadınlara özel bir şey."

Hiçbir şey söylemeden poşeti Lena'ya uzattı. Lena güldü.

Highland Park'taki, Michael'ın Yeri'ne gittiler.

Lena, ızgara sosis yemeye karar vermişti fakat haşhaş tohumlu sandviç ekmeklerinin arasına dizilmiş sosislerin yanında kıyılmış soğan, sivri biber, hardal, yeşillik, domates ve kereviz salatası ile hazırlanmış sandviçleri görünce bir kez daha düşündü. Son derece kalorili görünüyorlardı ama şaşırtıcı derecede lezzetliydi.

Müşterileriyle daima karşılıklı oturmayı tercih eden Lena, Roderick gelip de yanına oturduğunda, onunla göz teması kuramamıştı. Yan yana oturmuş, bir tabak peynir kızartmasını paylaşırlarken, bacakları birbirine sürtüyor, kenarından taşan hardalları temizlemek için birbirlerinin ağızlarına dokunabiliyorlardı. Roderick, o karmakarışık sandviçi parçalamadan nasıl yiyebileceğini Lena'ya öğretirken gülüşüyorlardı.

Lena'nın, taa Mackinac adasından beri geçirdiği en güzel gündü. Roderick'le birlikteyken çok eğleniyordu. İster Roderick'in lüks yatının güvertesinde, mum ışığında romantik bir akşam yemeği, isterse modası geçmiş görünen, tika basa dolu bir restoranda alelade bir yemek yesinler, onunla geçirdiği

her dakika Roderick'i daha çok istemesine yol açıyordu. Bu nedenle, Roderick yemeğin üstüne Navy rıhtımında bir yürüyüş teklif ettiğinde Lena, geceyi uzatma fırsatını kaçırmadı.

Turistlerle dolu, sesler ve ışıklarla hayat saçıan rıhtımda gezirken el ele tutuşmuşlardı. Onları yükseklerle uçurup şehrin göz alıcı manzarasıyla büyüleyen dönme dolaba binmişlerdi. O rıhtıma Lena ilk kez gitmiyordu, çocukluğundan beri buralara gelen Roderick de. Fakat birbirlerine bakıp gülümsediklerinde Lena, bundan daha büyüleyici bir yere hiç gitmediğini düşünen tek kişi olmadığını biliyordu.

El ele tutuşmadıkları zamanlar ise Lena, sırtında Roderick'in avucunun sıcaklığını hissetmekten, onu kalabalığın içinde bu şekilde yönlendirmesinden zevk alıyordu. Biri ona doğru yaklaştığında Roderick'in korumacı bir davranışla yanına geçmesinden hoşlanmıştı. Akşam hava soğumuş olsa da Roderick'in dokunuşları tenini karıncalandırıyor, bedeninin cinsel uyanılmalarıyla kıpır kıpır kalmasını sağlıyordu.

Lena farkına varamadan Roderick onu rıhtımın arka taraflarına doğru çekmişti. Parlak ışıklardan ve daha da önemlisi kalabalıktan öteye sürüklemişti. Karanlık bir köşeden dönüp de terkedilmiş bir tersaneye girdikleri anda Roderick onu kollarına alıp öpmüştü.

Duydukları açlıkla, dudakları birbirine kenetlendiği anda Lena fısıldamaya başladı. "Sakın söyleme."

"Neyi söylemeyeyim?" Roderick dilini ağzına sokmuş Lena'nın dilinin etrafından döndürüyordu.

Lena titriyordu. "Her yaz bu arka taraflara sessizce süzülüp kızlarla seviştiğini."

Roderick'in gülümsemesi karanlıkta parladı. "Nasıl bildin?"

"Hımm." Lena mırıldandı. Roderick'in dudakları boynunda gezinirken başını arkaya doğru attı. "Çünkü sen çok yaramaz bir çocuksun."

"Sen de bunu seviyorsun."

Seviyordu. Hem de en ince ayrıntısına kadar.

Roderick elini bedenlerinin arasından aşağı uzattı. Lena, hayal kırıklığına uğramış bir mırıldanmanın ardından fermuarının yumuşak hışırtısını duydu. "Bugün neden pantolon giydin?"

Lena güldü. "Özür dilerim, keyfini kaçırdım."

"Sorun değil. İstedikten sonra..." Roderick, Lena'nın dar pantolonunu, iç çamaşırı ile birlikte aşağıya doğru çekip kalçalarının hemen altına indirdi. Lena, tenine değen soğuk havayı, ardından da Roderick'in çıplak tenini avuçlarına alan ellerinin sıcaklığını hissetti. Ağzından hafif bir inilti çıktı.

Lena da onun düğmesini çözdü. Fermuarını açtı ve elini sıcak, damarları atan ereksiyonunun etrafına sardı. Roderick inledi.

Parmaklarını Lena'nın bacaklarının arasında kaydırıp pürüzsüz kıvrımlarını okşamaya başladı. "Çok ıslanmışsın." dedi beğeniyle.

Lena gülümsedi. "Senin için..."

Roderick, gürlemenin eşliğinde derin ve haşin bir ses çıkardı. Ardından elini çekip erkekliğini Lena'nın bacaklarının arasına itti ve baştan çıkarıcı sürtünmesi Lena'yı inletene dek klitorisine ileri geri sürtünmeye başladı. Lena kollarını Roderick'in boynuna dolamış, pantolonu izin verdiğince bacaklarını ayırmıştı. Roderick onu hafifçe yukarıya kaldırıp ıslaklığının içinde kayboldu. Lena nefesini zor tutmuştu.

Roderick kendini yukarı doğru itmeye başladı. Sert darbeleri, Lena'yı zevkten parçalara ayıran bıçak darbeleri gibi

keskindi. Bacaklarını etrafına dolayamayan, gerçekten hareket edemeyen Lena'nın bedeni sarsılmaya başladığında yapabileceği tek şey, çığlık atmamak için dişlerini sıkmaktı.

Geceleyin gökyüzünde patlayan havai fişekler gibi, çığlık çığığa beraber boşaldılar.

Lena kafasını Roderick'in omzundan kaldırdı, birbirlerine gülümsediler. Yüzleri parlak renklerle ışıldıyordu.

Lena, "Mükemmel zamanlama diye buna derler," dedi. Sessizce gülüştüler.

Roderick onu yere bıraktı. Işıkların ve gürültülerin arasına geri dönmeden önce hızla kendilerine çeki düzen verdiler. Lena kızarmış, bacakları ise tekila içmiş gibi titremeye başlamıştı.

Roderick gülümsedi. Elini beline sarıp, kulağına fısıldamak için eğildi ve Lena'ya yaklaştı. "Bu daha başlangıç. Seni eve bırakana dek sabret."

Kapıldığı beklentinin tatlı ürpertisi, Lena'nın bedenine doldu.

"Lena?"

Lena başta sesi tanımadı.

Durup arkasını döndü. Gözleri, kalabalığın arasında o sesin sahibini arıyordu.

Ve işte o zaman gördü.

Üç yıl önce onu hiç umursamadan kullanıp küçük duruma düşüren adamdı. Bir daha asla görmek istemediği ve bunun için dua ettiği adamdı.

Glenn Donahue.

Kalabalıktan ayrıldığını görünce Lena'nın kalbi teklemeye başladı.

"Onu tanıyor musun?" Roderick usulca konuşuyordu.

Lena hafifçe başını aşağı yukarı salladı.

Glenn yaklaşırken, Lena bej rengi kazak ve kot pantolon içindeki düzgün fiziğini, yanık badem rengi tenini ve çekici yüz hatlarını kısaca bir gözden geçiyordu.

"Lena..." Glenn yumuşak bir gülümsemeyle selam verdi. Sanki son karşılaşmalarında ona yine böyle davranmış gibi yapıyordu. "Sen olduğunu anlamıştım."

"Glenn." Lena'nın gülümsemesi soğuktu.

"Çok güzel görünüyorsun. Gerçi bu yeni bir şey değil."

"Teşekkür ederim." Lena dil ucuyla söylemişti. "Glenn, bu Roderick."

"Brand." Lena'nın sözünü Glenn tamamladı. Roderick'in elini sıktığında, ağzı kulaklarına varıyordu. "Glenn Donahue Sizinle tanışmak büyük bir şeref, büyük bir hayranıyım."

Roderick başını hafifçe eğdi, Glenn'i süzdü. Lena da bu iki adamı kıyaslamadan edemiyordu. Roderick en az on santimetre daha uzun ve yirmi beş kilo daha ağırdı. Kimin daha erkek görüldüğüne gelince, Roderick açık ara öndeydi.

Glenn orada öylece durmuş Roderick'e gülümserken, Lena birden neden onu bir anda karşısına çıkıp kendisiyle konuşmak istediğini anladı. Roderick'le tanışmak istiyordu, kendisiyle geçirdiği eski zamanların peşinde değildi.

Şüphelerini doğrular gibi Glenn, "Gelecek sefer bir genişleme projesi daha üstlendiğinizde, Donahue Yatırım'ı da bir ziyaret edin. Bu benim şirketim. Şu an Chicago'daki en büyük gayrimenkul danışmanlarından biri benim," dedi.

"Tebrik ederim." Roderick'in sesinde gizli bir alaycılık vardı.

Glenn'in yüzü asıldı. Bakışları Lena ve Roderick arasında gidip gelen Glenn, sıradaki sorusunu saf ayağına yatarak sormadan hemen önce, Lena adamın bakışlarındaki şeytani parıltıyı görmüştü. "Lena, bu akşam çalışıyorsun demek."

Lena'nın yüzünü ateş bastı. Tam da Glenn Donahue'nun kendini daha fazla aşağılayamayacağını düşünürken, Glenn ona yanıldığını kanıtlamış oldu.

Lena'nın yanında Roderick de kaskatı kesilmişti. Glenn'in eski erkek arkadaşı olduğundan şüphelendiyse bile, artık daha fazlasını biliyordu. Ve gerçek, en az üç yıl önceki kadar utanç verici, en az o zamanki kadar yıkıcıydı.

Lena, sahip olduğu her damla gururunu toplayıp Glenn'e kibarca cevap verdi. "Bu akşam çalışıyor muyum? Ah, hayır. Sadece, bir kadına nasıl güzel zaman geçirteceğini bilen, yakışıklı, harika bir adamın bana eşlik etmesinin keyfini çıkarıyorum." Derin bir nefes aldı. "Keşke bütün randevularım böyle geçse."

Bu üstü kapalı aşağılanma karşısında Glenn'in yüzü atarken, Lena hafif bir tatmin olma dalgası hissediyordu. Fakat ne fark ederdi ki? Yıkım zaten gerçekleşmişti.

Lena, merakla etrafına bakınıp sordu. "Sen yalnız mı geldin, Glenn?"

Glenn alelacele, "Hayır," diye cevap verdi. "Çıkışımı arkadaşım şu an lavaboda."

Lena güldü. "Umarım siz de bizim kadar iyi vakit geçiriyorsunuzdur. Şimdi, müsaade edersen," dedi yumuşak bir sesle, "Roderick ve ben gitmek üzereydik. Sana rastlamak güzeldi."

"Sana da," derken Glenn'in keyfi kaçmıştı.

Navy rıhtımından ayrılıp arabayı park ettikleri yere doğru yürürken Lena, Roderick'in bedeninde artan gerilimi hissedebiliyordu. Konuşmuyordu. Lena da öyle.

JFK otobanına girdiklerinde, sessizlikleri iyice aralarına girmiş, Lena'nın sinirlerini kırılma noktasına getirmişti. Artık daha fazla dayanamayacağını anladığında, derin bir nefes

aldı ve alelade konuşmaya başladı. "Çok üzgünüm. Biliyorum, bu çok münasebetsiz..."

"Müşterilerinden biri miydi?" Roderick'in sesi kınlgan çıkmıştı.

"Evet." Lena, güçlkle yutkunuyor, sıradaki sorunun ne olacağını biliyordu.

"Onunla yattın mı?"

Yüzünü cama çevirip gözlerini kapattı. "Evet."

Roderick'in ne düşündüğünü biliyordu. Müşterileri ile birlikte olmadığına dair ettiği ikiyüzlü laflarını düşünüyor olmalıydı. İlk gece seviştiklerinde, daha önce hiç sınır aşmamış gibi nasıl utanarak tepki gösterdiğini hatırlıyor olmalıydı. Sadece ve sadece o, Lena'nın çizgiyi geçmesine sebep olmuş gibi davrandığını...

Roderick açıkça, "Yani, birlikte olduğun ilk müşterin ben değilim," dedi.

Lena'nın karnına iğrenç bir sancı saplanmıştı. "Hayır," diye fısıldayabildi ancak.

Lena aşağılanıp ağır bir suçla itham edilerek yaylın ateşine tutulacağı fikrine kendini hazırlamıştı. Fakat Roderick sessiz kalmış ve bir şekilde bu sessizliği, söyleyebileceği her şeyden daha çok yıkmaya yetmişti Lena'yı. Zandra'nın, bir kadının onun beklentilerini karşılayamadığında Roderick'in nasıl hemen arkasını dönüp gittiğine dair uyarılarını hatırladı. Bu ona kendini daha da kötü hissettirmişti. Roderick'i altüst etmiş gibi hissediyordu.

Lena'nın apartmanına geldiklerinde, Roderick park etti ve kapıya kadar Lena ile yürüdü. Lena, kendini savunmak için bir şey, ne olursa olsun herhangi bir şey söylemesi gerektiğini

hissediordu. Paylaştıkları şeyin, Glenn ile aralarında olandan çok daha fazlasını ifade ettiğini söylemeliydi. Çünkü bu gerçektir.

Ancak, düğümlenmiş boğazından kelimeleri çıkaramıyordu. Ve Roderick eğilip alnına bir öpücük bıraktığında, çok kıymetli bir şeyin ellerinden kayıp gittiği hissini kabullenemiyordu.

"İyi geceler, Lena."

Lena, Roderick'in yüz ifadesini anlamaya çalışıyordu fakat çözemiyordu. "İyi geceler," dedi usulca.

Roderick, Lena'yı ardında, onu son kez mi gördüğünü merak eder halde bırakıp, arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti.

Yirminci Bölüm

Ertesi gün, zihnini meşgul etmek için Lena kendini ev işlerine verdi. Adet sancılarını bastırmak için iki aspirin içtikten sonra –tabiat ana gece yarısı onu ziyaret etme inceliğinde bulunmuştu– tüm evini baştan sona silip süpürdü. Ardından büyükbabası için limonlu kek yapıp götürdü. Bakımeviden ayrıldıktan sonra, haftalardır ertelediği küçük işlerini halletti. Ve akşam olduğunda, dizüstü bilgisayarını açıp çalışmaya koyuldu.

Roderick'in hiç sesi çıkmadan, koca gün gelip geçmişti.

Kendi kendine, enstitüsü adına kaygılandığını söylüyordu. Roderick, onunla yaptığı anlaşmadan vazgeçerse enstitü, şu anda en önemli mesele olan o büyük bağışı alamazdı. Bu yüzden, Roderick'in sessizliği uzadıkça kaygılanması çok doğaldı. O sadece işvereni için endişeleniyordu, hepsi bu.

En azından kendine söylediği buydu.

Ertesi gün, ofiste hiçbir şeye konsantre olamamıştı. Başka bir bağış teklifi üzerinde yoğunlaşmaya çalışıyordu fakat zihnini toparlayamıyordu. Kapısı çalındığında, gözleri dalmış, öylece boşluğa bakıyordu.

Kafasını kaldırıp da kapısında dikilen müdürünü gördüğünde irkildi. "E-Ethan!" Lena kekeliyordu. Utanmıştı çünkü

çalışması gerekirken hayallere dalmış bir şekilde yakalanmıştı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Sadece ne yaptığına bakmaya geldim." Anlayışlı ama endişeli gözler Lena'nın yüzünü inceliyordu. "Lena, her şey yolunda mı? Bütün sabah kendinden geçmiş bir haldeydin."

"Ben iyiyim." Ethan ikna olmuşa benzemeyince, Lena açık sözlülükle ekledi. "Sadece kafam biraz dolu."

"Büyükbaban?" Ethan kafasını yavaşça sallayarak tahmini söyledi.

"Hı hı." Lena, büyükbabasını bir koltuk değneği gibi kullanmaktan suçluluk duydu.

"Geçen hafta senin için ne kadar zordu, biliyorum." Ethan duraksadı. "İzin almak istersen, haberim olsun. Kullanmadığın yeterince iznin yokmuş gibi davranma."

Lena yavaşça başını eğdi. "Teşekkür ederim, Ethan. Bunu düşüneceğim."

"Güzel." Ethan bir omzunu kapıya dayamıştı. "Şu sahne sanatlarının bursu ile ilgili düzeltmeler nasıl gidiyor?"

"Harika!" Lena çok canlı konuşuyor fakat söylediği yalandan içten içe korkuyordu. "Gün sonuna dek tamamlamayı ve yeniden sunum yapmayı umuyorum."

"Mükemmel!" Ethan, duyduğu memnuniyetten etrafına ışık saçmaya başlamıştı. "Ben de, Roderick Brand'in ziyaretimize gelip ekstradan bir beş yüz bin dolar daha teklif ettiğini Dr. Dukes'a söylememeye çalışıyorum. Hâlâ daha bu talihimize inanamıyorum."

"Ben de." Lena, Ethan'ın enstitü başkanına da bir şey çılatmış olmamasından minnet duyuyordu.

"Böyle güzel bir haberi kendime saklamaya çalışmak çok zor," diye ekledi Ethan, gülümseyerek. "Dr. Dukes'u kampüste her gördüğümde ya da ne zaman onunla bir toplantı yapsak, anlatmaya niyetlendim. Ne kadar heyecanlanacağımı

biliyordum. Bay Brand'in bu muhteşem bağışının bir sonucu olarak adımızın ne kadar duyulacağını sana söylememe gerek yok. Yine de her şey sonuçlanana dek beklemek istedim. Ve tabii ki anlaşmayı tamamlayacağına dair sana güvenim tam." Ethan gülüp Lena'ya göz kırptı. "Baskı yapmıyorum."

Lena da hafif bir kahkaha attı. "Baskı yok."

Ethan ofisten ayrılınca Lena hafif bir ah çekip başını masaya koydu. Roderick anlaşmadan vazgeçerse, Lena gerçekten çuvallamış olacaktı. Ve aynı zamanda gerçekten de mahvolacaktı.

Cep telefonu çalmaya başlayınca irkildi.

Başını masadan kaldırdı, ardından cep telefonunu çantasından çıkarmak için en alt çekmeye uzandı. Telefonunun ekranında Roderick'in numarasını görünce, kalbi neredeyse göğüs kafesine çarpacak kadar hızlı atmaya başladı. Durup, sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Ardından soğukkanlı bir "Alo?" ile telefonu açtı.

"Lena, benim. Roderick."

Lena'nın karnına bir sancı saplandı. Kararsızlıkla sandalyesinden kalktı, yeniden konuşmaya başlamadan önce odanın öbür ucuna yürüyüp kapıyı kapattı. "Roderick! Nasılsın?"

"Daha iyiyim." Sesi bozuk geliyordu. Yorgunluktan mıydı? Yoksa hâlâ kızgın mıydı? "Dinle, bir işim çıktı. Seni bu akşam dışarı çıkaramayacağım."

Lena'nın göğsüne bir acı saplandı. "Bu, cumartesi akşamı olanlarla ilgiliyse..."

"Değil." Roderick sözünü kesti, "Japonya'ya planladığımdan daha önce gitmem gerekiyor. Aslında, bu öğleden sonra uçuyorum."

"Ah..." Lena'yı bir hayal kırıklığı kapladı. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. En az iki hafta, gerekirse daha uzun."

"Anladım." Lena sırtını kapıya dayadı, içini acıtan o tuhaf his karşısında gözlerini kapattı. "Pekâlâ, iyi yolculuklar. Eminim ki işle ilgili takip etmen gereken önemli bir mesele çıkmıştır."

"Evet." Roderick çok sert konuşuyordu.

Söyle ona. Lena'nın vicdanı bastırıyordu. Glenn'in senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyle. Yanlış anlaşılmalara düzelt, çok geç olmadan...

Derin bir nefes aldı. "Roderick, sana söylemem gereken bir şe..."

"Bekle biraz." Roderick Lena'yı beklemeye almak için telefonun tuşuna basarken Lena bir kadın sesi duydu.

Duyduğu sesin Roderick'in sekreterine ait olduğunu düşünmeye çalışarak gergin bir şekilde bekledi. Yeni bir sergisi olacak değil ya.

İki dakika kadar sonra Roderick yeniden Lena'ya döndüğünde sesi daha da ciddileşmişti. "Bunun için özür dilerim. Dinle, çok acil çıkmam lazım."

"Tamam. Anlıyorum. Tekrar iyi yolculuklar."

"Teşekkür ederim."

Lena bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. "Dönünce beni arayaca..."

Ancak Roderick, telefonu çoktan kapatmıştı. Yine de bu seferlik iyi sayılırdı.

Lena o akşam evine bir kalp sancısıyla döndü.

Üniversitenin logosu basılı sweatshirtünü ve siyah taytını giydikten sonra, yorgun bir halde oturma odasına geçti. Televizyonu açtı ve eve gelirken yol üstünde bir lokantadan aldığı akşam yemeğini yemek için kendini koltuğa attı. Fakat kendini yemek isteği duymaz bir halde lazanya ve salatasını

çalalla karıştırırken buldu. İştahı yoktu çünkü Roderick'i ve bu sabahki kısa konuşmalarını düşünmekten kendini yiyip bitiriyordu. Roderick'in iki hafta, belki de daha uzun bir süre yurtdışında kalacağı fikri ve aralarındaki sorunun hâlâ çözülmemiş olması canını sıkıyordu.

Yavaşça içini çekti, neredeyse hiç dokunmadığı yemeğini kenara bıraktı ve uzaktan kumandayı alıp arkasına yaslandı. Televizyonun kanallarını değiştirmeye başladığı sırada telefonu çaldı. Sehpanın üzerinde duran telefonunu alıp kimin aradığına baktı.

Kalbi sıkışacak gibi oldu.

Arayan Roderick'ti.

"Alo?" Lena, sesinin ne kadar sabırsız çıktığını umursamadı.

"Selam." Roderick yavaş konuşuyordu.

"Selam." Lena, kalp atışlarının normale dönmesini diliyordu. "Bugün Japonya'ya gidiyorsun sanıyordum."

"Gidiyorum. Uçaktayım şu an."

"Öyle mi?" Lena aptal gibi Roderick'in hâlâ Chicago'da, hatta belki de onun evine doğru geliyor olduğunu umut etmişti.

"Sekreterim araya girmeden önce sana sormak istediğim bir şey vardı."

Lena kurumuş dudaklarını ıslattı. "Nedir?"

"Benimle birlikte Japonya'ya gelmeni istiyorum."

"Ne?"

"Beni duydun. Benimle birlikte olmak için Japonya'ya gelmeni istiyorum."

Lena'nın kalbi neredeyse duracaktı. "Be-ben gelemem." Fısıldayarak konuşuyordu fakat bu teklif onu fazlasıyla kışkırtmıştı. Ah, hem de nasıl kışkırtmıştı!

"Hemen yarın gelmek zorunda değilsin," dedi Roderick. "Yarına kadar çok az zamanın olduğunun farkındayım. Eşyalarını toplamak ve işten izin alabilmek için zamana ihtiyacın var ama çarşamba sabahına hazır olabilirsen ben de pilotumla tüm hazırlıkları tamamlamış olurum."

Lena ürkek bir nefes aldı ve titreyen elini başına götürüp saçlarını karıştırmaya başladı. "Bilmiyorum, Roderick. Bu hiç de aklımdan geçen bir şey değildi. Demek istediğim, benden seninle yurtdışına çıkmamı istiyorsun."

"Biliyorum." Roderick yavaş konuşuyordu.

"Sen işinle uğraşırken ben tek başıma ne yapacağım? Sakın bana alışveriş yap deme," diyerek Roderick'i uyardı.

Roderick güldü. "İstediğin her şeyi yapabilirsin, Lena. Kendini şımartmak için spa salonlarına gidebilirsin. Etrafı gez, müzeleri ya da sarayları ziyaret et. Kabuki Tiyatrosu'nda oyun izle. Sen Japonca biliyorsun. Daha önce hiç Japonya'ya gittin mi?"

Lena içini çekti. "Hayır. Gerçi her zaman gitmek istemişimdir."

"Öyleyse bu fırsatı değerlendir. Hem bütün hafta boyunca tek başına olmayacaksın ki." Roderick, Lena'yı ikna etmeye çalışıyordu. "İnan bana, seni ihmal etmeye niyetim olsaydı senden bana katılmanı istemezdim."

Lena mırıldanıyor, direncinin zayıfladığını hissediyordu. "Bir haftadan fazla kalamam."

"Ne kadar olursa artık." Roderick'in gülümsediğini belli eden bir ses tonu vardı. Zafer kazandığının farkındaydı.

"Büyükbabam..."

"Bakımevinde emin ellerde ve sen de bunu biliyorsun."

Lena yine içini çekti. Roderick haklıydı elbette. Lakeview Manor'da büyükbabasına iyiden de öte bakılıyordu. Ve Lena sadece bir haftalığına burada olmayacaktı.

Lena koltuktan kalkarken, *Bunu hakikaten düşündüğümü* ~~inanamıyorum~~ diye aklından geçirdi. Cama yürüyüp akşamın karanlığında şehrin silüetine baktı. Roderick'le, nerede olursa olsun, baş başa bir hafta geçirmek fikri hem heyecan vericiydi hem de korkutucu. Birlikte harika zaman geçireceklerinden hiç şüphesi yoktu. Birlikte hep iyi vakit geçirmişlerdi. O konuda bir problem yoktu. Aralarındaki bu anlaşma geçiciydi. İki hafta içinde, Roderick enstitü adına iyi bir çek kesecek ve ardından her ikisi de kendi yoluna devam edecekti. Lena bu gerçeği unutmamalıydı, yoksa başı fena halde derde girerdi.

Sanki yeterince derdi yoktu.

"Lena." Roderick'in alçak ve buğulu sesi, tüm gerekçelerin üstesinden gelip Lena'yı ayartmaya yetiyordu. "Lütfen, bana geleceğini söyle."

Lena gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Pes etmişti. "Geleceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

Roderick'in lüks jetindeki on iki saatlik uçuşun ardından Lena, çarşamba akşamı saat yedi buçuk civarı Tokyo'ya indi. Roderick o akşam geç vakte kadar sürecektir bir toplantısı olduğu için, Lena'yı kaldığı otele götürecek bir araba gönderdi.

Uzun süren uçuşun verdiği yorgunluğa rağmen Lena, arabanın camından dışarı baktığında gördüğü manzara karşısında heyecanlanmıştı. Tokyo, göz kamaştırıcı neon ışıkları, dev plazma ekranları, kalabalık caddeleri ve hareketli sokaklarının üzerinde yükselen modern gökdelenleriyle camın arkasında akıp gidiyordu. Lena'nın hep hayal ettiği gibi canlı, kalabalık ve sarhoş edici bir güzelliğe sahipti ve başını döndürmüştü.

Arabaların burun buruna dizildiği trafiğin içinde takılı kaldıktan bir süre sonra araç nihayet, kraliyet sarayının hemen karşısında ve de meşhur Ginza alışveriş merkezine birkaç dakikalık uzaklıkta bulunan, saygın Marunouchi bölgesindeki Peninsula Tokyo Otel'e ulaştı.

Lena, onu en iyi süit olan Peninsula süitine hızla çıkaran asansöre bindi. Süitin büyük bir yemek odası, kuyruklu

piyanosu ve Kraliyet Sarayı'nın bahçelerine bakan camlarının harika manzarasının tamamladığı müthiş bir dekoru vardı.

Yemek masasındaki konsolun üzerindeki, çeşit çeşit kasımpatı çiçekleriyle doldurulmuş kristal vazonun yanında bir şişe şarap duruyordu. Güzel kokan çiçeklerin arasına yerleştirilmiş küçük bir kart Lena'nın dikkatini çekti. Kartı alıp Roderick'in kendi el yazısıyla yazdığı notu okudu: *Tokyo'ya hoş geldin. Seni karşılamaya gelemediğim için üzgünüm fakat geldiğin için çok mutluyum. Rahatla, bir kadeh şarap iç, manzaranın tadını çıkar. Ve sana bir an önce dönmek için acele ettiğimi bil.*

Lena'nın içi erimiş, karnında beklentiler kanat çırpmaya başlamıştı.

"Başka bir şey olacak mı, hanımefendi?" Otel görevlisi aksak bir İngilizce ile konuşmaya çalışıyordu.

Lena bakıp gülümsedi. "Hayır, teşekkür ederim. *Doimo arigatou gozaimasu.*"

Görevlinin, duyduğu mutlulukla gözleri parladı. İncelikle başını eğdi ve odadan ayrıldı.

Ütopik bir rüyada olduğunu hisseden Lena, odaları gezmeye başladı. Oje kurutucusu ve misafirlerin, odanın sıcaklığından ışık seviyesine kadar her şeyi, yattıkları yerden kontrol edebilmelerine imkân sağlayan başucu panelleri de dâhil olmak üzere, Lena gördüğü ultra modern ayrıntılara duyduğu şaşkınlığı saklamıyordu.

Süiti incelemeyi tamamladıktan sonra soyundu. İçinde duruvara gömülü plazma televizyonu bulunan ve tek bir düğmeye spaya çevrilebilecek mermer banyoya girdi. Başını geriye atmış ve gözlerini kapatmış bir halde sıcak suyun altında duruyordu.

* Japoncada "Çok teşekkür ederim," anlamına gelir. (Ed.)

Onu görmeden önce varlığını hissetti. Büyük, güçlü elleri, kalçalarının ve g   slerinin üzerinde geziniyor, göğüs uçla-
ma dokunuyordu.

Gözlerini açıp Roderick'in parıldayan gözleriyle kar ıla tı. Ardından gülümsedi. Her gün du ta çıplak ve ereksiyon ol-
mu  bir adamla kar ıla ıyor gibi sakindi. "Merhaba."

Roderick'in dudakları yavaşça açıldı. "Sana da merhaba."

Roderick, damarlarına yakıcı elektrik dalgaları yayarak dudaklarını yavaşça Lena'ya doğru yakla tırdı. Lena'nın g -
 sleri  i mi , kadınlığı titreyip zonklamaya ba lamı tı. Bu adam Lena'yı tek bir öpücükle bile orgazma ula tırabilirdi.

Roderick dudaklarını öpmeye devam ederken fısıldadı. Geri d nd    mde seni du ta bulmayı umuyordum."

"Hımm. eminim öyledir." Haz dolu birkaç dakikadan sonra Lena, Roderick'in gözlerine bakıp gülümsedi. "Bana  ampuanı uzatır mısın? Du a girmeden yanıma almayı unutmu um."

Roderick arkasını dönüp du akabinin kapısını açarken Lena, kaslı ve geniş ama beline doğru incelen sırtına, onunla sevi irken avuçlarıyla sıkmaktan hoşlandığı yuvan ak kal ala-
ma açıkça hayran kalmıştı. Roderick geri dönüp  ampuan  i-
 esini uzattı. Lena'nın arzu dolu gözlerle kendini söz d   n  lark edince güldü. Lena da arsızca gülümsüyordu.

Lena  ampuanı avucuna döktü. Kremli, bitkisel kar ımla saçlarına masaj yapmaya başladı. Ellerini ba ının üzerine kal-
dırmı  haliyle, g   sleri daha da ileri fırlamış görünüyordu. Bunu bir ziyafet çağrısı olarak gören Roderick, Lena'nın g -
 slerini birleştirip ikisini birden sıcak ve a  ağzına dayadı. Inlediğini duyan Lena gülerek Roderick'e, gözlerine  -
puan kaçırıp canı yanmadan önce, daha faydalı bir  -
masını söyledi.

Roderick de günahkâr bir gülümsemeye banyo lifini köpürtüp Lena'yı nazikçe sabunlamaya başladı. Elleri, sabun köpükleri bırakarak teninde dolaştıkça, Lena'nın bedeninden ateş fışkınyordu. Saçlarını duruladı. Ardından sabuna uzandı. Tembel bir sessizlik içinde birbirlerini yıkıyor, parmakları birbirlerinin bedeninde dolaşüyor, sıcak su yüzlerinden aşağı akan ken bakışları buluşuyordu.

Birbirlerini tamamen sabunladıktan sonra, Roderick eğilip Lena'yı öptü. Yavaş, tatlı ve sıcak bir öpücüktü. Lena ağzını açıp, Roderick'in dilini içine çekti. Roderick elini aşağı indirip önce bir, ardından iki parmağını Lena'nın içine kaydırды. Lena hafifçe inliyor, kalçalarını öne doğru itiyordu. Böylece, Roderick'in parmakları içindeki hassas yerleri okşarken erkekliği de klitorisinin etrafına temas etmeye başlamıştı. Birkaç saniye içinde Lena, ıslaklığı bacaklarından aşağı süzülürken, titreyerek ve çığlıklar atarak boşaldı.

Roderick onu hâlâ öpüyor, artık kalçalarını sıkıyordu. Kuraklayıp sırtını mermer duvara dayadı. Lena kollarını boynuna, bacaklarını da beline dolamıştı. Kendini Lena'nın içine itti. Şişkinliğini hissedebiliyordu. Gidip gelmeye başladı. Bedenlerinin arasından, buharlı ve şehvetli bir nehir gibi akıyordu su.

Roderick başını eğip boynunu dişlemeye ve öpmeye başladığında Lena inledi. Kalçaları birbirlerine çarpıyordu. Lena arkasından uzanıp Roderick'in kalçalarını sıkmaya başladı. Bu da adamın titremesine ve her ikisi de kendinden geçip, inleyerek boşalana dek daha hızlı gidip gelmesine sebep olmuştu.

Ardından duştan çıkıp birbirlerinden öpücükler çalarak kurulanmaya başladılar. Her ikisinin de dudakları işveli gülücüklerle kıvrılmıştı. Lena havlusunu yere düşürüp çıplak bir halde banyodan dışarı yavaş yavaş yürümeye başladı.

Roderick belinden yakalayıp onu kollarının arasına aldığı anda, Lena kahkahalar atıyordu. Roderick üç adımda kocaman

yatağa ulaştı ve Lena'yı ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatırıp bıraktı. Arkasından girdiğinde, Lena'nın kahkahaları, iniltiklerinin arasında kaybolmuştu.

Daha sonra, otelin beş yıldızlı lokantalarından birinden getirttikleri egzotik bir tahta tabağın içindeki suşiyi ve bir kadeh şarabı paylaştılar. Lena, Roderick'in kendisine verdiği ipek kimonosunun içinde kucağına oturup bir çift çubukla Roderick'e suşi yediriyordu. Oturma odasının masasında davetkâr mumlar yanıyor, camlar ise şehrin göz alıcı manzarasını gözlerinin önüne seriyordu. Her şey son derece büyüleyici, son derece romantikti.

"Hımm..." Lena ağzına bir parça daha suşi uzatırken Roderick mırıldandı. "Çok iyi."

"Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi." Lena da aynı fikirdeydi, bir sonraki lokmasını aldı. Roderick'in özel uçağında servis edilen görkemli akşam yemeğinden sonra Lena o akşam tekrar acıkacağını düşünmüyordu fakat doğal olarak acıkmışlardı.

"Biraz daha?"

Roderick kafasını salladı, Lena bir parça daha suşi uzattı. Roderick çiğneyip yutarken Lena bir kaşını kaldırdı ve dalga geçerek sordu. "Benim sipariş ettiğim suşiden memnun kalacağını bilmiyor muydun yoksa?"

Roderick güldü. "Sana güveniyorum, bebeğim. Sen her şeyi daha lezzetli yapıyorsun."

Lena burnundan soluyarak bir kahkaha attı. "Evet, doğru. Sen ve senin şu yalanların..."

"Hayır, bu doğru. Mesela, ben hiçbir zaman yalan söylemem. Meraklısı degildim ama o geceden sonra..." Roderick

bir şekilde baktı. Lena tepeden tırnağa kızarmıştı ki bu da elbette Roderick'i güldürdü.

"Kahretsin, seni kızartmayı seviyorum," dedi.

"Evet, fark ettim." Lena gülmemeye çalışıyordu. "Her neyse, suşi için bir damak tadı kazanmış olman güzel. Şimdi bir Japon şirketini devraldığına göre dillerini nasıl konuşacağını öğrenmek de canını yakmaz."

"Aslında, ben de aynı şeyi düşünüyordum." Roderick Lena'ya gülümsedi. "Bana öğretebilir misin sence?"

"Ah, hiç sanmıyorum." Lena son parça suşiyle dalgın dalgın oynayarak itiraz etti.

"Neden olmasın?"

"Japonca karışık bir dil. Öğrenmek biraz zaman alır."

"Peki, bunun neresi sorun?"

Lena başını kaldırıp Roderick'in bakışlarını yakaladı. İki haftadan daha kısa bir süre sonra hayatından çıkıp gideceğini söylemek dilinin ucuna kadar geldi fakat boğazı tıkalı bir şekilde düğümlenmişti. Kelimeleri dile getirecek kadar kendini toplayamadı.

Bakışlarını kaçırarak yandaki masanın üzerinde duran şarap kadehini aldı, cesaret kazanmak ister gibi bir yudum içti. Roderick dudaklarını yalamaya başladı. Lena bir an tereddüt ettikten sonra kadehi onun dudaklarına uzatıp Roderick'e de şarap içirdi. Bakışları çarpıştı. Roderick'in gözleri, Lena'nın anlamaktan korktuğu, sessiz bir mesaj veriyordu. Duymaktan korkuyordu.

Kadehi uzatıp, masanın üzerine bırakırken elleri titriyordu.

"Lena..."

"Bu otel muhteşem." Lena, süitin içinde takdir eden bakışlarını gezdirirken, düşünmeden konuşuyordu. "Beni havaalanından alan şoför burasının sadece üç yıllık olduğunu söyledi."

Her şeyin bu kadar pırıl pırıl ve yeni olmasına şaşımamalı. Tokyo'ya her gelişinde burada mı kalıyorsun?"

"Evet." Roderick'in gözlerinde, onun bu kaçınma taktiklerine kanmadığını belli eden, alaycı bir bakış vardı.

Lena azimle, neşe içinde konuşmaya devam etti. "Sanırım, bir süitten başka bir yerde yaşamaya karar verirsen bundan daha güzel bir ev bulamazsın."

"Aslında, temelli yaşayacağım bir yer arıyorum."

"Ah, evet. Zandra cumartesi günü bazı şeylerden bahsetti. Hâlâ daha bir şey çıkmadı mı?"

"Henüz çıkmadı. Emlak danışmanım ben buradayken birkaç yer göstermek istiyor." Roderick bir an duraksadı, sonra ekledi. "Belki de sen de benimle gelebilirsin. Bir kadının tavsiyesini göz ardı etmem."

Lena yutkundu, ardından kayıtsız davranmaya çalışarak omzunu silkti. "Tabii ki gelirim." Onunla birlikte ev bakmaya gidecek olmanın "birlikte olmak" ile yakından uzaktan bir ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. "Yarın mı?"

Roderick kafasını salladı. "Cuma diye düşünüyorum. Seni geldikten hemen sonraki gün Tokyo'da baştan aşağı ev peşinde sürüklemek istemem. Yarın dinlenmen lazım. Geç kalırsın, alt kattaki spa salonunda bir masaj yaptırırsın. Bu ziyaretinin çok keyifli olmasını istiyorum. Birinci sınıf olmalı."

"Hımm, kulağa hoş geliyor. Gerçi daha yeni masaj yaptırdım Zandra ile."

"Olsun, bir daha yaptır. Fazla şımartılmak gibisi yok değil mi?"

"Kesinlikle yok."

Roderick güldü. "Akşama da Kabuki Tiyatrosu'na gideceğiz."

Lena gülümsedi. "Akşam yemeği ve tiyatro?"

“Söz sözdür.”

“Hey!” Lena el çırpmaya başlamıştı. Kucağındaki tabağı tam düşecekken Roderick yakalayıp düzelitti. Lena sordu. “Son parçayı ister misin?”

“Hayır. Sen yiyebilirsin.”

Lena tabaktaki son suşiyi alıp ağzına atarken Roderick kaşlarını çatı. “Hey, lanet olsun, parmaklarını kullanacağını bilseydim, onu sana bırakmazdım.”

Lena bir kahkaha attı. “Üzgünüm. Çubukla yemekten yana bir sorunun mu var?”

“Pek öyle denemez.” Gözleri parladı. “Ama yine de bir dahaki sefere parmaklarını kullan. Senin tadını almak hoşuma gidiyor.”

Lena kasıklarının sıkma ihtiyacı duydu. Yavaşça parmağında kalan parçaları yalayarak ağzına almaya başladı. Roderick’in gözünün döndüğünü fark ediyor, kalçalarının altında erkekliğin kıpırdanmaya başladığını hissediyordu.

Roderick yumuşak bir sesle onu uyardı. “Bitiremeyeceğin bir işe başlama.”

Lena güldü, onu bu kadar çabuk tahrik edebilmekten mutluluk duyuyordu. Boş tabağı yan tarafa bırakırken sordu. “Pekâlâ, günün nasıl geçti? Şu iş yerinde sorun çıkaran şeyleri halledebildin mi?”

Roderick, Kawamoto’nun, devir işlerine karşı çıkan üst düzey iki yöneticisinden bahsetti. İşlerinden olmaktan korkuyorlardı ve yeni patronlarının genç ve küstah bir Amerikalı –siyah bir Amerikalı– olmasına içerlemişlerdi. Roderick’in devir işlerini tamamlaması için gönderdiği ekiple işbirliği yapmayı reddediyorlardı ki bu da Roderick’in sorunu çözmek için gelmeyi planladığı zamandan daha önce Tokyo’ya gelmesine sebep olmuştu.

Lena güldü. "İsyanı bastırabildin mi?"

"Elbette." Roderick kaslarını sıkarak bir nevi dalga geçiyordu. "Bilirsin işte, onlara patronun kim olduğunu göstermem gerekti."

"Hihi!" Lena korkmuş gibi bir ses çıkararak devam etti. "Bana Chicago çetelerinin hepsini üzerlerine saldığını söyleme."

Roderick güldü. "Ne diyebilirim ki? Güneyli bir adamla birlikte olduğunu unutuyorsun."

"Biliyordum!"

"Neyi biliyordun?"

Lena gülerek ve kafasını sallayarak açıkladı. "Senden edindiğim ilk izlenimlerden biri, bir kez önüne engel olarak çıktığını, senin düpedüz korkunç biri olabileceğindi. Acımasız bir yönün var, Bay Brand."

Roderick omzunu silkti. "Sanırım bu biraz da işten kaynaklanıyor. İş hayatının acımasız dünyasında hayatta kalabilmek için öldürme güdüsüne sahip olmak gerekiyor. Özellikle de herkes üstüne gelirken."

Lena anlattığını belirtir şekilde kafasını salladı. Roderick'ın hayatının geldiği noktadaki başarı hikâyesini hiç kimse önceden tahmin edemezdi. Altı çocuklu, işçi sınıfından bir ailede doğup, Chicago'nun güney kesimlerindeki zorlu mahallelerinden birinde büyümekle; okulda sivrilip saygın bir üniversiteye devam ederek Roderick, zaten pek çok kişinin üstesinden gelmiş bulunuyordu. Şimdi ise daha otuz beş yaşında, ülkenin en büyük enerji şirketlerinden birine sahipti ve hızını azaltacağına dair en ufak bir belirti göstermiyordu.

Lena gülümsedi. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

"Evet." Roderick sakın ve dalgın bir gülümsemeyle cevap verdi. "Fakat benim ve kardeşlerim için çitayı her zaman

çok yüksek tutmuşlardır, o nedenle bizden en iyisini bekler her zaman."

"İyi bir aile..."

"Kesinlikle."

Lena güldü. "Hayat hikâyen filme alınacak olursa, başrolü Idris Elba oynamalı."

"Idris mi? Hayır."

"Neden?"

"Birbirimize benzer hiçbir yanımız yok."

Lena duyduklarına inanamamıştı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Son zamanlarda aynaya bakmadın mı hiç? Senin gençliği..." Roderick'in gözlerindeki alaycı parıltıyı görünce sözünü yanda kesti ve güldü. "Ciddi olmadığını anladım. Sürekli Idris'i ne kadar andırdığını duyuyor olmalısın."

Roderick güldü. "Yeterince sık duyuyorum."

"Bunun bir övgü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Bunun değerini de biliyorum." Roderick gülünce, Lena onun Idris'ten daha yakışıklı olduğunu söyleyerek egosunu daha fazla şişirmemeye karar verdi.

"Peki, yarın tek başıma mı olacağım?"

"Sadece birkaç saatliğine. Sabah iki tane toplantım var."

Lena kafasını salladı. Elini ağzına kapatıp esnedi.

"Uykun mu geldi?"

"Evet." Lena içini çekti. "Uzun bir gün oldu. Sanırım saat farkı beni sersemletti."

Roderick gülümseyerek onu kollarına aldı. Lena başını Roderick'in çenesinin altına dayamış, ona sarılıyordu. Ne kadar rahat hissettiğine şaşırılmıştı. Ve ne kadar mükemmel.

Roderick elini Lena'nın sırtında aşağı yukarı gezdirdiyordu. "Gecenin bir yarısı baştan çıkıp da seninle uğraşmayacağıma söz vermiyorum."

Lena uykulu bir halde hafif bir kahkaha attı. "Diğer odada mı uyumalıyım?"

"Bu söz konusu bile olamaz."

"O zaman uslu bir çocuk ol ve dinlenmene izin ver."

Roderick derin bir nefes aldı. "Uzun bir gece olacak."

Lena gülümsedi. Roderick'in dokunuşlarının yumuşaklığıyla, sesinin tınısıyla ve bedeninin sıcaklığıyla kendinden geçmişti. Göz kapaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Uykuya dalmadan önce, Roderick'in, kulağına fısıldadığını duydu. "Burada olmaktan mutluyum, Lena."

Ben de...

Yirmi İkinci Bölüm

Lena ertesı gün, Roderick'in tavsiyesine uyarak geç kalktı. Roderick işten döndüğünde henüz duşunu almış, giyinmişti. Etrafı görmek için can atıyordu.

İlk durak, geniş şehir meydanına inşa edilmiş, büyük taş duvarlar ve hendeklerle etrafı çevrili Kraliyet Sarayı idi. Sarayın içindeki binalar ve bahçeler halka açık olmasa da, Kraliyet Ailesi'nin özel konutlarına açılan iki ana köprüyü görüp fotoğraflarını çekebilmişlerdi.

Oradan, doğudaki bahçelere yöneldiler ve güzelce kesilip şekil verilmiş bahçede yürürken, Japon çiçeklerinin çeşitliliği karşısında hayranlığa kapıldılar. Yüzyıllardır özenle korunan bekçi kulübelerini ve çay odalarını da gezdiler. Hafif eğimli bir köprü onları, etrafı fenerlerle sarılı ve içinde küçük bir de şalesi bulunan bir göletin üzerine çıkarmıştı. Bulundukları yer, kartpostal güzelliğinde fotoğraflar çekmek için mükemmel bir noktaydı. Bu nedenle, gülerek sırayla birbirlerine poz verip fotoğraf çekildiler.

Roderick, "Bir tane de birlikte fotoğraf istiyorum," dedi.

Lena onu durduramadan önce Roderick, fotoğraflarını çekmeyi memnuniyetle kabul eden başka bir turisti durdurmuştu bile. Poz verirlerken Roderick kolunu Lena'nın beline

dolamış, gözlerinin içine bakıp gülümsemişti. "Mümkün olduğunca çok hatıra istiyorum."

Lena'nın kalbi altüst olmuştu. Çok derinlerinde hissettiği bir arzu ona acı veriyordu. Hayal etmeye dahi kalkışamayacağı bir arzuyla, Roderick ile bir gelecek arzusuyla acı çekiyordu.

Yine de fotoğraf için neşeyle gülümsemeyi bir şekilde başarabilmişti.

Fotoğraflarını çeken turist, makineyi Roderick'e geri verirken gülümseyerek, "Siz ikiniz çok güzel bir çiftsiniz," dedi.

Lena kızardı. "Ah, biz..."

"Teşekkür ederiz." Roderick, Lena'nın sesini bastırmıştı. "Birlikte olmaktan çok mutluyuz."

"Öyle görünüyorsunuz."

Cana yakın davranan adam yanlarından ayrıldıktan sonra Lena kafası karışmış bakışlarla Roderick'e baktı. "Neden ona böyle söyledin?"

Roderick omzunu silkti. "O bir yabancı. Bizim birlikte olduğumuzu düşünse ne fark eder? Her neyse." Roderick, Lena'nın elini tutup güldü. "Gel bakalım sumo güreşi izleyebilecek miyiz?"

Lena güldü. "Hiç sanmıyorum."

Bahçeden ayrıldıktan sonra onları, ulusal müze ve Tokyo kulesi de dâhil, pek çok turistik yere götüren trene bindiler. Ünlü Shibuya bölgesinde trenden indiklerinde gökdelenlerin neon ışıkları, insan kalabalığı, dev ekranlar ve binaların yan taraflarına yansıtılan ışıklı reklamlar ile karşılaştılar. Kalabalık yaya geçidinden yürüyüp, CD dükkânları, ileri teknoloji oyun salonları, butikler ve gece kulüplerinin bulunduğu Center Gai sokağına girdiler.

Lena Gotik makyajları, rengârenk elbiseleri ve platform topuk ayakkabılarıyla sokaklarda adeta bir geçit töreni yapan

okullu kızların bu moda anlayışından dehşete mi kapılmıyordu, yoksa etkilenmeli miydi bilemiyordu.

Bir otelin altına açılmış, sıcak ve samimi görünen bir lokantada öğle yemeği için durdular. Sebze ile servis edilen, ince dilimlenmiş sığır etinden oluşan, lezzetli Japon yemeği shabu-shabu yiyip sake içtiler.

Yemekten sonra, sokağın köşesinde durmuş, karşıya geçmek için bekliyorlardı. Bir grup Japon çocuk, parmaklarıyla Roderick'i işaret ederek heyecanla bağırmaya başlamıştı. "Stringer Bell! Stringer Bell!" *Idris Elba'nın, The Wire dizisinde başarıyla canlandığı karakter tabii ki...*

Shibuya'nın hareketliliğinden uzaklaşma ihtiyacı duyarak, Toi'yo'nun en eski ve mimarisi ile en çok kendine hayran bırakan tapınağı Sensoji'yi ziyaret etmek için Asakusa'ya yöneldiler.

O akşam otele döndüklerinde Lena tamamen bitmiş bir haldeydi. Ayakkabılarını çıkarıp hediyecek eşyalarla dolu poşetlerini yere bıraktıktan sonra yavaş yavaş yatağa doğru ilerledi ve kendini yorgun bir mırıltı çıkararak yatağa bıraktı. Hemen ardından Roderick de yanına geldi. Kolunu beline cıvıltıya Lena'ya arkasından sarıldı.

"Çok fazla gevşeme," dedi gülerek. "Bu akşam için hâlâ daha bazı planlarımız var."

"Ne planı?" Lena karşı çıkar gibi bir sesle cevap vermişti.

"Yemek ve tiyatro, unuttun mu?"

Lena yorgun bir halde kafasını salladı. "Bu akşam olmasın, lütfen. Sana yalvarıyorum. Ayaklarım bir adım daha atacak halde değil."

Roderick gülünce sıcak nefesi Lena'nın yüzüne çarptı. "Hey, sana kim dedi gezme işini bu kadar abart diye? Saatler önce geri dönmüş olabilirdik ama sen birkaç yer daha girelim diye inat ettin."

“Çok heveslenmişim, her yeri bir anda görmek istedim. Beni uyarmalıydın.”

Roderick hafifçe gülümsedi. “Şimdi her şey benim hatam oldu, öyle mi?”

“Bir bakıma.” Lena güldü, Roderick kulak memesini dişlemeye başlayınca, gözlerini kapatıp hoşnutlukla derin bir nefes aldı. “Bu gece burada kalalım, odaya yemek siparişi verelim.”

“Bunu dün gece yaptık.”

“Çünkü ben çok geç gelmişim. Bu arada, benimle baş başa, sakın bir gece geçirmekle ilgili bir sorunun mu var?”

“Değişir.” Roderick mırıldandı.

“Neye göre?” Lena kızgın bir sesle sordu.

Roderick gülümsedi. “Gecenin ne kadar sakın geçmesini istediğine göre...”

Lena’nın damarlarına bir sıcaklık yayıldı. “O kadar da sakın olması gerekmiyor.”

“Hımm. Dinliyorum.”

Lena, Roderick’e dönüp kollarını boynuna doladı ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi. “Öyleyse sıcak bir duşla başlayalım, bakalım gece orada ne kadar gürültülü bir hâl alıyor muş. İyi mi?”

“Çok iyi.” Roderick başını eğip derin ve içten bir şekilde öpmeye başladı. Bu öpücük, onu ne kadar arzuladığını Lena’ya hissettirmişti.

Şimdilik, bu kadarı yeterliydi.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?”

Lena dudaklarını büktü. O sabah gezdikleri diğer dört çatı katı daireden tamamen farksız olan bu lüks dairenin içinde yavaşça kendi etrafında döndü. Gördükleri evlerin hepsi

oldukça geniş iç mekânlara ve Tokyo'nun nefes kesen şehir manzarasını gözler önüne seren, yerden tavana kadar uzanan camlara sahipti.

"Lena?"

Lena, dönüp Roderick'e baktı. "Güzel."

Salonun diğer ucundaki emlak danışmanı tuhaf bir ses çıkarıp, Lena'ya hayretle karşılık verdi. "Güzel mi?" Lena'nın söylediğini şaşkınlıkla tekrar etmişti.

"Gayet güzel." Lena dudaklarını bükerek ilk söylediğini düzeltti.

Emlak danışmanının kaşları çatıldı. "Bu dairenin Tokyo'nun en pahalı konutlarından biri olduğunun farkında mısınız?"

Lena hafifçe gülümsedi. "Bunu daha önce de bir ya da iki kez söylediniz."

Kısa ve sıska Japon öfkeden kızardı. "Bay Brand, zengin ve seçkin bir işadamı." Emlakçı, otoriter bir sesle ekledi. "Yaşadığı yer de onun bu statüsünü yansıtmalı."

"Bunun farkındayım." Lena, kibarca yanıt verdi. "Fakat ben yaşadığı yerin, banka hesabından fazlasını yansıtmaması gerektiğini düşünüyorum."

Adam Roderick'e kızgın bir bakış attı. Bu kadın neden burada der gibiydi.

Gözleri neşeyle parlayan Roderick nazikçe, "Bize biraz müsaade eder misiniz?" dedi.

Emlakçının duyduğu hoşnutsuzluk, kaşlarının çatılmasına sebep olmuştu. "Zamanımız gerçekten çok kısıtlı ve..."

"Sadece bir dakika sürecek."

Adam bir an tereddüt ettikten sonra gücenmiş bir halde hızla odadan ayrıldı.

Lena ve Roderick birbirlerine baktılar, ardından ellerini ağızlarına kapatıp gülüştüler.

Kıkırtılarının arasında Lena, "Bu adamı nereden buldun?" diye sordu.

"Kawamoto önerdi. Tokyo'daki en iyi emlak danışmanlarından biriymiş."

"Kötü bir insan olduğuna dair izlenimler bırakıyor."

Roderick güldü. "Eminim o da senin için iyi şeyler düşünmüyordur. Fiziksel olarak sana burnunun üstünden bakma şansı olsaydı, hiç kaçırmazdı."

Lena bir kahkaha attı. Roderick de onu yavaşça kollarının arasına çekti.

"Her şey yolunda mı?" Emlak danışmanı kapıdan kafasını uzatmış, meraklı gözlerle bakıyordu.

Roderick ona döndü. "Hı? Ah, evet, Lena manzaranın güzelliği karşısında kendini kaybetti de."

"Biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?"

Roderick, Lena'nın kıpırdayan omuzlarını bastırarak cevap verdi. "Birkaç dakika daha lütfen, teşekkür ederiz."

Emlakçı gittikten sonra Lena yaşlı gözlerini Roderick'in dalga geçen yüzüne dikti. "Özür dilerim. Belki de otele geri dönüp seni orada beklemeliyim. Biliyorsun ki bu adam senin ve senin kadın seçimin hakkında arkandan çok kötü şeyler söyleyecek."

"Büyük ihtimalle, evet." Roderick'in yüzü ciddileşti. "Ama ben bir şekilde burada olmandan mutluluk duyuyorum."

"Öyle mi? Yardımcı olamadığımı biliyorum."

Roderick güldü. "Konuyu açmışken, şimdiye kadar baktığımız bütün evlere bir kusur buldun."

"Biliyorum." Lena derin bir nefes aldı, memnuniyetsizlik içinde etrafına baktı. "Bu evlerin hepsi bana birbirinin aynı gibi görünüyor. Beni yanlış anlama. Hepsi kesinlikle muhteşem. Evde lüksün geldiği son nokta, bu evler. Fakat bir şey eksik. Uygun kelimeyi bulamıyorum."

"Kişilik mi?"

"Kesinlikle! Kişilikleri eksik. Fazlasıyla batılılaşmışlar. Demek istediğim, kendi topraklarında rahatlıkla bulabileceğin türden bir ev alacaksan, başka bir ülkede yaşadığını nasıl hissedebilirsin ki?"

Roderick, Lena'nın evin içinde gezinen bakışlarını takip ediyordu. "Söylemek istediğin şeyi kesinlikle anlıyorum fakat ben yılda sadece birkaç ay Tokyo'da yaşayacağım. Benim için asıl önemli olan şey, ofise yakınlığı."

"Biliyorum. Emlakçın bir konuda çok haklı. Senin sürdürmen gereken bir imajın var. Evinin de bunu yansıtmaması gerekiyor. Pek çok müşterini evinde ağırlayacaksın. Onları gecekondu mahallesinde bir eve yemeğe davet edemezsin."

"Bu kesinlikle işim için iyi olmaz."

Lena dudaklarını büktü, eleştirel bir gözle evi süzüyordu. "Neden Peninsula'da kalmayı tercih ettin? Seni buraya çeken ne?"

Roderick omzunu silkti. "Kraliyet Sarayı'nın bahçeleri en iyi buradan görünüyor."

Lena parmağını şaklattı. "İşte bu! İhtiyacın olan şey bu!"

Lena emlakçıya seslenip yanlarına geri çağırdı. Ne aradıklarını anlattıktan sonra, başka bir gökdelenin çatı katında yer alan bir daireye gittiler. Kapıdan içeri adım attıkları anda Lena aradıkları evi bulduklarını anlamıştı. Ferah, geniş ve ultra modern evin odaları, cam panellerle birbirinden ayrılıyordu. Siyah ve krem renginin uyumu, kerestelerden yapılmış

tavanın ışıklandırması, ipek perdeler, egzotik bambu zemini ile evdeki her şey, Japon kültürünün şıklığını yansıtıyordu. Terasta düzenlenmiş Zen bahçesi ise sakin ve bir o kadar da lüks bir görünüme sahipti.

Korkunç bir hayranlıkla etrafına bakınan Lena ekledi.
"İşte bunun..."

"Bir kişiliği var." Roderick lafı tamamladı. Birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Bu ev henüz satılığa çıkmıştı," derken, emlak danışmanı kendisiyle gurur duyuyordu. Sanki bu ev onun fikriydi.

Lena ve Roderick, onun bu haline güldüler. Ardından Roderick fikrini söyledi:

"Alıyorum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

O akşam, Kabuki Tiyatrosu'nda bir oyuna gittiler. Akşam yemeğini Ichiro ve Natsumi Kawamoto ve yakın dostları olan birkaç çiftle birlikte yediler. Yemek sırasında bir ara kendisine Japonca konuşmayı nasıl öğrendiği sorulunca Lena, kendini ilgi odağı olmuş bir halde bulmuştu.

"Ben lisedeyken," diye açıklamaya başladı, "oturduğumuz mahalleye Japon bir aile taşındı. Benim yaşlarındaki kızları ile arkadaş olmuştuk. Ona yüzmeyi öğretmem karşılığında o da bana Japonca öğretti."

Masadakiler kafalarını sallayıp gülümsedi. Ichiro Kawamoto, Roderick'e şakayla karışık tavsiyelerde bulunuyordu. "Bu kadınla evlenip onu Japonya'da gittiğin her yere götürmelisin. Böylece biri karşında ağzını bozacak olursa, Lena sana ettiği küfürleri tercüme eder."

Herkes gülerken, Lena ve Roderick birbirlerine bakıyordu. Roderick'in bakışlarındaki delip geçici güç, Lena'nın dizlerinin titrerken birbirine çarpmasına yol açıyordu ki masanın altına uzanıp elini bacaklarına koymak zorunda kalmıştı.

Restorandan ayrılmadan önce Lena, izin isteyip lavaboya gitti. Lavabodan çıktıktan sonra, Roderick ve Kawamoto'nun restoranın girişinde bir kenarda konuştuklarını gördü. Onlara

doğru yürümeye başlamıştı ki Roderick'in gülererek, "Teşekkür ederim, dostum, ama ben kendime eş aramıyorum. Çok uzun bir süre de aramayacağım," dediğini duydu.

Karnına bir sancı saplandı. Roderick onu görmeden önce oradan uzaklaştı.

Neyse ki tatlıdan sonra kendisine evlenme teklif etmesini beklemiyordu.

O gece geç vakit, Lena gözlerini tavana dikmiş yatakta uza-
nıyor, içinden Roderick'in kelimelerini tekrarlıyordu. Kulak
misafiri olduğu şeylerin, neden bu kadar canını sıkıldığını sor-
gulamak istemiyordu. İlişkileri hakkında en ufak bir yanılsa-
maya kapılmış değildi. Kuralları başından beri biliyordu. Hele
ki Zandra ona Roderick'le ilgili her şeyi anlattıktan sonra,
Roderick'in bu geceki yorumları onun için tatsız bir sürpriz
olacak değildi ya. Ama öyle olmuştu. Ve şimdi Lena, bunun
nedenini kendine sormaktan korkuyordu.

"Lena."

Lena hafifçe irkildi. Kendini düşüncelerine o kadar kap-
tırmıştı ki Roderick'in sessizce kendisini izlediğini fark ede-
memişti.

"Uyuduğumu sanıyordum."

"Uyuyordum." Roderick'in sesinde hafif bir alaycılık vardı.
"Kargaşadan uyandım."

"Ne kargaşası?"

Uzanıp yavaşça Lena'nın şakağına dokundu. "İşte burada
dolanıp duran düşüncelerin kargaşası," dedi.

Lena güldü fakat hiçbir şey söylemedi.

"Bana anlatmayacak mısın?"

"Neyi anlatmayacak mıyım?"

"Ne düşündüğünü."

Lena yatakta şekil değiştirdi. Kolunu kıvrıp, başını bunun üzerine koydu ve gözlerini kapattı. "Yeni evini ve oraya hemen taşınabilecek olmanın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum."

"Yalancı."

Lena, yalan söylediği inkâr etmedi.

Aralarına uzun bir sessizlik girmişti. Lena, Roderick'in uykuya daldığını düşündüğü sırada, Roderick yavaşça sordu. "Neden eskortluğa başladın?"

Sorunun kendisi de, zamanlaması da Lena'yı savunmasız yakalamıştı. Lena gözlerini açıp Roderick'e baktı fakat yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlaması çok zordu.

"Neden öğrenmek istiyorsun?" Lena yumuşak bir karşılık vermişti.

"Senin hakkında öğrenmek istemediğim hiçbir şey yok ki!"

Bu cümle Lena'nın bir süre sesini çıkartamamasıydı. Tanrım, arada söylediği bu şeyler... Yaptıkları. Senin bunlar karşısında ne düşünebilirdi ki?

"Lena?"

Lena, dudaklarını ıslattı. "Ek gelir elde etmek istedim."

"Büyükbabana bakmak için." Roderick sözü tamamladı.

"Evet."

"Onu, paranın satın alabileceği en iyi bakımevine yerleştirmek istedim."

Lena kafasını salladı. "Onun için en azından bu kadarını yapabilirdim."

Roderick usulca cevap verdi. "Sen harika bir torunsun. Lena. İnanılmaz derecede cömert ve özverilisin."

Lena, Roderick'in övgülerinden utanmış, kızarmıştı. "Ol-
maya çalışıyorum."

"Öylesin." Sesi, tartışmaya açık olmadığını belli ediyordu.

Lena gülümsedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Roderick duraksadı.
"Ama büyükbaban eskortluk yaptığını bilmiyor. Bu nedenle
ona nasıl tanıştığımızı açıklayamadın."

Lena'nın gülümsemesi soldu. "Hayır, bilmiyor. Ve ben bu-
nun böyle kalmasını istiyorum."

"Çünkü bu yaptığını onaylamaz."

Lena içini çekti. "Elbette onaylamaz."

Roderick sessizliğe gömüldü ancak Lena kafasında hâlâ
daha onunla ilgili soru işaretleri taşıdığını biliyordu. Üç gün-
dür, Roderick'in ne zaman Glenn'den bahsedeceğini bekle-
yordu. Bir taraftan açıklama yapmak için eline bir fırsat geç-
mişti ama diğer taraftan, kendini herhangi bir şeyi açıklamak
zorunda hissettiği için kırılıyordu. Glenn'le yatarak korkunç
bir hata yapmış olabilirdi ama bu Roderick'e bir açıklamaya
da özür borçlu olduğu anlamına gelmiyordu.

Peki, öyleyse kendini neden böyle hissediyordu?

"Bundan hoşlanıyor musun?"

Roderick'in sesi onu derin düşüncelerinden uyandırdı.
"Neden? Eskortluk yapmaktan mı?"

"Evet."

Lena bir an tereddüt etti. "Aslında, evet," diye ekledi.

"Neden?"

Lena, Roderick'in sesindeki tenkit eden tınıyı kendisi mi
uyduruyor diye düşünüyordu. Kendini savunmaya çalışır gibi
davranmadan yanıt verdi. "Yeni insanlarla tanışmayı, yeni de-
neyimler kazanmayı seviyorum." Biraz durdu. "Harika bir

çocukluğum oldu. Büyükbabam bize karşı sevgi dolu ve düzenli davranırdı. Büyükbabam hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığını emin olmak için bıkmadan usanmadan çalışırdı. Ancak, yetişme çağlarım mükemmel olduğu kadar, nasıl desem, içe kapanıktı. Üniversiteye başlayınca dek dünyanın ne kadar büyük olduğunun farkında değildim. Fakat o zamanlar bile, sırf büyükbabam bana ev açmaktan tasarruf etsin diye okula evden gidip gelirdim."

İçini çekti. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey şu, eskortluk yapmak bana bütünüyle yeni bir dünyanın kapılarını açtı. Sen zenginsin. Belki de bu yüzden Oprah'ın, valinin ya da bir Südi şeyhinin katıldığı partilere gitmek senin için çok doğal."

"Ben de doğuştan zengin değilim."

"Ama şu an zenginsin ve muhtemelen hayatının sonuna kadar da öyle olacaksın."

Roderick hiçbir şey söylemedi.

Fakat Lena, bedenine yayılan gerilimi hissedebiliyordu. Adı duyulmamış duyguların yol açtığı bir gerilim. Kawamato'nun söylediği sözler zihninde yankılanmaya başlanıyordu. Bir anda eskortluk yapmaya devam ettiği sürece Roderick'in onu asla potansiyel eş, hatta kız arkadaş olarak bile görmeyeceği fikri zihnine çakıldı.

Peki ya bundan sana ne? Lena vicdanıyla savaşıyordu. Roderick'in eşi ya da kız arkadaşı olmak seni ilgilendirmiyor ki.

Yine de, yatacak kadar iyi ama evlenmek için açıkça hiç de iyi bir insan olarak değerlendirilmemek Lena'nın canını sıkıyordu.

Suratı asıldı. Arkasını dönüp Roderick'ten uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Roderick ince bir sesle, "Seni eleştirmiyorum, Lena," dedi. "Umarım bunun farkındasındır."

Lena cevap vermedi.

“Bu işi yapıyor olmasaydın,” diye ilave etti, “seninle asla tanışamazdık. Bu yüzden şu an fazlasıyla minnettar hissediyorum.”

Lena’nın göğsü sıkıştı. Gözlerini kapattı. İki damla gözyaş yanaklarından süzülüp yastığına aktığında, hiç de şaşımamıştı. Anlaşılması güç bir durumun içindeydi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Pazartesi öğleden sonra, Roderick yeni evinin anahtarlarını alabilmek için gereken tüm evrak işlerini tamamlamıştı. Lena dönmeyi önce en az iki geceyi orada birlikte geçirmelerini istiyordu, bu yüzden bütün eşyalarını otelden Roderick'in yeni evine gönderttiler.

Daha önceden beklediği gibi, Lena bu seyahati uzatmanın bir yolu olmasını çok istiyordu. Tokyo'dan ayrılmak – Roderick'ten ayrılmak– fikri aklına geldikçe boğazı ve göğsü acıyana dek kilitlenip kalıyordu. Uçuşundan iki gün önce Lena, Roderick'le geri kalan vaktini üzüntüler ve pişmanlıkları içinde yuvarlanarak boşa harcamamaya karar verdi. Onun yerine, Roderick için özel bir şey yapacaktı. Yolları ayrıldıktan sonra bile uzunca bir süre her ikisinin de aklından çıkmayacak bir şey...

O akşam Roderick işten döndüğünde, Lena onu bekliyordu.

Roderick onu göremedi çünkü evi tamamen mum ışıklarıyla aydınlatıp, oturma odasındaki Shoji paravanının arkasına saklanmış ve paravanın dar aralığından Roderick'i izliyordu. Roderick evin girişinde durdu. Gözleri, masanın üzerindeki iki tütsü çubuğunun yanına Lena'nın bıraktığı nota ilişti. Etrafına baktı. Nota uzanıp, Lena'nın içinden onunla birlikte

tekrar ettiği kelimeleri okudu: *Evine hoş geldin. Çay salomunda keyifli bir gece seni bekliyor.*

Dudakları yavaşça ve şehvetli bir gülümsemeyle kıvrılınca odanın öbür ucundaki Lena'nın nabızı hızlanmıştı.

Roderick notu ceketinin iç cebine koydu. Koridora dönüp Japon çay salonlarını örnek alarak tasarlanmış odaya yöneldi. Odanın sürgülü kapıları, otantik balza ağacından yapılmış ve ışığın içeri girmesine izin veren şeffaf Japon kâğıdıyla kapılmıştı. İçerisi, parşömen kâğıdı tablolar ve yere serilmiş hasırları ile sade dekore edilmişti. Çay salonu, Lena'nın hayallerini cezbeden pek çok odadan sadece bir tanesiydi.

Her şeyin ötesinde, onu asıl cezbeden, elbette ki evin yeni sahibiydi.

Lena, saklandığı yerden yavaşça çıktı. Mutfağa gidip önceden hazırladığı serinletici içki dolu tepsisini aldı. Roderick'ın odaya yerleşmesi ve yanına gitmeden önce onun gelişini sırsızlıkla beklemeye başlaması için biraz daha bekledi.

Kapalı kapıya yaklaştığında Lena, Roderick'ın ayakta kalmasını çıkarıp, Japon geleneklerine uygun olarak girişte bıraktığını gördü. Kendi kendine gülümsedi. Onun böyle bir detayı hatırlamış olmasına sevinmişti. Her iki taraf da kendini kaptırdığında, bir fanteziyi gerçekleştirmek çok daha eğlenceli oluyordu.

Tepsiyi tek elinde dengeleyerek kapıyı açtı ve mum ışığının aydınlattığı odaya girdi. Tütsü çubuklarından yayılan çiçek kokuları, evin her köşesini sarmıştı.

Roderick, odanın ortasında bağdaş kurmuş oturuyor, gözlerini dikkatle kapıya çevirmiş, Lena'nın gelmesini bekliyordu. Onu gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılmış, ardından Lena'yı tepeden tırnağa süzmeye başlamıştı. Lena, güzel nakışlarla bezenmiş kırmızı bir kimono ve düztaban, ipek kumaştan

yapılmış bir sandalet giymiş, saçlarını bir topuzla ustaca top-
layarak kendini bir geyşaya benzetmişti. Fakat geleneksel be-
yaz geyşa makyajı yerine, gözlerine siyah far sürmüştü, yanak-
larına allık, dudaklarına da donuk kırmızı bir ruj seçmişti.

Lena, Roderick'in afallamış yüz ifadesine bakarak, istediği
çarpıcı sonucu elde etmeyi başardığını söyleyebilirdi.

"Vay!" Roderick gözlerini Lena'dan ayırmıyordu. "Vay!"

Lena ağırbaşlı bir gülümsemeyle baktı. O öğleden sonra
Bir Geyşa'nın Anıları'nı izledikten sonra bir saat boyunca de-
nediği kısa, uysal geyşa adımlarıyla elindeki tepsiyi taşıya-
rak yaklaştı. Roderick'in yanına gelince, incelikle yere eğildi
ve tepsiyi ortalarına bıraktı.

"Harika görünüyorsun, Lena."

"Arigatou." Lena gülümsedi. "Bilmiyorsan diye söyleye-
yim, teşekkür ederim anlamına geliyor."

Roderick güldü. "Sanırım asıl teşekkür etmesi gereken be-
nim. Tüm bunları ne zaman planladın?"

"Sırlarımı açığa dökmem." Gizemli bir gülümsemeden
sonra, "Sana çay doldurayım mı?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

Lena tepsideki çaydanlığa uzanıp küçük bir fincanı ye-
şil çayla doldurdu. Fincanı uzattığında parmakları birbirine
değdi. Teni karıncalanmaya başlamıştı. Başıyla kibarca selam
verip geri çekildi.

Roderick gözlerini ondan alamıyordu. Lena fısıldayarak,
"Senin de başınla selam vermen lazım," dedi.

"Ah!" Roderick sözünü dinleyip, başını hafifçe öne eğerek
selam verdi. "Bunu kendin mi demledin?"

Lena kafasını salladı. "Adı Sencha. Japonya'daki en po-
püler yeşil çay türü budur. Güneşte yetişir, tam olgunlaşma-
dan toplanır."

Roderick çayından bir yudum aldı, yüz ifadesi belirsizdi.
"İlginç."

Lena güldü. "Bu zamanla kazanılan bir damak tadıdır. Yılın belli bir bölümünü Japonya'da geçireceğine göre senin kesinlikle alışman gereken tatlardan biri de bu."

"İyi tespit." Roderick gülüp çayından bir yudum daha aldı.
"Sen içmeyecek misin?"

"Hayır." Lena, çekingen bir gülümsemeyle devam etti.
"Ben sana servis yapmak için buradayım."

"Öyle mi?"

Lena yutkundu ve dudaklarını ıslattı. "Aç mısın?"

"Çok." Ateşli bakışları, Roderick'in yemekle ilgilenmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Kalbinin hızla çarpmaya başladığını görmezden gelen Lena, Japonların elle yenen yemeklerinden oluşan bir tabak hazırlamaya koyuldu. Roderick fincanını bir kenara bıraktı. Lena ilk lokmayı ağzına uzatmak için ona biraz daha yaklaştı.

"Hımm..." Roderick ağzındakini çiğnerken mırıltıyordu.

"Beğendin mi?"

"Evet. Nedir bu?"

"Daigakuimo. Şekerlenmiş tatlı patatesten yapılıyor."

Roderick göz kırptı. "Demek ki Tokyo'da bile ruhuma hitap edecek bir şey bulabileceğim."

Lena güldü, Roderick'in ağzına bir parça daha patates uzattı. Roderick'in sıcak ve yumuşak dudakları parmaklarının etrafına dolanınca, Lena'nın göğsü titremiş, bacaklarının arasında bir zonklama hissetmişti. Buna ne kadar dayanabileceğini merak etmeye başlamıştı.

"Beni böyle ellerinle beslemene bayılıyorum."

"Öyle mi?" Heyecanlandığı sesinden belli oluyordu.

"Hi hi, ağızımda senin tadının olmasını seviyorum."

Bu kasten tahrik etmek için söylenen söz, Lena'yı adeta ateşlere atmıştı. Çırılçıplak soyunup, bacaklarını iki yana açarak Roderick'in ağızına oturmamak için kendini zor tutuyordu.

Bunun yerine, gözlerini kırıştıtarak kibar bir dille Roderick'i uyardı. "Bu söyledikleriniz çok uygunsuz şeyler, Bay Brand."

"Öyle mi? Özür dilerim." Yüzündeki vahşi gülümseme Roderick'in hiç de pişman olmadığını gösteriyordu. "Tüm bunlar sen çok güzel olduğun için ve daha önce bana bir geysa hiç yemek yedirmedeği için oluyor. Bu benim için çok özel bir ziyafet oldu."

"Bu kutlamanın sebebi, yeni bir ev almış olmanız."

"Doğru. Bu da bir tür yeni eve alışma partisi o zaman."

"Öyle de denebilir."

"Pekâlâ, bu asla unutmayacağım bir parti olacak."

Lena, bundan eminim diye aklından geçirdi.

Yemek tabağını işaret eden Lena, "Şimdi hangisini denemek istersiniz?" diye sordu. "Ne isterseniz onu verebilirim."

"Ne verirsen onu isterim."

Gözleri karşılaştı. Lena, Roderick'in yemekten bahsetmediğini biliyordu.

Bu Lena'nın kendini kaybettiği nokta oldu.

Tabağı yana bıraktı. Yavaşça ayağa kalktı. Göğüsleri sertleşmişti. Klitorisi şişmiş ve kayganlaşmıştı.

Roderick gözlerini Lena'ya kilitledi, ağızının kenarlarından seksi bir gülümseme yayıldı. "Sen gerçekten benim Amerikalı geysamsın."

Lena'nın dudaklarını da arzulu bir gülümseme kaplamıştı. "Ah, bunu bilmiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarını Roderick'ten ayırmadan, kimonosunun belindeki bağı çözdü, kırmızı bir gecelik içindeki vücudunu gözler önüne sererek çıkarıp kenara attı.

Roderick yiyip bitiren bakışlarla onu baştan aşağı süzdü.

"Geyşalar kimonolarının altına aslında bunu giymez." Lena fısıldadı.

"Muhtemelen giymiyorlardır."

Daha nefes almasına fırsat kalmadan, Roderick onu belinden yakalayıp yere doğru çekti. Sıcak ve istekli bir öpücükle dudaklarını yakaladığında, Roderick'in bedeni Lena'yı tamamen sarmıştı. Lena inliyordu. Ellerini Roderick'in ensesinde ve boynunda gezdirmeye başladı. Dilleri birbirine dolanmış dans ediyordu.

Roderick iniltilerin arasında geri çekilip doğrultu ve Lena'nın geceliğini sıyırmaya başladı. Özür diler gibi bir ses tonuyla, "Geceliğin inanılmaz derecede seksi ama ben seni görmek istiyorum. Her yerini..." dedi.

Dantelli kumaş parçasını bir kenara atıp koyu ama parlak bakışlarını Lena'nın çıplak bedeninde gezdirdi. "Çok güzel," dedi. Boğuk sesi saygı doluydu. "Sana asla doyamayacağım, Lena."

Lena duyduğu hazdan titredi, ardından gözlerini kapattı. Roderick, vücudunu öperek aşağılara doğru indikçe, Lena'nın nefesi hırıltıya dönmüştü. Dudaklarının sıcaklığı onu heyecanlandırıyor, dokunduğu her yere ateş bırakıyordu. Göğüslerini acıyana dek öpüp yaladı. Sonra da dudaklarını, Lena'nın titreyen karnına kaydırды.

Bacaklarının arasında Roderick'in dilinden gelen sıcak ıslaklığı hissettiği anda, Lena şaşkın bir çığlıkla kendini hızla geriye atıp yay gibi kıvrıldı. Roderick, kalçaları havaya kalkan

Lena'yı kucagına aldı ve kıvrınmayı bırakana dek yalamaya devam etti.

Ardından, Lena'nın altından sıyrılıp kalktı ve kendini çarçabuk soydu. Sonra yeniden Lena'nın üzerine eğildi. Mum ışığı kahverengi tenine arkadan yansiyordu. Lena'nın bacaklarını tutup iki yana ayırdı ve aralarına yerleşti. Ellerini Lena'nın başının iki yanında yere dayayıp yerden destek alıyordu. Lena kendini yukarı doğru itti. Sonra da bacaklarını Roderick'in beline doladı.

Roderick onu yeniden yere itip, içinde hızla gidip gelmeye başlamıştı. Kalçaları Lena'nın kalçalarına çarpıyordu. Lena ona sıkıca sarıldı. Zevkten nefesi kesildikçe, tırnaklarını Roderick'in sırtına batırıyordu.

"Lanet olsun!" Roderick inliyor, gözleri vahşice parlıyordu. Lena'nın gözlerine baktı. "Kahretsin, tatlım, sen bana ne yaptın?"

Lena da aynı şeyi ona sormak istiyordu fakat yapabildiği tek şey inlemektir. Roderick'i başından tutarak kendine doğru çekti. Söylemek isteyip de söyleyemediği kelimeleri öpücüklerle dökmüş, Roderick'i öpüyordu. Roderick ise bunun farkına varmış da aynı şeyleri hissediyormuş gibi öpücüklerine karşılık veriyordu.

Lena yavaşlamadan, hiç durmadan, sanki durursa ölecekmiş gibi Roderick'in darbelerine aynı şiddetle karşılık vererek kendini ona doğru itiyordu. Aldığı her nefes, baştan çıkarıcı bir şekilde tütsü kokusuyla karışmış kendi hayvani sevişme kokularıyla birleşerek içine doluyordu.

Lena bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordu fakat Roderick darbelerinin hızını iyice arttırmıştı. Kalçalarını, bulutların üzerinde uçmaya başlayana dek Lena'nın kılere çarpmaya devam etti. Kasıklarına dalga dalga elektrik yayılmaya başladı ve sonunda Lena, daha önce hiç yapmadığı şekilde Roderick'in adını çığlık çığlığa haykırdı.

SENİNİM

Lena'nın bedeni kasılmaya başladığında, Roderick de yana kayarak, daha derin ve sert darbeler vurmaya başlamıştı. Kuvvetli, son bir darbe bedenlerini birbirine kilitledi. Ardından, bir dua gibi Lena'nın adını sayıklayarak boşaldı Roderick. Bedeni öyle şiddetli titriyordu ki bu Lena'yı yeniden doruklara çıkarmıştı.

Birbirlerinin üzerine kapanmış bir halde, nefes nefese titiyorlardı tutkulu birleşmelerinin ardından. Roderick ona sokuksukça Lena iyice kendine çekiyor, onu şefkatle kollanna alıyordu. Çıplak ve terli vücutları birbirine dolanmış, Roderick'in erkekliği Lena'nın içinde küçülmüştü. Lena, bedenini baştan aşağı bir huzurun kapladığını hissediyordu.

Ve daha önce hiç hissetmediği kadar derinlerinde hissediyordu ki hayatında yapacağı en zor şey, Roderick'ten ayrılmak olacaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

İki gün sonra, öncelikle özel jetler tarafından kullanılan, küçük bir havaalanının lüks salonunda oturuyorlardı. Hafif bir kahvaltı yapmışlardı. Şimdi ise Roderick'in özel uçağı Golfstream'in yakıt ikmali yapıp uçuşa hazır olmasını beklerken mimoza-lara bakıyorlardı.

İkisi de kendini konuşacak halde hissetmiyordu.

Mümkün olduğunca az göz göze gelmeye çalışıyorlardı.

"Beni yolcu etmene gerçekten hiç gerek yoktu," diyorak Lena, aralarına çökmüş, uzayıp giden sessizliği böldü. "Ofiste halletmen gereken acil işlerin olduğunu biliyorum."

"Olsun," dedi Roderick sakın bir ses tonuyla. "İşler bekleyebilir."

Lena utangaç bir gülümsemeyle, "Bu hafta harika vakit geçirdim," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Roderick duraksadı. "Burada benimle olmandan çok keyif aldım."

Birbirlerine baktılar. Havaalanına geldiklerinden beri hiç bu kadar uzun göz teması kurmamışlardı.

"Roderick..."

"Lena..."

Aynı anda konuşmuşlardı, usulca gülüştüler. Hatta aq içinde...

"Önce sen söyle," dedi Roderick.

Lena yutkundu. "Ben sadece ne zaman döneceğın hak kında artık bir fikrin oluştu mu, onu soracaktım."

Roderick gülümsedi. "Maalesef hayır."

"Ah..." Duyduğu hayal kırıklığı, Lena'nın boğazını ve göğsünü sıkıştıırıyordu.

"Pazartesiı bekliyorum." Roderick'in sesi hiç de iyimser değildi.

Arkasından, ağır bir sessizlik çöktü.

"Sen ne diyecektin?"

Roderick anlamsız bir şekilde baktı.

"Az önce," diyerek hatırlattı Lena. "Birbirimizin adını aynı anda söylediğimiz zaman."

Roderick yavaşça kafasını salladı. "Hatırlamıyorum."

Bir şekilde, Lena ona inanmamıştı. Israr etmesine ına kalmadan, jetin uçuşa hazır olduğunu haber vermek için pilot yanlarına geldi.

Görünmeyen parmaklar gırtlakını sıkıyormuş gibi, Lena'nın boğazı aniden acıyla sıkıştı. Ayağa kalktığıında bacaklarının ağırlığını taşıyacak güçte olmadığını fark etti. Roderick ile birlikte sessizce, Golfstream'in diğer uçakların yanında sabah güneşi ile pırl pırl parladığı piste açılan çıkışa doğru pilotu takip etmeye başladı.

Lena kapıda durunca Roderick pilota onları yalnız bırakmasını işaret etti, ardından Lena'ya baktı. "Seni uçağa çıkaracaktım."

Lena, huzursuz bir gülümsemeyle başını salladı. "Uzun vedalardan nefret ederim."

Roderick kısa bir tereddüdün ardından Lena'nın yüzüne uzandı. Lena, gözyaşlarına umutsuzca direndiğini ona söyleyebilecek miydi bilmiyordu. *Tanrım, umarım ağlamam.* Gururuna dokunmadan önce oradan, Roderick'ten ayrılmalıydı.

Bir süre sonra Roderick kafasını sallamaya başladı. "Tamam, öyleyse uzun vedalaşmak yok."

"Teşekkür ederim."

Bir süre bakışlarını birbirlerinden ayıramadılar.

Ardından Roderick eğilip dudaklarını Lena'nın dudaklarına değirdi.

Lena gözlerini kapattı. Bu son öpüşmeleriymiş gibi, Roderick'in hassas öpücüğünün tadını çıkarmaya çalışıyordu. Ne de olsa bunun son öpücük olabileceği ihtimalinin farkındaydı.

Roderick zamansız geri çekilmişti. "İyi yolculuklar."

Lena konuşmak için ağızını açtı fakat kelimeler boğazına dizilmişti. Sadece kafasını sallayabildi. Ardından, gülümseyen pilota, onu bekleyen uçağa kadar kendisine eşlik etmesi için izin verdi.

Rölantide bekleyen jet motorlarının arasından Roderick'in sesini duyduğunda, yolun yarısına gelmişlerdi. "Lena!"

Lena, arkasına dönüp baktı.

Roderick'in uysal bir yüz ifadesi vardı. "Seni şimdiden özledim."

Gözlerine dolan yaşlar, Roderick'in görüntüsünü bulanıklaştırmıştı. Lena, koşarak Roderick'in yanına geri dönmek, kollarını boynuna dolayıp ona şimdi kendisiyle birlikte eve dönmesi için yalvarmak istiyordu. İşe lanet olsun.

SENİNİM

Ancak, elbette ki bunların hiç birini yapmadı.

Onun yerine gözü yaşlı bir gülümseme ile karşılık verdi.
"Doukan!" Aynen demenin Japoncasıydı.

Roderick usulca kafasını salladı.

Lena, bir şekilde Roderick'in anladığını hissetmişti.

Lena'nın dile getirmeye niyetlendiğinden fazlasını anlamıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lena camın önünde durmuş, o sabah erken saatlerden beri durmadan yağan yağmuru izliyordu. Eve dönmüştü. Kendi dairesine, kendi dünyasına geri dönmüştü. Fakat yağmur damlalarının çarptığı camdan dışarı bakınca gördüğü şey, Chicago'nun alışık olduğu silueti değil de sanki Tokyo'nunkiydi. Daha da kötüsü, Lena *Stormy Weather*'ı mırıltan kendini alamıyordu.

Gökyüzünde neden güneş açmıyor, bilmiyorum.

"Lena! Bu fotoğraflar inanılmaz!"

Lena'nın bilgisayarındaki fotoğraflar arasında gezinen kardeşi, hüzünlü düşüncelerini bölmüştü.

Lena camdan uzaklaştığında, Morgan kıskançlıkla iç geçirdi. "İnanılmaz bir adam. Bu fotoğraflar, Japonya'ya gitmeyi her şeyden çok ister hale gelmeme sebep oluyor."

"Gitmelisin. Bence gerçekten bundan hoşlanırsın." Lena güldü. "Ginza ve Shibuya bölgelerinin arasında, kendini alışveriş cennetinde gibi hissedersin."

"Benimle dalga geçme." Morgan kızmıştı. "Çok acımasızsın."

Lena güldü. "Acımasız mı? Sana çantalar dolusu kıyafet ve ayakkabı getirmedim mi?"

"Elbette ki getirdin." Morgan hemen giymek için inat ettiği yeni tişörtünü düzeltti. "İş yerindeki şu cadalozlar çok kıskanacak."

"Çok, çok ayıp! Hem ben senin onlarla aranı düzelttiğini sanıyordum."

Morgan kaşlarını çattı. "Ben de öyle sanıyordum. Beni yeniden sırtımdan vurduklarını anlayıncaya dek tabii."

"Ne oldu?" Lena kardeşinin yanına, koltuğa oturdu.

Morgan elini salladı. "Bunu sonra konuşsak? Şu an sadece Japonya seyahatinden bahsetmek istiyorum. Roderick'le harika vakit geçirmiş gibi görünüyorsunuz."

Lena hafifçe gülümsedi. "Evet."

"Hımm, bundan eminim." Morgan şehvetle gülüyordu. "Bana hâlâ daha onu yeniden görmekle ilgili fikrini neden değiştirdiğini anlatmadın. Hatırladığım kadanyla, bu fikre inatla karşı çıkıyordun. Sonrasında bildiğim tek şey, Roderick'in bir anda hastanede belirmesi, ardından da seni başka bir ülkeye peşinden sürüklemesi. Neler oluyor?"

Lena alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu diyelim."

Morgan şaşkın görünüyordu. "Ne gibi bir teklif?"

Lena birden, ağzından çıkanlardan pişmanlık duydu. "Uzun hikâye, sonra anlatırım. Şu fotoğraflara bakmayı bitir artık, gidip akşam yemeği yiyelim."

Morgan şüpheyle camdan dışarı baktı. "Bu sağanakta tekrar dışarı çıkamam."

"Ama mecbursun." Lena güldü. "Market alışverişi yapmak için henüz fırsat bulamadım, o nedenle evde yiyecek hiçbir şey yok."

"Paket servis diye bir şey duydun mu hiç?"

"Pısırik seni!"

Morgan güldü, ardından dikkatini yeniden fotoğraflara verdi. "Bir haftada gerçekten çok şey yapmışsınız. Ah, şu güzelim dağlara bak!" Bilgisayarı Lena'ya çevirdi. "Burası neresi?"

Lena ekrana bakıp güldü. "Hokkaido adında bir ada, çok güzel manzaralı gölleri ve ormanları var. Yerel parkalarından birinde yürüyüşe çıkıp kaplıcasında banyo yaptık."

"Açık havada mı? Çıplak mıydınız?"

Lena dudağını ısırdı, kızarmıştı. Kafasını evet der gibi salladı.

Morgan güldü. Fotoğrafları hızla geçmeye başladı.

Lena, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Roderick'in bu fotoğraflardan birinde çıplak olup olmadığını görmeye çalışıyorum."

Lena güldü. "Çok beklersin!"

"Bekliyorum. Gerçekten bekliyorum."

Lena gülerek ve başını iki yana sallayarak yerinden kalktı ve mutfığa doğru bakmaya başladı. "Sıparış vereceğün. Ne yemek istersin?"

"Fotoğraflar yüzünden Japon yemeği. Ama sanırım kalın hamura razı olacağım."

"Bu pizza mı demek oluyor? Pekâlâ, her zamanki gib..."

Morgan birden derin bir soluk aldı.

Lena paniğe kapılıp arkasını döndü. "Ne? Ne var?"

Morgan kafasını bilgisayardan kaldırıp Lena'ya baktı. "Gelip şu fotoğrafa bir bak."

Şaşkın bir halde kaşlarını çatmış olan Lena, adımlarını yeniden koltuğa çevirdi ve kardeşinin omzunun üzerinden ekrana baktı. Bakışları söz konusu fotoğrafa değdiği anda Lena Morgan'ın neden bu kadar aşırı bir tepki verdiğini anladı.

çektiği fotoğraflardan birine bakıyorlardı. Adam, Roderick ve Lena poz vermeden hemen önce bu kareyi yakalamış olmalıydı çünkü ikisi de makineye bakmıyordu. Roderick, Lena'ya nezaketle gülümsüyordu. Lena ise... *Aman Tanrım*. Bu kısacık, savunmasız anında Lena Roderick'e tüm kalbini ortaya koyan gözlerle bakıyordu.

Tamamen yabancı biri, bir tek tuşa basarak Lena'nın günlerdir üstesinden gelmeye çalıştığı gerçeği yakalamıştı.

"Aman, Tanrım!" Morgan, Lena'ya gözlerini dikti. "Sen bu adama âşıksın!"

Lena elini ağzına bastırsa da hıçkırıklarının ağzından kaçmasına engel olamıyordu.

Morgan'ın yüz ifadesi, duyduğu endişeyle bir yumuşamıştı. "Lena?"

Lena amansızca titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bununla başa çıkabilirim sandım ama yanılmışım."

"Neyle başa çıkacaktın?"

"Anlaşmamızla." Lena acıyla yutkundu. "Yaptığımız lanet olası anlaşmayla..."

Morgan koltuktan kalktı, kolunu Lena'nın omzuna attı. "Neler oluyor söyler misin?"

Ve bununla birlikte, tüm hikâye Lena'nın dudaklarından dökülmeye başladı. Roderick ile tanıştıkları gecedan başlayarak, bir gün önce havaalanındaki yarı acı yarı tatlı vedalaşmalarına kadar olan her şeyi kardeşine anlattı. Sözünü bitirdiğinde yanmı kutu kâğıt mendili bitirmişti. Üstelik Morgan'ın yeni tişörtünün üstüne hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Neyse ki Morgan bunu önemsiyor gibi görünmüyordu.

"Ah, ablacığım..." Lena'nın sırtını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Çok üzüldüm. Böyle olduğumu bilmiyordum."

"Biliyorum. Sana anlatmaktan utanmıştım. Sadece bir müşteriyle yatmakla kalmadım, ardından para için onunla yatmaya devam etmeyi kabul ettim. Benim hakkımda ne düşüneceğini tahmin edebiliyordum."

"Senin bir insan olduğunu düşünecektim. Roderick Brand'in yapacağı kışkırtıcı bir teklife, sadece insanüstü biri karşı koyabilir. Senin de hatırlayacağın gibi, sana onunla birlikte olmanı söyleyen bendim."

Lena gözyaşları içinde yine de gülebilmisti. "Sen bunu söylerken ciddi değildin."

"Kim demiş?"

Lena arkasına yaslanıp kafasını koltuğa dayadı. Gözlerini tavana dikmişti. "Tanrım, ben tam bir pisliğim."

"Evet, öylesin." Morgan da aynı şekilde düşünüyordu. "Peki, bununla ilgili yapabileceğin bir şey var mı?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Ona nasıl hissettiğini anlatarak başlayabilirsin."

Lena yutkundu. "Evet, ama hislerime karşılık vermezse, bunun altından kalkabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ." Morgan bilgisayarın ekranına baktı. "Bu fotoğrafta sana nasıl gülümsediğine bakarak, şansının oldukça yüksek olduğunu söyleyebilirim. Ne de olsa bir fotoğraf binlerce kelimeye bedeldir."

Lena, kardeşinin bakışlarının yönünü takip etti. Köprüde poz verdikleri sırada Roderick'in kendisine söylediklerini hatırlayınca kalbi sıkıştı. *Mümkün olduğunca çok hatıra istiyorum.*

Roderick'in de kendisiyle aynı şeyleri hissetmesini ummaya cüret edebilir miydi?

"Ona kendin söylemezsen bile, bu fotoğrafı gördüğü anda o da anlayacak." Morgan usulca güldü. "Ben anladım."

Doğru bir noktaya değinmişti.

Lena ürkek bir nefes alıp titreyen elini saçlarına götürdü. "Tamam. Farz et ki ona ne hissettiğimi söyledim o da benden ajanstan ayrılmamı istedi."

"Ondan tam olarak bunu beklerim. Onun gibi bir adam neden kız arkadaşını başka erkeklerle paylaşmak istesin?"

Lena kaşlarını çatı. "Peki ya babam ne olacak? İkimiz birden tüm paramızı biriktirsek bile Lakeview Manor için yeterli ödemeyi maaşlarımızla yapamayız. Bu seçeneği daha önce de düşünmüştük, hatırladın mı? O parayı işten kazanamayız."

"Tamam. Al sana başka bir öneri: Sen ve Roderick çıkmaya başlarsanız, bakımevinin parasını Roderick ödeyebilir. Lanet olsun, Roderick babam için kendi bakımevini bile inşa edebilir. Hem de şimdi kaldığından çok daha büyük ve güzel olur."

Lena'nın bakışları iyice sertleşti. "Babam benim sorumlugumda, Roderick'in değil. Sırt çıkmaya başladık diye ondan faturalarımı ödemesini hiçbir şekilde isteyemem."

Morgan güldü, "Adam karun gibi zengin."

Lena çok kötü bakıyordu.

"Her neyse." Morgan başka bir noktaya değindi. "Muhtemelen Roderick'ten böyle bir şey istemene gerek kalmaz, o kendiliğinden bunu yapar. Senin için, babam için. Birbirlerine nasıl bağlandılar, fark etmedin mi?"

Lena gürlledi. "İstersen hayallere dalmayalım. Hem daha nasıl hissettiğimi anlatmadım zaten."

"Japonya'dan ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum, pazartesi belli olacak."

"Bir haftaya yakın bir zaman var. Onunla konuşmak için bu kadar uzun süre beklememelisin, Lena."

Lena derin bir nefes aldı. "Biliyorum." Beş günü bir yana bırakın, bir saat daha beklese cesaretini kaybeder, ona hiçbir şey anlatamazdı.

Yerinden kalkan Morgan, "Bir an önce bunu yapman için seni yalnız bıraksam iyi olacak," dedi.

Lena tekrar düşündü. "Hayır, Morgan, henüz gitme."

"Neden?"

"Fırtınalı havaya rağmen benimle akşam yemeği yemek için buraya geldin, bu yüzden bırak da yemeğimizi yiyelim. Roderick'i sonra ararım."

"İmin misin?"

"Kesinlikle. Önce ailem!"

Morgan göz kırptı. "Hislerimde yanılmıyorsam, Roderick de yakında ailenin bir parçası olacak."

Morgan gittikten sonra Lena, Roderick'i arayacak cesareti kendinde bulabilmişti. Tokyo'da saatin sabahın yedisini olduğunu biliyordu. Şansı yaver giderse, ofise gitmek için evden çıkmadan önce onu yakalayabilirdi.

Telefona cevap vermesi için beklerken, Lena'nın kalp atışları çok hızlanmıştı. Bir, iki, üç kez çaldı.

"Alo." Sesi şaşırdığını belli ediyordu.

Lena yutkunup sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. "Günaydın."

Bir süre sessizlik oldu. Ardından uysal bir sesle Roderick, "Selam, güzelim," dedi.

Lena'nın dizlerinin bağı çözülmüştü. "Selam. Evden çıkmadan önce sana ulaşabileceğimi düşündüm."

"Şu an yoldayım. Trafikle boğuşuyorum."

"Öyle mi?" Lena suçluluk duydu. "Şu diğer evlerden birini alsaydın, iş yerine daha yakın olacaktın."

"Oldukça yakın," dedikten sonra Roderick yumuşak bir sesle ekledi. "Yalnız diğer evlerden hiç birinin çay salonu yoktu."

"Asla unutamayacağım bir..."

Lena'nın sözcüklerini bir anda kopan klakson sesleri böldü, ardından Roderick'in küfrettiğini duydu. Bir süre sonra Roderick öfkeyle telefona geri dönmüştü. "Bunun için özür dilerim. Lanet olası deli sürücüler."

"Chicago'dakilerden daha mı kötüler?"

"Kesinlikle."

Lena güldü. "Bunu söyleyeceğini nasıl da biliyordum."

Roderick yorum yapmadı, onun yerine yeniden sinirlendi. Lena, arkadan gelen kâğıt hışırtılarını duyabiliyordu. Roderick'in o an ne yaptığını gözünde canlandırdı. Özel dikim takım elbiselerinden birini giymiş, şoförünün kullandığı arabanın arka koltuğunda oturuyor. Siyah deri evrak çantası açık bir halde kucağındayken, siyah kaşlarını çatmış, son teknoloji dizüstü bilgisayarının ekranındaki belgeleri dikkatle okuyor ve elindeki evraklarla karşılaştırıyordu.

"Kötü bir zamanda aradıysam, daha sonra da arayabilirim."

"Hayır, sorun değil. Bütün gün toplantıda olacağım o nedenle bu konuşmak için muhtemelen tek şansımız." Lena, Roderick'in bir taraftan bilgisayarın klavyesine parmaklarını hızla vurarak yazı yazdığını duyabiliyordu.

Lena içten içe bir ah çekti. *Harika*. Ona kalbini açmak için telefon etmişti. Onu sevdiğini ve onsuz yaşamak istemediğini söyleyecekti fakat Roderick'in işi başından aşkındı.

"Özür dilerim." Roderick'in sesi boğuktu. "Sabah kargaşası işte."

"Anlıyorum. Gerçekten. Seni yarın da araya..."

"Hayır. Sorun değil. Son bir e-posta göndermem gerekiyordu. Geri kalanı ofise gidinceye kadar bekleyebilir." Roderick derin bir nefes aldı. "Nasılsın?"

"İyiyim." Seni özledim. Seninle birlikte olmayı özledim. Kollarında uykuya dalıp uyandığımda seni içimde bulmayı özledim. Sensiz bir daha asla aynı insan olabileceğimi sanmıyorum.

Roderick, "Bugün işe gittin mi?" diye sordu.

"Gittim."

"Evde kalıp dinlenmeliydin. On iki saatlik bir uçuştan sonra eve geç vakit dönmüştün."

"Biliyorum ama bana bir hafta izin verirse, Ethan'a katılacağıma söz verdiğim mesleki gelişim eğitimine gitmek zorundaydım. Yarın cuma en azından, hafta sonunu uyuyarak geçirebilirim."

"Muhtemelen geçirmeyeceksin. Energizer tavşanı gibisin."

Lena güldü. "Sen kendine bak."

Roderick güldü. Lena, dayanıklılığı hakkında imalı birkaç laf etmesini beklerken Roderick, "Büyükbaban nasıl?" diye sordu.

Lena hayal kırıklığı içinde yanıt verdi. "İyi. Döndüğümde arayıp ona cumartesi günü ziyaretine gideceğimi ve hediyelerini götüreceğimi söyledim."

"Güzel."

"Evet, ama Morgan ona aldığım hediyeleri görmek için cumartesiye kadar bekleyemedi. Kıyafetlerden bahsetmem yetti. İşten sonra soluğu burada aldı."

Roderick güldü. "Benim kız kardeşlerim gibi."

"Tanışsalar herhalde çok iyi anlaşırıldardı."

"Herhalde."

Lena nefesini tutmuş, kardeşlerini tanıştırmayı teklif etmesini bekliyordu fakat Roderick hiçbir şey söylemedi.

Lena öksürerek gırtlığını temizledi. "Ben, şey, Morgan'a fotoğraflarımızı gösteriyordum." Duraksadı. Alt dudağını ısınyordu. "Sen fotoğraflara baktın mı?"

"Açıkçası çok meşguldüm. Hiç fırsatım olmadı. Dün sen gittikten sonra her şey birbirine girdi."

"Gerçekten mi? Bunu duyduğuma üzüldüm." Lena suçluluk duymuştu. Belki de Roderick onunla bu kadar fazla zaman geçirmeseydi, işler daha kolay hallolacaktı. "Neler oldu?"

"Kawamoto'nun şirketine, yani benim şirketime, rakip şirketlerden bir tanesi patent davası açtı."

"Ah, hayır, Roderick, bu çok korkunç!"

"Davanın bir dayanağı yok fakat öngörmediğimiz bir paraya, zamana ve kaynağa mal oldu. Şafak söktüğünden beri avukatlarla ve şirket yönetimiyle telefonla konuşuyorum."

"Telefonu açtığında o kadar gergin olmana şaşmamalı."

"Evet."

Korkudan Lena'nın karnı düğümlenmişti. "Tüm bunlar olup biterken," dedi usulca, "yakın bir zamanda eve dönebileceksin gibi görünmüyor."

Derin bir sessizlikten sonra Roderick, "Evet," dedi. "Chicago'ya dönmem biraz zaman alacak gibi görünüyor."

Lena'nın kalbi sıkıştı. Sormaya korkuyordu fakat mecbur olduğunu hissediyordu. "Ne kadar?"

"Şu an için hiçbir şey söyleyemem. En azından üç ay belki daha fazla."

Lena gözlerini kapattı. Yavaş yavaş suyun içinde boğuluyormuş gibi hissetmişti.

"Bağışın ödenmesi için gereken yetkileri verdim. Enstitünün gelecek hafta çekini alabilecek." Roderick'in sesi bir anda canlı ama samimiyetten uzak bir hâl almıştı. Sanki sadece işle ilgili meselelerinden birini konuşuyordu. Lena'nın onun için ifade ettiği tek şey bu muydu? Amacına ulaşmış, istediği her şeyi almış mıydı?

"Teşekkür ederim. Ethan buna çok sevinecek."

"Eminim. Peki, sen ne zaman terfini alacaksın?"

"Bilmem. Şu an bunu düşünmüyorum."

"Elbette." Roderick'in konuşması hafiften alaycıydı. "Ne de olsa başka gelir kaynakların var."

Lena'nın göğsünü bir öfke kaplamıştı. "Bu doğru," dedi sert bir tavırla. "Başka gelirlerim var. Artık küçük anlaşmanız sona erdiğine göre, diğer gelirlerimi kazanmaya geri dönebilirim."

"Haklısın." Roderick hâlâ alay eder gibiydi. "Yeni insanlar, yeni deneyimler..."

Beklemediği bu saldırı karşısında şaşkına düşen Lena, birkaç keyle homurdanmaya başladı. "Bunu neden yapıyorsun. Neden bana bunları söylüyorsun?"

Roderick bir süre sesini çıkartmayınca Lena bağlantının koptuğundan şüphelendi.

"Roderick?"

Aniden, "Dinle, şu an kapatmam gerekiyor," dediğini duydu. "Ofise geldim. Toplantının başlaması için beni bekliyorlar. Seni yarın ararım."

"Dert etme."

"Pardon?"

"Beni duydun. Olanlar eğlenceliydi, Roderick. Anlaşmadan her ikimiz de istediğimizi aldık. Bunu daha fazla uzatmanın gereği yok."

"Böyle mi olacak?" Roderick'in sesi dondurucu derecede soğuktu.

"Kendine iyi bak, Roderick." Lena bunları söylemek için kendini zorluyordu. "Her şey gönlünce olsun."

Roderick uzun bir süre sesini çıkarmadı. "Bu kadar mı?"

Lena yutkundu. "Evet."

"Nasıl istersen, Lena." Telefon kapandı.

Lena telefonu kasten kapatmıştı. Ardından başka bir numarayı aradı.

İki çalışında, Zandra telefonu açtı. "Alo?"

"Zandra, benim, Lena."

"Merhaba Lena, n'aber?"

Lena derin bir nefes aldı. "İşe dönmeye hazırım."

Anımlı bir sessizliğin ardından Zandra, "Emin misin?" diye sordu.

Lena gözlerine yaş dolmasının önüne geçebilmek için, gözlerini kapattı. "Hiç olamayacağım kadar hem de."

Yirmi Yedinci Bölüm

Gözlerini, takılıp kaldığı şampanya şişesinden ayıran Lena, ilgisiz bakışlarını, modaya uygun giyinmiş insan kalabalığının üzerinde gezdirdi. Başka bir cumartesi gecesi idi. Başka bir seçkin parti, Chicago'nun seçkinlerinin katıldığı, başka bir gösterişli toplantı.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

Bu gece eşlik ettiği, iş için Chicago'ya gelmiş, çoktal ve koyu renk saçlı İngiliz Dylan Chapman, "İyi vakit geçiyormusun?" diye sordu.

Lena zorla gülümsedi. "Elbette. Ya sen?"

Alaycı yeşil gözler, Lena'nınkilerle buluştu. "Seninkine yakın," dedi akıcı ve görgülü İngiliz aksanıyla.

Duyduğu suçluluktan Lena'nın yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim," dedi. "Korkarım bu gece çok da iyi eşlik edemiyorum, değil mi?"

"Sorun sende değil, şu uğursuz partide," derken Dylan tatsız bakışlarla etrafı süzüyordu. "Bu ruhsuz, gösterişçi topluluklardan birine daha katlanmaktansa, şubatın ortasında sınıçiplak yüzerek Manş denizini geçmeyi tercih ederim."

Lena az daha ağzındaki şampanyayı dışarı püskürtecekti.
"Dylan!"

Dylan güldü. "Özür dilerim, çok mu açık oldu?"

"Aslında, hayır. Pek sayılmaz." Lena ağzının kenarını, bir peçete ile silmeye çalışıyordu. "Fakat anlamış değilim. Burada olmak istemiyorsan, neden geldin?"

"Çok fazla seçeneğim yoktu." Dylan yüzünü buruşturdu. "Çalıştığım şirket, benim bu korkunç partilere katılıp düzgün insanlarla küçük sohbetler yapmamı istiyor."

Lena kederli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ve sanıyorum ki, küçük sohbetler sana göre değil."

"Hem de hiç," Dylan, şirin bir gülümsemeyle devam etti. "Tek tesellim bu akşam bana eşlik edebiliyor olman. Üç hafta önce ajansınla görüştüğüm zaman, Bayan Kennedy bana senin bir süre müsait olmayacağını söylediğinde içim parçalanmıştı."

Lena alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Parçalandın mı?"

"Avutulamaz şekilde." Dylan gülümsüyordu. "İyi ki şansımı deneyip ajansı tekrar aramışım. Sabrın sonu selamettir diye en güzel bir örnek oldu."

"Seninle bir önceki karşılaşmamızın, dört ay önceki bir partide on dakika kadar ayaküstü bir muhabbetten ibaret olduğunu düşününce, senin üzerinde böyle büyük bir etki bıraktığımı görmek beni gururlandırdı."

"Seni temin ederim ki benim için, koskoca gecenin sıkıcı olmayan tek on dakikasıydı." Dylan gülümsedi. "Madem ikimiz de birbirimizden hoşlandık, neden partiyi erken bitirip başka bir yerde bir kahve içmiyoruz?"

Lena güldü. Dylan, Lena'nın eşlik etmekten hoşlandığı, akıllı, neşeli ve çekici biriydi. Ancak, gecenin başından beri Lena'ya kur yapıyor olması, onunla bir fincan kahve içmekten çok daha fazlasıyla ilgilendiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Lena'nın istediği son şey Dylan'ı ayartmaktı. Tanrı biliyor ya müşterileri ile zaten gereğinden fazla drama yaşamıştı.

"Teklifin kulağa kışkırtıcı geliyor," dedi Lena yumuşak bir sesle. "Ama korkarım ki ben bu geceyi tamamlamak zorundaydım."

Dylan güldü. "Hiç sorun değil. Zaten son beş dakikadır bize öfkeyle bakan şu beyefendi, seni alıp buradan sıvışmaya kalkarsam, beni parçalara ayırmaktan zevk duyardı."

Lena'nın kaşları çatıldı. "Ne beyefendisi?"

"Uzun boylu, yakışıklı bir adam. Kaliteli bir smokin giymiş. Öldürecek gibi bakıyor."

Lena, kalabalık balo salonunun içinde, Dylan'ın bakışlarını takip etti. Donup kalmıştı.

Roderick.

Yüreği ağzına geldi.

Roderick Chicago'da ne arıyordu? Daha bir hafta önce, aylarca eve dönemeyeceğini söylemişti. Oysa şimdi, o da aynı partideydi ve Lena ile Dylan'a bakarken, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bakışlarını görmezden gelen Lena, hızla şampanya kadehini kafasına dikti. Burnuna kaçan köpükler yüzünde öksürmeye başladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Dylan.

Lena kafasını salladı. Burnu yanıyor, gözlerinden yaş akıyordu.

"Eski sevgilin mi?"

"Yeterince eski değil."

Dylan anlayışla kafasını salladı. "Toz olmasını söylememi ister misin?"

Bu cümle Lena'nın boğuk ve neşesiz bir kahkaha atmasına yol açmıştı. "Hiç tavsiye etmem."

"Gerçekten mi? Uzunluğumun bedenime bağlı kalmasını tercih ederim."

Lena, Roderick'e bir kez daha bakma cesaretini göstermeden önce Dylan'a güldü. Roderick, göğüsleri dekoltesinden dışarı taşan, güzel bir kadınla konuşmaya başlamıştı. Acaba onunla mı gelmişti? Lena merak ediyordu fakat çok umursuyor olsa da kendi kendine umursama diyordu.

Dylan da Roderick'i inceliyordu. Şüphesiz, "Çok tanıdık geliyor," derken gözlerini kısmıştı.

"Hımm." Lena'nın, Roderick'in adını söylemeye niyeti yoktu. Son bir haftadır onu unutmaya çalışıyordu. Neden bu gece pat diye ortaya çıkmıştı sanki? Lena'nın burada olacağını biliyor muydu acaba? Kasten mi karşısına çıkmıştı? Yoksa bütün geceyi bu şekilde iki yabancı gibi davranarak mı geçireceklerdi?

Endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Lena yeniden etrafına bakındığında, Roderick ortadan kaybolmuştu.

Lena ve Dylan partiye on buçuğa kadar dayanabilmişlerdi. Dylan'ı kaldığı otele bıraktıktan sonra Lena, zihnini boşaltabilmek için şoförden bir süre şehri turlamasını istemişti. Boş evinin sessizliğine geri döndüğünde, gece yarısı gelip geçmişti bile. İsteksiz bir şekilde geceliğini giymiş, dişlerini fırçalamış ve yüzünü temizlemişti. Yatağına doğru yavaş yavaş ilerleyip saatlerce uyanık kalmaya hazırlanıyordu. Tokyo'dan döndüğünden beri geceleri uyuyamıyordu.

Kapının çaldığını duyduğunda saat biri geçmişti.

Kimin geldiğini bilmiyormuş gibi davranmadı.

Onu bekliyordu.

Fakat bekliyor olması bile yataktan kalkıp sabahlığını giyerek kapıya yöneldiği sırada kalbinin deli gibi atmasına engel olamamıştı.

Roderick ceketini çıkarmıştı. Gömleğinin uçları, pantolonun içinde değildi. Kravatı ise gevşemişti. Davet beklemeden, Lena'nın yanından geçip içeri girdi.

Arkasından kapıyı kapatıp kilitleyen Lena, sakın bir sesle konuşmaya başladı. "Çok geç ol..."

"Partide iyi vakit geçirdin mi?" Roderick'in sesi çok kabaydı.

"Evet." Lena yalan söylüyordu. Savunmaya geçmiş, ellerini göğsünün üzerinde birleştirmiş, Roderick'e bakıyordu. "Ya sen?"

"Bence bu sorunun cevabını biliyorsun."

"Aslına bakarsan, bilmiyorum. Bir ara bir kadının göğüs dekoltesinden içeriye doğru konuşuyordun. Hemen ardından ortalıktan kayboldun."

"Kışkandın mı?"

Lena'nın sınırları tepesine çıktı. "Cehenneme git, Roderick."

Yavaş adımlarla yanından geçerken, Roderick kolunu tuttu. Lena'yı kendine doğru çekince burun buruna geldiler. Lena, Roderick'in dokunuşlarına bedeninin titreyerek cevap vermesinden nefret ediyordu.

Roderick'in gözlerinden ateş püskürüyordu. "Partiden onunla ayrılmadım."

"Bana ne!"

"Yalancı."

Lena, kolunu çekip kurtarmaya çalıştı fakat Roderick çok sıkı tutmuştu. Acıtmıyordu fakat Lena'nın elinden kurtulmasına engel oluyordu.

"Yanındaki adam kimdi?"

“Kim olabilir? Müşterimdi.”

“Onunla seviştin mi?”

Lena’nın çenesi tutulmuştu. Duyduğu hakaretten yara almıştı. Roderick’e baktı. “Bana bunu sormaya nasıl cüret edersin?”

“Seviştin mi?”

“Seni hiç ilgilendirmez!”

“Lanet olsun ki ilgilendiriyor işte!”

“Neden?” Lena, dalga geçmeye başlamıştı. “Bana sahip olduğunu mu düşünüyorsun? Üç haftalık bir anlaşma yaptık diye buraya böylece gelip bana istediğin her şeyi sorabileceğini mi sanıyorsun?”

“Benimle oyun oynama, Lena.” Roderick, Lena’yı uyarır gibi kükrüyordu. “Bir saat önce geldim, evde değildin. Şimdi, lanet olası soruma cevap ver. Onunla yattın mı?”

Lena’nın içine bir bıçak saplandı. Bağırmaya başladı. “Evet, lanet olası! Onunla yattım!”

Dudakları inkâr etse de Roderick öfkeden deliye dönmüştü. “Sana inanmıyorum.”

“‘Inanmıyor musun?’ Sen bilirsin ama doğru, onunla birlikte oldum.” Lena kavgaya hazırdı. “Seni partide görünce şaşırmıştım. O da oradan uzaklaşıp konuşmak için başka bir yere gitmeyi önerdi. Oldukça iyi bir dinleyiciydi. Konu konuyu açtı derken, kendimizi bir anda onun otel odasında bulduk.”

Roderick gözlerini kapattı. Dişlerinin arasından zorlukla konuşuyordu. “Yalan söylüyorsun.”

“Seni temin ederim ki yalan söylemiyorum. Sağ kalçasında kırmızı bir doğum lekesi var. İngiliz kraliyet armasına benzediğini söyledim. O da İngiltere tahtında resmen hak iddia edebileceği söyleyince çok güldük. Ardından beni öptü.”

Roderick aniden Lena'nın kolunu bırakıp oturma odasına doğru yürümeye başladı. Lena'nın yanında olmaya katlanacak hali kalmamıştı.

Lena bu kadarı ile yetinmemişti. Haksız ithamları ile Roderick'in onun canını yaktığı kadar, o da Roderick'in canını yakmak istiyordu.

"İdris Elba'yı konuşurken duyduğum ilk andan beri," diye alaycı bir edayla devam etti, "İngiliz aksanına karşı za-afım var. Bu nedenle daha Dylan ağzını açtığı anda, onunla işim olduğunu anlamıştım. Sevişirken, benimle argo konuştu. O aksanıyla söylediği şeyler... Ah, beni tamamen çıldırttı." Lena kırıncı ve edepsiz bir kahkaha attı. Kendisi bile bu haline inanamıyordu.

"Zavallı Glenn..." Kafasını iki yana salladı. "Beni yatağa atabilmek için üç gün uğraştı. Peki ya sen ve Dylan? Tek seferde işimi bitirdiniz. Bu gidişle, bir dahaki müşterim beklemek zorunda bile kalm..."

"Yeter!" Roderick gürledi. Kendini kaybetmiş, Lena'nın üzerine yürüyordu. Ona vurabilecek kadar kızgın görünüyordu. Fakat daha beter bir şey yaptı. Lena'nın yüzünü ovup-
larının arasına aldı ve açlıktan gözü dönmüş gibi, azılı bir sahiplenme güdüsüyle dudaklarına yapıştı.

"Lanet olsun!" Lena kızgın bir halde söylense de kollarını boynuna dolayıp onu aynı vahşilikle öpmekten kendini alamadı.

Roderick, girişte duran masanın üzerindeki küçük lambayı eliyle savurunca, Lena lambanın yere düşüp kırıldığını duydu. Ay ışığının aydınlığında kalmışlardı. Ardından Roderick, Lena'yı kucaklayıp masanın üzerine oturttu. Çıldırma-
çasına, sabırsızlıkla pantolonunun fermuarını açtı. Lena'nın ipek sabahlığını ve geceliğini sıyırdı. İç çamaşırı giymediğini görünce, iyice çıldırmıştı.

Lena'nın bacakları, kalçalarının üzerinden bedeninin etrafına dolandığında Roderick'in dudakları Lena'nın dudaklarına, parçalar gibi saldırıyordu. Keskin çığlığını duymazdan gelerek kendini Lena'nın içine itti.

Her bir derin, vahşi darbesiyle masayı duvara çarparak hızla gidip gelmeye başlamıştı. Çok kısa sürede, ikisi birden çığlıklar atarak boşaldı. Roderick, hemen arkasındaki duvara yumruk attığında, Lena'nın bedeni hâlâ orgazmın etkisiyle titriyordu. Ardından, Roderick başını öne eğip yanağını Lena'nın yüzüne dayadı. Nefesi, en az Lena'nınki kadar hırıltılı ve hızlıydı. Lena'nın gözlerine yaşlar dolmuştu fakat o tek bir damlasını bile akıtmamaya kararlıydı.

Roderick hemen o anda, oracıkta. Lena'yı sevdiğini ve onun önüne gelen her müşterisiyle yatan bir fahişe olduğuna inanmadığını söyleseydi, Lena söylediği her şeyin yalan olduğunu itiraf etmeye hazırды.

Fakat bir dakika bile geçmeden Roderick, Lena'nın içinden çıktı. Gömleğini toplayıp pantolonunun fermuarını kapattı. Konuşmuyordu. Ayın yarı aydınlık ışığında, Lena'nın gözlerine bakmıyordu. Onun yerine, arkasını dönüp yavaşça kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı sanki. Bir elini kapıya uzatıp gitmekle kalmak arasında karar vermeye çalışır gibi durduğunda Lena'nın nefesi kesilmiş, başı önüne düşmüş, omuzları çökmüştü. Bekliyordu. Her bir parçası, adını bağırp terk etmemesi için ruhunda yaygaralar ko-partıyordu. Fakat Lena, onurlu bir şekilde sessiz kalabilmişti.

Sonsuzluk gibi gelen, acı dolu bir bekleyişin ardından Roderick kapıyı açtı ve arkasına bile bakmadan çıkıp gitti.

Ve bu kez, Lena biliyordu ki bu onu son görüşüydü.

Yavaşça bacaklarını göğsüne çekti, başını dizlerine dayadı. Ve nihayet, gözyaşlarının akmasına izin verdi. Kalp acısı ve pişmanlıkla gözlerinden akan yaşlar sele dönmüştü.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ekim bitip de ay kasıma döndüğünde Lena'nın günleri, sadece akıl sağlığını koruyabilmek adına katlandığı rutin işlerinden ibaret bir hâl almıştı. Her sabah uyanıp, iki yazar ve bir asistanın başında olduğu müdür yardımcılığı pozisyonuna henüz terfi ettiği işine gitmek için bir saat araba kullanıyordu. Medya tarafından yoğun ilgiyle izlenen burs dağıtım töreninde, Lena'nın yetenekleri hakkında övgüler yağdıran enstitü başkanı tarafından, maaşına yıllık on bir dolar zamlanmıştı.

Devasa karton çekin önünde poz verirken Lena nâlifçe gülümsemiş ve kendini, o bağışı sağlayabilmek için ne yapmak zorunda kaldığını, ödemek zorunda kaldığı bedeli düşünmemeye zorlamıştı. Roderick'in, törende kendisini temsil etmesi için şirket yöneticilerinden birini göndermesi Lena'yı rahatlatmıştı. Roderick orada olsaydı sakinliğini koruyamaz, bu saçmalığa gülümseyerek bakamazdı.

Son randevusunda başına gelenlerden sonra, bir müşteri ile dışarı çıkmaktan ödü kopar hale gelmişti. Neyse ki büyük babasının bakım masraflarını karşılamak için gelecek aylar boyunca yeterli olacak miktarda birikimi vardı. Dolayısıyla bir süre daha ek gelire ihtiyacı olmayacaktı.

Zandra'yı arayıp da biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylediğinde Zandra hiçbir şey sormamıştı.

Sormasına gerek yoktu.

Şükran Günü gelip çatığında Lena kendini şükretmekten başka hiçbir şey yapacak halde hissetmiyordu. Günü, kendi ıstırabı içinde yuvarlanarak yatağında geçirmeyi her şeyden çok istiyordu. Fakat bunu yapamayacağını da biliyordu. Sürdürdükleri bir aile geleneği olan Şükran Günü ziyafeti için hazırlık yapması gerekiyordu.

Öğleden sonra, resim güzelliğindeki hindiye fırından çıkarırken, öğlen uykusundan henüz uyandığı belli olan büyükbabası, tekerlekli sandalyesi ile mutfığa geldi. Lena büyükbabasını dört günlüğüne bakımevinden çıkarmıştı. Böylece bir aile olarak tatili birlikte geçirebileceklerdi.

"Burası kesinlikle harika kokuyor." Cleveland'ın gözü hindideydi. "Nasıl güzel bir kuştur bu böyle!"

"Teşekkür ederim, baba." Lena gülümseyerek büyükbabasına baktı. "Ama fırından kömürleşmiş bir ceset bile çıkarırsam, sen gene böyle söylersin."

Cleveland güldü. En ufak bir boşluk bırakmadan tepsinin her yerini kaplayan hindiye ve etrafına dizilmiş sebzelere göz gezdiren Cleveland, inkâr etmiyordu. "Her şey çok lezzetli görünüyor, bebeğim. Yemek için bekleyemeyeceğim."

Lena ise bekleyebilirdi. Haftalardır hiç iştahı yoktu ve bu kadar yemeği yiyecek olma fikri bile kesinlikle midesini bulandırıyordu.

Cleveland, aklından geçenleri okumuş gibi parmağını sallayarak Lena'yı sert bir dille uyardı. "Öylece oturup yemeğinle oynamana göz yumacağımı sanma sakın. Gerçekten, sürekli kilo veriyorsun."

Lena'nın dudaklarını yapmacık bir gülümseme sardı. "Büyükanneimin şükran günlerinde benim porsiyonlarımı nasıl ayarladığını unuttun mu? Bana 'Bebeğim, bunu senin iyiliğin için yaptığımı biliyorsun. Çok güzel bir yüzün var. İnsanlar sana baktığında, şişko bir kız görmemeli,' derdi.

Cleveland'in yüzü yumuşadı. "Onun bunu demek istemediğini biliyorsun. Bazen ağzından çıkanı kulağı duymazdı, Tanrı ruhunu kutsasın. Ama seninle çok gurur duyuyordu. Senden bahsederken böbürlenir dururdu."

Lena hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. Bundan asla şüphem olmadı."

"Güzel." Cleveland'in sesi çok aksi çıkmıştı. "Her neyse, konuyu değiştirme. Senin ne kadar kilo kaybettiğinden bahsediyorduk."

"Hayır, sen bahsediyordun." Lena, sebze tabağını fırından çıkarmak için arkasını döndü.

"Senin için endişeleniyorum, Lena."

Cleveland'in sesindeki bu hassas alaka Lena'nın boğazının düğümlenmesine yol açtı fakat bugün ve büyükbabasının yanında kalacağı süre boyunca ağlamamak için kendi kendine söz vermişti.

"Biliyorsun, özel hayatına burnumu sokmaktan hoşlanmıyor..."

Lena'nın kahkahası, Cleveland'in sözünü kesti. "Ne zamandan beri?"

Cleveland, utanmayı bilecek kadar terbiyeli bir adamdı. "Tamam, en azından karışmamaya çalışıyorum ama senin için endişelendiğim zamanlar kendimi tutamıyorum. Özellikle de endişelenmek için fazla sebebim varsa." Lena mutfakta koşuşturup akşam yemeğinin son rötuşlarını atarken

Cleveland'ın gözleri onu takip ediyordu. "O yakışıklı, genç adamla aranızda ne oldu?"

"Roderick'le mi?" Lena normal davranmaya çalışıyordu. "Sana artık onunla görüşmediğimi söyledim sanıyordum, baba."

"Sen söylemedin, kardeşin söyledi."

"Ah sahi, Morgan nerede kaldı?" Lena sesli düşünüyordu. "İhtiyacım olan birkaç şeyi alması için onu köşedeki markete gönderdim. Neredeyse bir saat geçti."

"Kardeşini biliyorsun. Alışveriş merkezinden çıkıp kesin Isiah'yı görmeye gitmiştir. Araları oldukça iyi gibi görünüyor. Sen yine konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, baba." Lena kilere girdi, böylece büyükbabasının gözüne baka baka yalan söylemek zorunda kalmayacaktı. "Roderick'le benim aramda anlatılacak fazla bir şey olmadı. Biz, şey, birbirimizi çok uzun süre görmedik zaten. O kadar ciddi değildik."

Cleveland homurdandı. "Benim Roderick'ten aldığım izlenim hiç de öyle değildi."

"Kusura bakma ama baba, onunla sadece bir kez karşılaştınız."

"Aslında, iki..."

"Ne?" Lena şaşkınlıkla kilerden geri geldi. "Ne zaman?"

"Bir hafta sonra beni görmeye yeniden geldi. Cumartesi akşamıydı, hatırlıyorum çünkü o gün erken vakitlerde sen de gelmiş, bana limonlu kek getirmiştin. Roderick ziyaret edince, keki onunla paylaşmak zorunda kalmıştım. Çok fazla yemek istemedi. Ben de asıl çikolatalı pastanı yemesi gerektiğini söyledim. Çikolatalı pastayı ona zaten sevdirdiğinle ilgili bir şey söyledi ama anlamadım."

Lena tepeden tırnağa kızardı.

"Her neyse, iki paket altılı bira almış. Bakımevinin diğer sakinleri de buna çok sevinmişti. Beni yatakta doğrultup oturtular. Kâğıt oynayıp Bears maçını izledik." Cleveland güldü. "Uzun zamandır hiç o kadar eğlenmemiştim."

Lena duyduklarına inanamıyordu. O Glenn fiyaskosundan bir sonraki gün, Roderick büyükbabasını ziyaret mi etmişti? Hem de Lena onu bir daha görüp göremeyeceğini düşünüp kendini ev işleriyle paralarken, Roderick bakımevinde büyükbabasıyla mı vakit geçiriyordu?

Lena duyduklarına inanamaz bir şekilde kafasını sallıyordu. "Bana neden bunu söylemedin, baba?"

Cleveland omzunu silkti. "Söylemememi istedi. Ben de onu hastanedeki odamdan nasıl çıkarmaya çalıştığını düşününce, neden sana söylemememi istediğini anladığımı düşünmüştüm. Her neyse, seninle son derece ciddi ilgilendiğini işte o gün anlamıştım, bebeğim. Yoksa bir bakımevinde neden bütün akşamını bir grup ihtiyarla geçirsin?"

"Gerçekten de neden?" diye mırıldanırken Lena, ne zaman aldığını hatırlamıyormuş gibi elindeki üç paketine bakıyordu.

"Yani, kardeşin bana sizin ayrıldığınızı söylediğinde neden çok şaşırdığımı anlayabilirsiniz."

Lena derin bir nefes aldı. "Biz ayrılmadık, baba. Biz zaten hiç başlamadık."

Cleveland imalı bir bakışla, "Bu yüzden mi onunla Japonya'ya gittin?" diye sordu.

Lena hiçbir şey söylemedi.

Cleveland tekerlekli sandalyesini mutfak masasına doğru sürdü. Küçük bir plastik tabak alıp sebze ve meyve dolu olan tepside kendine yiyecek bir şeyler almaya başladı. Lena ona yardım etmek için yanına gidince, eliyle Lena'ya geri çekilmesini işaret etti ve huysuz bir şekilde, "Bir kolum alçıdayken

kâğıt oynayabiliyorsam, gayet rahat bir şekilde kendime havuç ve kereviz tabağı da hazırlayabilirim. Şimdi, işine dönüp yaptığın şeyi bitir ki bir an önce yemek yiyebilelim. Açlıktan ölüyorum," dedi.

Lena gülümseyerek tepsilerinin başına geri döndü.

"Düşünüyordum da..."

"Ne düşünüyordun?"

"Artık iyi bir terfi aldığına göre, şu ikinci işini bırakabilirsin."

Lena bir an donup kaldı. Sonra arkasını dönüp bakışlarını büyükbabasına dikti. "Sen... Senin bundan haberin var mıydı?"

Cleveland, Lena ile göz göze geldi. "Kardeşin, bakımevinin ödemelerini karşılayabilmek için yarım gün başka bir işte çalıştığını söyledi."

Lena'nın kaşları çatıldı. İçinden, "Onu öldüreceğim," diye söyleniyordu.

Cleveland kibarca gülümsedi. "Artık buna gerek kalmayacak. Morgan bana iyi ki bundan bahsetti. Benim Lakeview'da kalabilişim için iki iş yaptığından her zaman şüphelenmiştim. Ancak sana her sorduğumda, bana aksini iddia ettin. Morgan da her zaman benim sorularımdan kaçardı." Bir süre sustu. "Fakat bu sefer kaçmadı. Uzun çalışma saatlerinin, senin bir özel hayatın olmasına engel teşkil ettiği fikri onu sarsmışa benziyordu. Özellikle de Roderick'le olan ilişkin açısından..."

"Bu doğru değil." Lena şiddetle kafasını sallayarak bu fikre karşı çıkıyordu. "Benim..."

"Beni Lakeview Manor'dan almanı istiyorum."

Lena donup kalmış, büyükbabasına bakıyordu. "Ama orayı seviyorsun!"

"Evet, ama seni daha çok seviyorum."

Lena'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Baba..."

"Hemşire Jacobs'la konuştum. Benim için, ödemelerinin daha rahat karşılanabileceği bakımevi olanaklarını araştırmasını istedim. Bildiği birkaç yer ve beni yönlendirebileceği birkaç bağlantısı varmış. Bana önerdiği başka bir seçenek de evde bakım oldu. Bu hizmeti veren tanıdıkları da varmış. Hatta ilgilenirsem, bana kendisinin de bakabileceğini söyledi. Uygun bir ücret karşılığı bunu yapabileceğini sana iletmemi istedi."

Lena hâlâ çok şaşkındı. "Bunun üzerinde çok düşünmüşsün, değil mi?"

"Bir süredir düşünüyorum. Sadece bunu seninle konuşabileceğim doğru zamanı yakalamayı bekliyordum."

Lena derin ve titrek bir nefes aldı. "Bunu değerlendireceğim, baba. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Aslında, kolun tamamen düzelene dek Lakeview Minor'da kalmanı istiyorum." Cleveland konuşmak için ağzını açtığı anda Lena onu uyardı. "Benimle tartışma, önümüzdeki altı ay için zaten ödeme yaptım. Sonrasına bakınız."

Cleveland göz kırptı. "Peki efendim."

Lena büyükbabasının ne istediğini fark etmişti. "Demek Hemşire Jacobs'ın seninle evde özel olarak ilgilenmesini istiyorsun?"

"En büyük amacımı gerçekleştirmem için bana yardım edecek."

"Neymiş amacın?"

Cleveland'ın yüz ifadesi son derece hassaslaşmıştı. "Düğününde seninle birlikte yürümek."

Bu lafı Lena'yı mahvetmişti.

Morgan eve döndüğünde, Lena'yı büyükbabalarının kucağına kıvrılmış bir halde buldu. *Stormy Weather*'ı mırıldanırken, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ocak ayı sonunda Lena, artık eskortluk yapmayı bırakmanın zamanı geldiğine karar vermişti. Aylardır kimseyle çıkmamıştı ve bu kaçınılmaz sonu uzatmanın bir anlamı olmadığına farkına varmıştı. Zandra ile iyi arkadaş oldukları için istifasını yüz yüze sunma nezaketini göstermek istedi.

İzinli olduğu bir gün ajansın şehir merkezindeki binasına gitti ve arabasını binanın arka taraflarında bir yere park etti. Adımları şirketin kapısına yönelmişti ki tereddütle sendeledi. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Lobide duran uzun boylu, geniş omuzlu, siyah takım elbise giymiş bir adam ellerini cebine sokmuş, öylece duvardaki tabloyu inceliyordu.

Lena elinde olmadan adını söyledi. "Roderick!"

Adam, bir anda yüzünde beliren gülümsemesiyle arkasını dönüp, Lena'nın özlem dolu bakışlarıyla karşılaştı. "Pek sayılmaz," dedi.

Yaptığı hatayı fark eden Lena utançla kızardı ve kekeleyerek özür diledi.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Remington. "Bunu her zaman duyuyorum."

Lena gözlerini ondan ayıramıyordu. Roderick'in bir ikizi olduğunu bilse de ikisi arasındaki bu çarpıcı benzerlik, Lena'yı serseme çevirmişti. Birbirlerinin yerine geçseler arkadaşları bile farkı anlayamazdı. Yüz hatları, simsiyah kirpiklerinin uzunluğuna kadar birbirinin tıpatıp aynısıydı. İkisini gerçekten çok yakından tanıyan bir göz, aralarındaki en açık – ve tek – farkın, Remington'ın dolgun ve şehvetli dudaklarını çevreleyen top sakal olduğunu düşünürdü. Ancak Lena, Roderick'in yüzünü hâlâ daha çok iyi hatırladığından, diğer farklılıklarını da görebilmişti. Onu uykusunda izlerken ya da akşam yemeğinde bakışlarını ondan ayıramadığı zamanlarda Roderick'in yüzünde gördüğü tatlı izler, Remington'un yüzünde yoktu.

Lena birden, Remington'ın gözlerini kısıp kendisini incelemeye başladığını fark etti. Sanki Lena'yı daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu. "Demek kardeşimi tanıyor sun?"

Lena yutkundu, ardından sarsılmış bir halde kafasını salladı. Remington'un yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Pekâlâ, Rod'un arkadaşı benim de arkadaşımıdır," diyerek elini uzattı. "Remy."

Lena elini sıktı. "Merhaba, ben..."

Lena'nın kendini takdimi, Zandra'nın bir anda kapıda belirmesiyle yarıda kesildi. "Seni beklettiğim için özür di..."

Lena ve Remington'ı lobide durmuş, birbirleriyle konuşurken bulan Zandra sustu. Bakışlarını Lena'ya çevirmeden önce Remington'a baktı. Yüzündeki cana yakın ifadeyi sözlere dökerken de aynı samimiyetini korumuştı. Roderick'in ikizi ile karşılaşmak Lena'yı altüst etmiş olmalıydı. Zandra bunu anlayabiliyordu.

"Merhaba, Lena." Zandra çok kibar selam vermişti.

Adını duyduğu anda, Remington'ın yüzünde Lena'dan haberi olduğunu ortaya koyan bir ifade belirdi. Lena, adını daha önce duyduğu için mutluluktan havalara mı uçmalıydı, yoksa üzölmeli miydi bilemiyordu.

"Lena, Bu Roderick'in kardeşi." Zandra onları tanıştırmak istemişti.

"Biliyorum, biz de henüz tanıştık."

Remington, Lena'ya bakıp güldü. "Demek sen Roderick'in..."

"Arkadaşıym," diyerek Lena tamamladı.

Lena, Remington ve Zandra arasındaki bakışı nasıl tanımlaması gerektiğini bilmiyordu. Hemen arkasından uzun ve derin bir sessizlik başladı.

Önce Zandra konuşmaya başladı. "Sen aramadan önce, resepsiyonistim beni arayıp senin lobide beklediğini bildirmişti. Sen burada ne arıyorsun?"

"Seni öğle yemeğine çıkarmaya geldim."

Zandra kafasını salladı. "Bugün olmaz. Çok..."

"Tamam işte, biraz ara vermiş olursun." Zandra'nın konuşma tarzındaki kararlılık, bunun bir rica olmadığını ortaya koyuyordu. Lena bu bakışı çok iyi biliyordu.

Zandra kaşlarını çatmış, gözlerini kısarak Remington'a bakıyordu.

"Tamam." Zandra kızgın bir şekilde soluyunca sanki birden yumuşadı. Gülmemeye çalışırken dudakları oynayan Lena'ya döndü. "Çok üzgünüm, Lena. Buraya kadar bunca yolu geçt..."

"Sorun değil. Gelmeden önce aramalıydım. Ne kadar meşgul olduğumu biliyordum."

"Senin için her zaman vaktim var. Cumartesi işin var mı? Masaj yaptırıp ardından da öğle yemeğine çıkabilirsiniz."

Lena güldü. "Kulağa hoş geliyor. O zaman cumartesi görüşürüz."

Zandra, Remington'a bakıp güldü. "Paltomu alayım."

"Tamam."

Zandra yanlarından ayrılırken içinden, her yerde öne çıkmaya çalışan bu zorba kardeşlerin, dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşündüklerini geçiriyordu.

Remington güldü. Lena'ya acı verecek kadar tanıdık olan bu gülümseme, kalbinin sıkışmasına yol açtı. Lena gülümsemeye çalışarak, "Seninle tanışmak güzeldi, Remington," dedi.

"Remy de, lütfen."

"Özür dilerim, Remy." Lena gülümsemedi. Ardından arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Gelecek hafta tüm aile Japonya'ya uçuyoruz."

Lena durdu fakat arkasını dönmedi. "Öyle mi? Bütün aile demek?"

Remington güldü. "Evet. Anneler, büyükanneler, kardeşlerim, kuzenler ve yeğenler... Brand klanı Tokyo'yu istila edecek."

"Eminim Roderick hepinizi birden göreceği için çok mutlu olacak."

"Olsa iyi olur. Şükran Günü'nden hemen sonra gitti. O günden beri annem depresyonda. O günden beri evimizin yaşlı köpeği bile çok üzgün. Onu herkes gerçekten çok özleyiyor."

"Bahse girerim özleyordur." *O hissi iyi biliyorum*, diye düşündü.

"Biraz da neşeleneceğini umuyoruz. Uzun bir süredir pek kendinde değil." Remington'ın sesi yumuşamıştı. "Annem evden uzakta olduğu için kendi yaralarını sessizce sarmaya çalıştığını düşünüyor."

Lena gözlerini kapattı. Haftalardır ilk kez, içinde bir umut ışığı doğduğunu hissetmişti.

“Oraya kadar gitmişken Roderick’e iletmemi istediğin bir mesajın var mı?”

Lena zorla yutkundu. Söylemek istediği çok fazla şey vardı ama kelimelere dökemiyordu. Cesareti yoktu.

Omzunun üzerinden bakan Lena hafifçe güldü. “İyi yolculuklar.”

Zaman geçtikçe yeniden düşündü. Bir saatten fazla bir süredir cep telefonunun ekranına bakıyordu. Sinirlerini toplayıp ne yazacağına karar vermeye çalıştı: *Dylan’la yatmadım, Glenn ise bir hataydı. Ama sen...*

Mesajı gönderip cevap vermesi için gergin bir bekleyişin içine girdi.

Bir haftanın sonunda, hâlâ daha cevap gelmemiştir.

İşte o zaman, aptalca tutunup kaldığı son umut kırıntısı da nihayet içinde parçalandı.

Onuzuncu Bölüm

Şubat sonu geldiğinde Lena, Zandra'dan tuhaf bir telefon aldı. "Bu akşam bir planın var mı?"

Lena güldü. "Şaka mı bu?" Herkes bir yana, Zandra son dört aydır onun neredeyse bir keşiş gibi yaşadığını tahmin ediyor olmalıydı.

"Yani... Bu boşsun mu demek?"

"Evet." Lena'nın sesi ihtiyatlı bir hale büründü. "Ne için peki?"

Zandra derin bir soluk aldı. "Çok büyük bir iyiliğe ihtiyacım var."

Lena artık iyice şüphelenmişti. "Ne gibi?"

"Pekâlâ, yeni bir müşterim var."

"Zandra."

"Biliyorum, biliyorum. İşi bıraktın. İnan bana, başka bir seçeneğim olsa senden bu iyiliği istemezdim. Ama bu müşteriyle çıkacak olan kızın acil bir ailevi işi çıktı ve diğer kızların hiç biri bu müşterimin gerektirdiği özelliklere sahip değil. Müşterileri için özel bir akşam yemeği partisi veriyor ve İtalyanca bilen birini istiyor. İtalyanca bilen tek eskortum sensin, yani sendin. Bana yardım edecek misin?"

Lena homurdanıyordu. "Bilemiyorum Zandra, ben gerçekten böyle bi..."

"Lena, lütfen." Zandra yalvarıyordu. "Bana gerçekten çok büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

Sırf Zandra dört aydır yanında olduğu için, ona üzerinde ağlayacak bir omuz verdiği için Lena yumuşadı ve derin bir nefes alarak, "Tamam, edeceğim ama sadece bu seferlik," dedi.

"Bir daha istemeyeceğim zaten," diyerek Lena'yı temin etti.

Böylece yine bir cumartesi gecesi, Lena aylar sonra ilk müşterisi için hazırlandı. Lake Shore yoluna girdiklerinde, limuzinin camından dışarı doğru ilgisizce bakıyordu. Gölün hemen kıyısına yapılmış bir eve gelmeden önce, camın arkasında akıp giden diğer evleri izliyordu.

Şoför dolambaçlı araba yoluna saptıktan sonra arabadan indi. Arka kapıyı açtı. Lena dalgın bir şekilde teşekkür ettikten sonra görkemli taş eve giden kaldırım taşlarına yöneldi.

Kapı aniden açıldığı sırada Lena elini kaldırmış tam zile basmak üzereydi.

Kendini bir anda, son dört aydır unutmaya çalıştığı adamın yüzüne bakarken bulunca, Lena donup kalmıştı. Hayatının en uzun ve en ıstıraplı dört ayı bu olmuştu.

"Buna inanamıyorum." Lena yavaşça kafasını sallayarak fısıldadı. "Bana tuzak kurmuş."

Roderick, Lena'ya baktı. "Lena..."

Lena topuklarının üzerinde arkasını dönüp geldiği yolu geri yürümeye başladı.

"Gitme!"

Roderick'in sesindeki umutsuzluk Lena'nın kalbini acıtmış fakat incinmiş gururu, ayaklarının kararlılıkla ileri doğru hareket etmesine sebep oluyordu.

"Seni seviyorum."

İşte bu cümle Lena'nın soğukkanlılığını sona erdirdi.

Ancak arkasını dönmedi. Roderick'in, onu gözlerinden akan yaşlarla görmesini istemiyordu.

"Seni seviyorum." Roderick harap olmuş bir halde tekrar söylemişti. "Sensiz daha fazla yaşayamam. Bunu başından beri neden denediğimi bile bilmiyorum."

Lena ciğerlerini yakan derin bir nefes aldı.

"Sensiz o ev cehennemden farksızdı." Roderick, parça parça olmuş bir halde devam ediyordu. "Nereye baksam seni hatırlatacak bir şey görüyorum. Hele çay salonu? Sen gittiğinden beri o odaya adımımı atmadım. Orada yaşadığımız geceyi düşünmeden, kapalı kapılarının önünden bile geçemiyorum. Bir gün sokakta yürüyen bir geysa gördüm. Bir masa dolusu Japon'dan özür dileyip peşinden koştum. Geri döndüğümde bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlardı." Roderick bir an duraksadı, sesine buruk bir neşe geldi. "Sen yanımda olsaydın, benim hakkımda ne kadar kötü konuştuklarını bana anlatırdın."

Lena'nın gözlerine, Roderick'in tatlı sözlerine kanmış ama gönülsüz bir gülümseme doldu.

"Sensiz aklımı kaybedecektim. Tahmin bile edemezsin."

Hayır, edebilirim.

"Seni seviyorum, Lena Morrison," derken Roderick ona doğru yaklaşıyordu. "Ve asıl güzel olan yanı, senin de beni sevdiğini biliyorum."

"Senin hiçbir şey bildiğin yok!"

"Hayır, biliyorum." Roderick'in sesi yumuşadı. "Resmi gördüm."

Bu cümle Lena'yı hepten bitirmişti.

Tutmaya çalıştığı gözyaşları artık kontrolünden tamamen çıkmıştı. Çaresiz hıçkırıklarla omuzları titremeye başladığında, Roderick'in güçlü kollarının bedenine dolandığını ve onu kendine doğru çektiğini hissetti.

"Bu kadar uzun süre senden uzak kalmamalıyım." Roderick'in sesi öfkeliydi. "Çok inatçı ve aptalca davrandım!"

"Ben de." Lena ağlıyordu.

Roderick, Lena'yı kollarında iyice sıktı. Alnını, burnunu ve yanaklarını öptü. Ardından, çenesini aşağı yukarı sürterek Lena'nın saçlarında yüzünü gezdirmeye başladı. Lena'nın tüm bedenini, kendi bedeninin içine çekip almak ister gibiydi.

Roderick itiraf etmeye başladı. "Birlikte çekildiğimiz fotoğraflara bakmaya cesaret edememiştim. Tanrı'ya şükürler olsun ki sonunda bakmışım. Yoksa belki de hislerimin farkına bir süre daha varamayacaktım."

Lena sözlerinin arasından gülümsedi "Fotoğrafları silmeye cesaret edemedim. Defalarca denedim ama bir türlü sil tuşuna basmayı beceremedim."

"Buna sevindim."

Lena başını kaldırıp Roderick'e baktı. "Ben de!"

Roderick yüzündeki yaşları nazikçe silerken Lena suçlu gibi konuşmaya başladı. "Sana mesaj atmıştım."

"Öyle mi?" Roderick şaşırmış görünüyordu. "Ne zaman?"

"Bir ay önce. Cevap vermeye zahmet bile etmedin."

Roderick hayal kırıklığı ile mırıldanmaya başladı. "Çünkü asla o mesajı almadım. Beyinsizin biri cep telefonumu hackledi. Ben de numaramı değiştirmek zorunda kaldım. Sana

yemin ederim, Lena, senden gelen hiçbir mesajı görmezden gelmezdim.”

Lena’nın bedenine bir rahatlama dalgası yayıldı. Yumuşak ve titrek bir gülümsemeye, “Sana inanıyorum,” dedi.

“Güzel.” Roderick elini Lena’nın saçında gezdiriyordu. “Ne yazmıştın?”

“Gerçeği.” Lena, gözlerinin içine baktı. “O gece müşterimle yatmamıştım. O lafları seni incitmek için söyledim çünkü sen de beni incitmiştin. Yaşadığımız onca şeyin hemen ardından, beni başka bir adamla birlikte olmakla itham etmene inanamamıştım.”

Roderick’in gözlerine derin bir pişmanlık çöktü. “Sana bunu yaptığım için ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle anlatamam. Başka bir adamla –müşterin ya da değil, herhangi bir adamla– yakınlaşman fikri, lanet olası aklımı kaçırmama sebep olmuştu. O hafta sonu seninle konuşmak için gelmiştim. Bazı şeyleri çözüp çözemeyeceğimizi görmek istiyordum. Sana ulaşamayınca ben de Zandra’yı sıkıştırıp o akşam nerede olduğunu söyledim.”

Roderick kafasını salladı. Yüzündeki ciddiyet, hafif bir gülümsemeye döndü. “Partiye geldiğimde seni başka bir adamla görünce çok korktum.”

“Çünkü Glenn’le yatmıştım. Sicilim kötü olmasaydı, o gece Dylan ve benim hakkımda bu kadar çabuk bir sonuca varmazdın.”

Roderick’in kaşları çatıldı. “Senin için asla o şekilde düşünmedim, Lena.”

“Ama Glenn’le yaptıklarım için kızgındın.”

Kısa bir tereddütten sonra Roderick, gönülsüz de olsa kafasını sallayarak kızdığını kabul etti.

“Glenn bir hataydı. Eskortluk yapmaya yeni başla...”

"Hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin, Lena."

"Evet, ama bilmeni istiyorum." Roderick'in yüzünü ellerinin arasına alan Lena, doğrudan gözlerinin içine bakarak devam etti. **"Eskortluk yapmaya yeni başlamıştım. Tecrübesizdim. Ve hâlâ daha, zengin ve başarılı erkeklerin, kendilerine eşlik etmem için para ödediği fikrinin etkisindeydim. Glenn çok tatlı ve çekiciydi fakat o gecenin ötesinde, benimle ilgilenmiyordu."**

Roderick'in yüzü anlayışla yumuşadı. **"Onun seni incittiği aklıma gelmemiştii."**

"Nasıl gelebilirdi ki? Sana tüm hikâyeyi anlatmadım hiç."

"Ben de hiç sormadım." Roderick gülümsedi. **"Öğrenmek istemedim."**

"Bunu hissetmiştim. Zaten sana anlatmaya da çok utanmıştım."

"Bana bu kadar direnmenin sebebi bu muydu? Benim de tek gecelik bir şey olduğumu mu düşünmüştün?"

"Değil miydin?" Lena inatlı bir bakışla karşılık vermişti. **"Bana seks için para teklif ettin, Roderick."**

Roderick, suçluluk duyduğunu saklamayacak kadar terbiyeliydi. **"İlk zamanlar belki, ama uzun sürmedi. Senin için çok yoğun şeyler hissediyordum Lena ve bundan çok korkuyordum."**

Lena hafifçe güldü. **"O hissi bilirim."**

Roderick, Lena'nın elini tutup parmak uçlarını tek tek öpmeye başladı. **"Sana âşık olduğumu ne zaman anladım, biliyor musun?"**

Lena, dudaklarını hafifçe titreten sıcak bir ürpertiyle kafasını salladı.

"Ev bakmaya gittiğimiz gün..."

"Gerçekten mi?" Lena yaramaz bir gülümseme ile devam etti. "Kendini beğenmiş emlak danışmanının hakkında geldim diye mi?"

Roderick güldü. "Çok komikti..."

"Çok..."

"Ama hayır, bunun için değil. Bana bunu hissettiren şey, her şeyden önce benim mutluluğumu düşünmendi. Yaşayacağım yerin bir gösteri salonu değil de bir ev olması senin için önemliydi. Ben, o lüks dairelere burun kıvrıracak bir tek kadın daha tanımıyorum. Ama sen bunu önemsemedin. Bu benim için tahmin bile edemeyeceğin kadar çok şey ifade ediyor."

Lena kibarca gülümseyerek elini Roderick'in çenesine koydu. "Seni seviyorum."

Roderick başını eğip o gece çay salonunda öptüğü kadar derin ve şiddetli bir şekilde Lena'yı öpmeye başladı. Üstelik bu kez hislerinin derinliğinden en ufak bir şüphesi yoktu.

Ellerini Roderick'in ensesinde kenetleyen Lena, alt dudaklarını ısırarak hatırlattı. "Bu kış beni sen ısıtacakmış."

"Pekâlâ, teknik olarak," Roderick, kelimeleri uzatarak konuşuyordu, "kış henüz bitmedi."

"Doğru."

"O zaman, bu geceden itibaren birkaç haftalığına kış uykusuna yatmaya ne dersin?"

Lena'nın karnına bir ürperti saplandı. "Telafi etmemiz gereken çok fazla zaman kaybettik."

"Hem de çok," derken, Roderick'in sertliği Lena'nın karnına batıyordu.

Lena alçak sesli fakat edepsiz bir kahkahayla geri adım attı. "Sakin ol, tatlım. Komşularını utandırmak istemeyiz. Konu açılmışken," Lena, Roderick'in arkasındaki evi işaret ederek, "Yeni evin burası mı?" diye sordu.

Roderick bakışlarını Lena'dan ayırmadan kafasını salladı. "Bu evi benimle paylaşacağını umuyorum."

Lena'nın kalbi hızla atmaya başladı. Roderick'in sorduğu şeyi yanlış anlamaktan korkuyordu. "Yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Roderick, Lena'nın yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. "Benimle evlenmeni istiyorum."

Gözlerine yeniden yaşlar dolan Lena zorlukla yutkundu. Fısıldayarak, "Olur," dedi.

Roderick tereddüt içindeydi, onu duymamış gibi sordu. "Bu bir evet mi?"

"Kesinlikle!"

Hem rahatlamış hem de mutluluktan uçuyor görünen Roderick, bir daha asla gitmesine izin vermeyecekmiş gibi sıkıca sarıldı. Lena'nın da bundan şikâyet edecek hali yoktu.

Birbirlerinden hafifçe uzaklaşıp uzun uzadıya birbirlerine gülümsediler.

**"Peki, yeni eviniz hakkında ne düşünüyorsun? Güzel se-
çebilmiş miyim?"**

Lena kocaman ve güzel eve bakıp güldü. "İçini gördükten sonra söylerim."

Roderick güldü. Lena'nın omzunun üzerinden şoföre gidebileceğini işaret etti. Limuzin ayrılırken Lena'yı kucakladı. Kaşları çatıldı.

"Ne oldu?"

"Çok zayıflamışsın."

Lena omzunu silkti. "Kırık bir kalbi iyileştirmeye çalışmak, insana bunu yapabiliyor."

Roderick yüzünü iyice astı. "Seni şişmanlatmamız lazım," derken eve doğru yürümeye başlamıştı.

Lena güldü. "Bana daha önce hiçbir erkek böyle söylememiştir," dedi. "Ama mademki beni besleyeceksin, Japon yemeği ile başlayabilirsin."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle mi? Bu akşam Japon yemeği mi yiyoruz?"

"Evet." Ön kapıya ulaşmışlardı. "Sana bahçeyi göstermek için sabırsızlanıyorum. Tam ortasında ne olduğunu görünce çok mutlu olacaksın."

Lena, kalbine dolan heyecanla Roderick'in yüzüne baktı. "Çay evi mi inşa ettin? Gerçek bir çay evi mi?"

Roderick gizemli bir gülümseme ile yanıt verdi. "Görürsün."

Ardından kapıyı açtı ve kucağında Lena ile birlikte eşikten geçti. Yeni evlerine, yeni hayatlarına adım attı.

"Aç gözlerini, uykucu."

Lena hafiften mırıldandı. "Git başımdan. Beni bütün gece uyanık tuttuktan sonra, uyumama izin vereceğine söz vermiştin."

Roderick gülüp Lena'nın çıplak omzunu nazikçe öptü. "Uyumana izin verdim. Neredeyse öğlen oldu."

"Umurumda değil." Lena hâlsiz bir şekilde mırıldanıyordu. "Biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var."

"Tamam." Roderick'in sıcak nefesi Lena'nın ensesine dokundu. "Ama varmak üzereyiz. Hazır ol ya da olma bu aşk gemisi birazdan akrabalarımızla dolacak."

Lena yatakta yuvarlanıp Roderick'e baktı. "Neden daha önce söylemedin?"

Roderick güldü. "Şimdi söylüyorum."

"Bunu en başından söylemeliydin."

"Neden? Bu seni daha hızlı mı uyandıracaktı? Baksana hâlâ yatıyorsun, tembel seni."

Lena dilini çıkardı, Roderick buna güldü.

Kendine gelmesinden hemen sonra, Roderick gözlerini Lena'ya dikti. "Günaydın, karıcığım."

Lena'nın damarlarında mutluluk dolaşıyordu, utangaç bir gülümsemeyle Roderick'e gülümsedi. "Günaydın, kocacığım."

Roderick'in yüzünü yayvan bir gülümseme kapladı. "Tanrım, bunu duymayı seviyorum."

"Ben de." Lena mutlulukla içini çekti. "Balayında olduğumuza hâlâ daha inanamıyorum."

"Harikaydı."

"Gerçekten harikaydı."

Unutulmaz derecede romantik bir düğünün ardından, Roderick'in yatıyla Karayipler'de bir yolculuğa çıkmışlardı. Baş başa geçirdikleri bu son iki hafta, ayrı kaldıkları, acı veren ayları telafi edercesine, son derece keyifli geçmişti. Lena, onlarla St. Lucia'da buluşmaları için ailelerini çağırdıklarına neredeyse pişman olmuştu.

Roderick, aklından geçenleri okumuş gibi güldü. "Bu senin fikrindi, unutma."

Lena utanarak gülümsedi. "Biraz doyumsuzum, biliyorum. Seni birazcık daha kendime saklamak istedim ama onları davet ettiğimiz için mutluyum. Morgan'ın gerçekten işten biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ve babam da fizik tedavide çok çalıştığı için bir ödülü hak ediyor."

Büyükbabası, düğünde yürüyememiş olsa da -mutluluk gözyaşları yüzünden süzülürken, tekerlekli sandalyesi ile ona eşlik etmişti- Margaret Jacobs'ın desteği sayesinde, iyi bir ilerleme gösteriyordu.

Herkes Cleveland'ın her an için yürüyebileceğine inanıyordu ve Lena bu önemli anı kaçırmamak için ona, Roderick'in yanlarına taşınma teklifini kabul etmesi için yalvarmıştı. Ancak Cleveland Lakeview Manor'da kalmayı tercih etmişti. Lena ve Roderick'e yeni evlerine bir karı koca gibi yerleşmeleri için

fırsat vermek istiyordu. Hatta ona torun vermeleri için ~~çalış-~~maya başlamalarını üstü kapalı bir şekilde söylemişti.

Roderick güldü, yavaşça Lena'nın çenesini okşadı. "Ailene bu kadar düşkün olmanı seviyorum."

"Sadece ben değilim." İmalı bir gülümsemeyle devam etti. "Zandra'yı bu yolculuğa davet etmenin nedeni bu değil mi? Kardeşinin hatırına..."

Roderick saf görünmeye çalışarak gözlerini kırptı. "Zandra her zaman ailemizin bir üyesi oldu. Bizimle her yere gelir."

"Tabii tabii." Lena, bundan daha fazlasının farkındaydı. Roderick ve Remy Brand ikilisi Zandra'ya karşı birlik olursa, zavallı kadının karşılarında hiçbir şansı yoktu.

Lena, aklından geçenler yüzünden gülümsedi. "Bu *oldukça* ilginç bir hafta olacak."

"Bundan eminim." Roderick kendi kendine söylenmişti.

"Anlamadım?"

"Bir şey demedim." Lena'ya bakıp güldü. "Şimdi, kendin kalkacak mısın, yoksa seni o yataktan *sürükleyip* çıkarmam ve banyoya omzuunda mı taşımam gerekecek?"

Lena pes edip içini çekti. "Tamam, patron. Kendim kalkarım. Ama önce..." Roderick'i tutup kendine çekti ve bir öpücük aldı. Ardından onu sırt üstü devirip, bacaklarını iki yana açarak üzerine çıktı.

Roderick bir kahkaha attı. "İyi hamle, samuray!"

Lena güldü. Nefesi, yüzüne dökülen saçlarını havalandırmıştı. "Hızlı bir *Korsanı Yakala* oyunu için vaktimiz var mı sence?" Lena, baştan çıkarıcı bir şekilde fısıltıyla konuşuyordu. "Bu sefer kelepçelerim yanımda..."

"Ne? Perde bağımız kalmamış mı?"

Lena göz kırptı. "Bir kız her zaman hazırlıklı olmak."

Roderick güldü. "İşte böylelikle annemin, senin ne kadar tatlı ve erdemli bir genç bayan olduğunu düşünmesini sağlayacaksın. Tüh tüh."

Lena, yaramaz bir gülümseme ile "Herkesin bir sırrı vardır," dedi.

"Çok doğru." Roderick'in elleri Lena'nın bacaklarından yukarı doğru gezinmeye başladı. Ardından, çıplak kalçalarını sıktı. "Kaptana yavaşlamasını söylemek için henüz geç değil sanırım."

"Hımm, bu iyi olurdu." Lena, Roderick'in çıplak göğsünde, dudakları dokundukça onu titreten öpücükleriyle aşağılara doğru inmeye başladı. İç çamaşırının belinden tutup onu aşağı sıyırdı.

Roderick birden onu çevirip, ağır vücudunun altında sıkıştırdı.

"Hey!" Lena kızmıştı.

Roderick'in gözlerine ahlaksız bir pırıltı doldu. "Başka bir fikrin var mı? Korsan yedine kıztı yakalamaya ne dersin?"

Lena deli mis bir bakışla, "Yemin ederim sen tam bir kontrol manyağısın," dedi.

Roderick güldü. "Ama sen beni her halimle delice seviyorsun."

"Evet. Tanrı yardımcım olsun."

Ciddileşen Roderick, ona kendini yeniden doğmuş gibi hissettiren bir şekilde gözleriyle Lena'nın yüz hatlarını çizdi. Boğuk sesiyle, "Seni çok seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Lena gözlerini kapattı. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle dolarken, "Şimdi konuşmayı bırak da tüm damarlarımı ele geçirmeye başla," dedi.

"Emredersiniz, efendim." Tek kelime daha etmeden yavaşça Lena'nın içine girdi. Emirlerle itaat etmekten çok mutluydu.